

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Αρ. 2
227

ΕΤΟΣ

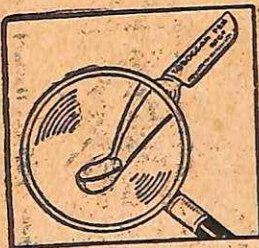
ΠΟ
ΕΡ
ΚΗ
ΙΣ
ΟΥ
ΕΝ
Η
Ο
Κ
ΑΤ

Πετὰ αὐτὴ ἡ πέννα
στό χαρτί.

Εἶναι ἓνα εἶδος μὲ γυριστό "κουμ-
πάκι.. στή μύτη καὶ ἡ γλυστερὴ κί-
νησὶς τῆς διευκολύνει πολὺ τὸ γρά-
ψιμο. Ἐλαστικὴ ὡσαύτως παρέχει ὡ-
ραῖες σκιές - ἐδῶ κατὰμαυρες, ἐκεῖ
λεπτότατες - ὅπως διατάσσει ἡ θέ-
λησίς σας.

Ἰδοὺ ὡς εἶναι θια-
σμένη ἡ μύτη τοῦ τύπου
"Tokoggon Pen"
τοῦ Γεω. Β. Χιούς
(Ἀγγλὸν διασκευά-
σας εὐρείας κινήσεως)

Γιὰ κάθε γέρι καὶ γιὰ κάθε λογῆς γράψιμο, ὑπάρχει μιά κατάλληλὴ πέννα
τοῦ ἐργασταρίου

Γεω. Β. Χιούς

Τὸς πωλοὺν οἱ καλλίτεροι χαρτοπώλαι, οἱ ἄλλοι δὲ σὰς προσφέρουν ἑτοι-
μηθεῖς. Κάθε γνησίᾳ πέννᾳ φέρει χαραγμένον τὸ ὄνομα:

GEO. W. HUGHES

ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΑΕΡΙΟΦΩΤΟΣ

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑΙ

ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΚΑΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΜΗ

Ἀνθρακίτου-Κῶκ-Ξύλων

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ MAZDA

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΕΚΤΡΟΓΚΑΖ

1) Γωνία Σταδίου καὶ Ὁμήρου (ἐναντὶ Βουλῆς)
2) Ὁδὸς Λυκαύργου 4

CHAUSSURES ΘΕΟΔΟΣΙΑΔΟΥ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 1

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Ferrascor
Merzetta
ΙΔΕΟΔΕΣ ΤΟΝΟΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΤΗΣ
ΑΝΑΙΜΙΑΣ ΧΛΩΡΟΣΣΕΩΣ ΠΡΟΦΥΜΑΤΙ
ΣΕΩΣ ΚΑΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΞΗΘΕΝΙΣΜΕ
ΝΟΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΝ
Γεν. αντ. Α. Ζ. Τρουμπινός - Αρίωνος 6 Αθήναι

Dysmeno-
Merzetta
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΔΥΣΜΗΝΟΡΡΟΙΑΣ
ΚΑΤΑΠΑΥΕΙ ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ
Γεν. αντ. Α. Ζ. Τρουμπινός - Αρίωνος 6
Αθήναι

CHEMITRA

Ἡ μόνη ἐπιβληθεῖσα
ΒΑΦΗ ΤΡΙΧΩΝ

γερμανικὴ εἰς πασιλύτως διὰ τὴν ἐξαι-
ρητικὴν ἐπιτυχίαν τῆς καὶ μεγάλῃ δι-
αρκείᾳ καὶ τὴν εὐκολίᾳ τῆς χρήσεως.
Ἀντιπροσώπως: Κ. ΔΕΜΠΕΣΙΣ
Ὁδὸς Γ' Σεπτεμβρίου 26.

Τὴν μεγαλειότητα εὐεργεσίαν,
τὴν ὅποιαν δύνασθε νὰ προσφέρη-
τε εἰς τὸ στόμα σας καὶ εἰς τοὺς ὀ-
δόντας σας, εἶναι νὰ συνθίσπητε εἰς
τὸν ταχτικώτατον καθαρισμὸν τῶν
με Ὁδελ.

ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ

(ΤΥΠΟΥ ΦΡΑΓΚΦΟΥΡΤΗΣ)

ΜΟΥΡΤΑΔΕΛΛΑΙ-ΣΑΛΑΜΙΑ-ΦΙΛΕΤΑ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΘΑΡΩΤΕΡΑ ΤΡΟΦΗ

ΒΟΥΤΥΡΑ

ΑΓΝΑ ΓΑΛΑΚΤΟΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ
(ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ΧΑΣΙΩΝ)

ΤΥΡΙΑ

ΕΓΧΩΡΙΑ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ

(ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ)

Π. ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατάστημα τροφίμων

ΑΙΟΛΟΥ 79

ΤΗΛ. 12-73

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩ-
ΝΟΝ «CONCERT»
ἀποδίδει εἰς ἀφάνταστον ἐν-
τασιν καὶ διαύγειαν καὶ
στοιχίζει λιγώτερα ἀπὸ ὅτι
ἓνας καλὸς φωνήγραφος.
Τὸ ραδιόφωνον «CONCERT»
εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντρο-
φος κάθε σπιτιοῦ.

Πωλεῖται: Γραφεῖον
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗ, Ἀθήναι,
Λέκα 21α.

Οἰκογένεια

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ
ΕΞΑΜΗΝΟΣ 150
ΕΞΟΤΕΡΙΚΟΥ ΔΙΡΑΙ ΔΕΓΓΙΑΣ 80
ΑΜΕΡΙΚΗΣ 6
ΑΦΡΙΚΗΣ 6
ΒΕΛΓΙΚΟΥ ΚΟΓΚΟ 30

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ, 11 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1931.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7
ΤΥΠΟΓΡ.: ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΑΛ. ΠΑΤΡΩΝ 5
ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 52-03

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 261 w. 85th Str New-York U. S. A.
Ἐν Αἰγύπτῳ δ κ. Χρ. Σαράφης 12 Cheikh Soliman Pacha Alexandrie.
Ἐν Βελγικῇ Κογκό δ κ. Γ. Ἀγτωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo-Belge

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ

Ἐν Ἀμερικῇ διὰ τὴν κατά φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
NEW YORK NEWS AGENCY
General P. O. Box 497 NEW YORK, CITY
Ὅπου δέον ν' ἀπευθύνωνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

..... Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Παν. Ι. Πλαγιάκη: «ΑΝΑΜΕΣΑ
ΣΤΗ ΦΡΙΚΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕ-
ΜΟΥ».

Γνωρίζεις αναμμιβόλως, αναγνώστα,
τὴν θλεθρίαν νεοελληνικὴν συνήθειαν.
Ὅταν ἀνοίξῃ εἰς ἓνα δοκίμιον ἓνα κα-
φεῖνιον καὶ ἀρχίσῃ νὰ κινήται καὶ νὰ
ἐργάζεται κάπως, ἀνοίγει ἀμέσως καὶ
ἄλλο καφεῖνιον ἀντικυ. Ἡ μνήσις
δηλαδὴ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον χαρ-
κιριστικὰ ἐλαττώματα τοῦ συγχρόνου
Ἑλλήνου. Ἐλάττωμα ποὺ ἀποδεικνύει
στενότητα πνεύματος, στέρησιν καὶ ἐπ-
ρασίαν ἐμπνεύσεως...

Ὅτι συμβαίνει μὲ τὰς ἐπιχειρήσεις
καὶ τὸ ἐμπόριον ἐν Ἑλλάδι, συμβαίνει
καὶ μὲ τὴν φιλολογίαν. Ἀρκεῖ νὰ ἐκ-
δοθῇ καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἓνα περιοδικὸν ἢ
ἓνα βιβλίον, γὰρ νὰ ἐνσκήψῃ ἀμέσως κα-
τόπιν ραδιᾶ βροχὴ παρομοίων ἐκδό-
σεων.

Παράδειγμα: Τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μυ-
ριβήλη «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάρφῳ». Τὸ βιβλίον
αὐτὸ τοῦ κ. Μυριβήλη, ἐπέτυχεν, ὡς
γνωστὸν, ἄρεσιν, ἔγινε εὐμενέστατον δε-
κτικὸν, τριπλοτυπώθηκε, ἐκκυκλοφόρησε εὐ-
χρίστα. Θοῖαμβος! Δόξα καὶ εὐχα-
ρίαι. Θόρυβος, κριτικαὶ, σχόλια, χα-
λασμοὶ... Οἱ Ἕλληνες, οἱ στρατεύ-
σιμοι, οἱ δυνάμεινοι νὰ φέρονται ὅλα,
οἱ ἔφεδροι, ἡ ἐθνοφυλακὴ, οἱ στρατοὶ
καὶ οἱ στόλοι τέλος συνεκινήθησαν. Ἐ-
καστος πολέμιστὴς ἔβαλε κάτω τὰς ἀ-
ναμνήσεις του τὰς πολέμιας, ἐπὶ τῇ
φύλῃ, ἐπὶ τῇ πέννᾳ καὶ χαρτὶ, χαρτὶ
καὶ χαλαμῖον καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ.

Πρώτος ἐξέδωκε ἡδὴ τὰς πολει-
κάς του ἀναμνήσεις ὁ κ. Π. Πλαγιά-
κης. Τὸ βιβλίον του, τοῦ ὁποῦν τὸν τί-
τλο ἀναγράφουμε στὴν ἀρχὴ τοῦ πα-
ρόντος σημειώματος, τονίζει ὅτι μόνον
στὸ δικὸν τοῦ βιβλίου δὲ βρῇ κανεὶς τὴν
φρίκην τοῦ πολέμου. Κάνει μάλιστα καὶ
ἓνα ὑπαινυγμὸν, δυσμενὴς φυσικῶς, κατὰ
τοῦ κ. Μυριβήλη. Μὰς πληροφορεῖ ὅτι
ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάρ-
φῳ» δὲν εἶδε, δὲν ἐγνώρισε τὸν πόλε-
μο. Τὸν ἐφαντάστηκε. Ἐρχεται λοι-
πὸν νὰ διδάξῃ καὶ αὐτὸν, αὐτὸν πρῶ-
τον, ὁ κ. Πλαγιάκης, τί ἐστὶ πό-
λεμος. Μὰς πληροφορεῖ ἀκόμα ὁ κ.
Πλαγιάκης, ὅτι τὸ βιβλίον του εἶναι πο-
ναδικὸν στὸ εἶδος του, καὶ αὐτὸ γιὰ
ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἔλαβε μέρος εἰς
τέσσερες ἐκστρατείας. Ὅλ' αὐτὰ φη-
σὶ μὰς φαίνονται ὑπερβολικὰ καὶ ἀ-

νοικονόμητα. Ἡ ἀξία ἐνὸς ἔργου, ἡ
λογιστικὴν τοῦ ἐμορφία, ἡ συγγραφε-
ρική του δύναμις δὲν μετροῦνται ἀνα-
λόγως μὲ τὰς μάχας, στὰς ὁποίας ἔ-
λαβε μέρος ὁ συγγραφεὺς του, γιὰ
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ καλύτερος
τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων δὲ ἦτο...
ὁ κ. Ἀναστάσιος Παπούλας ἢ ὁ κ. Γε-
ώργιος Κονδύλης...

Τὶ σημαίνει ἐξ ἄλλου ἂν ὁ κ. Πλα-
γιάκης ἔγραφε, ὡς λέγουσιν κοινῶς, τὸ
μαρτυρὶ μὲ τὴν φουχτὰ; Στὸ βιβλίον
τοῦ ὁ πόλεμος περιγράφεται πολὺ χλι-
μαρῶς. Αἱ σελίδες τοῦ βιβλίου του δὲν

τὴν προχειρολογίαν τῶν δημοσιογραφι-
κῶν ἀναποκρίσεων, ποὺ γίνονται στὸ
γόνατο. Οἱ τύποι τοῦ εἶνε ἄνθρωποι, ὁ-
χοῖ, ἀνυπολόγητοι, ἂν ὅχι ἀντιπα-
θεῖς, τουλάχιστον ψυχροὶ καὶ ἀδιάφο-
ροι. Ὁ ρεαλισμὸς ἄσχετα ριχμένος ἐδῶ
καὶ ἐκεῖ, χωρὶς τὴν ποιητικὴν γοητεῖαν
μὲ τὴν ὁποίαν μὰς τὸν δίνουν στὰ βί-
βλια τοὺς ἄλλοι συγγραφεῖς καὶ ἰδίως
οἱ ξένοι. Ἡ κοινωνιστικὴ θεωρίαις τοῦ
συγγραφέως ἐντελὲς ἀδαθεῖς, κούθεν-
τολογικῆς, καφενεϊακῆς. Τὸ ἔργον αἰ-
κιμῶ καὶ κακοτράχαλο. Ἡ γλώσσα

κεῖται νὰ παραστήνῃ τὸ τοῦ κ. Μυρι-
βήλη τρόπον.

Θεοδωρὸς Π. Ντόρρο: «ΣΤΟΥ
ΓΛΥΤΩΜΟΥ ΤΟ ΧΑΖΙ».

Γιὰ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Ντόρρο ἔγινε
ἡδὴ ἀρκετὸς... ντόρος!... Δυστυχῶς
ὅμως ὁ ντόρος αὐτὸς δὲν ὀφείλεται στὸ
περιεχόμενον τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον εἶναι
πρωτότατον, ἀλλὰ στὸ πλουσιώτατον
καὶ πολυτελέστατον ἔξωτερον του. Τὸ
βιβλίον αὐτὸ μοιάζει μὲ παλάτι μέσα
στὸ ὁποῖον κατοικεῖ ἡ ἐρημώσις, ἡ γυ-
μνότης, τὸ χάος, ὁ... παραλογισμὸς καὶ
ἡ... παράφροσυς, γιὰ τὸ πᾶν τοῦ
τοῦ κ. Ντόρρο δὲν ὑπάρχει καμμιὰ
ἀπολύτως λογικὴ. Ὑπάρχουν βέβαια οἱ
ὑποστηρίξαντες πᾶς ἡ λογικὴ δὲν ἔ-
χει καμμιὰ θέσιν στὴν ποίησιν, μὰ ἀσφα-
λῶς καὶ ἡ ποίησις δὲν ἔχει καμμιὰ
σχέσιν μὲ τὸ ἀκατανόητον. Κι' ἐν πρῶ-
τοις ὁ τίτλος τοῦ βιβλίου «Στὸ Γλυ-
τωμὸν τὸ Χάζι», τί θὰ πῇ; Τί ἔννοια
ἔχει; Καμμιὰ ἀπολύτως. Τὸ ἴδιον συμ-
βαίνει καὶ σὲ ὅλα τὰ ποιήματα τῆς
συλλογῆς. Ἰδοὺ, ὡς παράδειγμα μερι-
κοῦ στίχου, παρμένον στὴν τύχη:
«Ἔμιαστε τὰ ζωντανὰ τοῦ γλυτωμοῦ
σὲ ξένες θετικότητες...»

Σταθῆτε καὶ σωπάστε
Ἐσχάστε τὴν ἀντίφωσιν τοῦ πύθηνου
(ἀξίως).

Πάπτε ζητώντας τὰ μεγάλα τῆς
(ζωῆς)

στῶν ἀλλοτῶν τὸ μικροανθρώπινο
στὴς κυριότητες τοῦ νυσταγμοῦ σας.

Ἄν θέλετε νὰ διαβάσετε καὶ ἄλλους
στίχους τοῦ κ. Ντόρρο, ἐπειδὴ ἐμεῖς
δὲν μποροῦμε φυσικῶς νὰ σὰς τοὺς πα-
ραθέσουμε ἐδῶ, ἂν θέλετε, λέμε, νὰ
διασκεδάσετε δοῖτε εἰσθε λιπνέμενοι καὶ
νὰ γελᾶτε ὅσοι εἰσθε κατηγεῖς, ὁ
ποιητὴς εἶναι προθυμώτατος νὰ σὰς στεί-
λῃ δωρεὰν τὸ βιβλίον του, ἂν τοῦ ζη-
τήσετε δι' ἐπιστολῆς.

Ὁ κ. Ντόρρος μένει στὸ Παρίσι,
ὅπου καὶ τύπωσε μὲ τὴν μεγαλειότητα
πολυτέλεια τὸ βιβλίον του, πολυτέλεια
δνειρώδη γιὰ τὸ βιβλίον ἑλλήνων ποιητῶν,
οἱ ὁποῖοι συνήθως ἐκδίδουν τὰ βιβλία
τοὺς σὲ φυλλάδες. Χαρτὶ, στοιχειοθε-
σία, ἐκτύπωσις, δλ' αὐτὰ εἶναι ἰδεώδη
στὸ βιβλίον τοῦ κ. Ντόρρο. Ἐπὶ πλέον
ὁ ἀναγνώστης τὸ λαβαίνει μέσα σ' ἓνα
κουτί, σὺμβολον ἰσῶς τῆς... κ ο υ τ α
μ α ρ α σ τοῦ περιεχομένου...

Ἡ πρωταθλήτρια οὐμάς τῆς Αἰγύπτου «Σαρωνικός».

μὰς δίνουν τὴν φρίκην του. Οὐτε τὸ οἶ-
γος τῆς τέχνης ὑπάρχει ἐν αὐτῷ, οὐτε
τὸ εἶδος τῶν πραγμάτων καὶ γεγο-
νῶτων. Ὅλ' αὐτὰ ὑπάρχουν μὲ τὸ πα-
ραπάνω στὸ βιβλίον τοῦ κ. Μυριβήλη.
παρ' ὅλον τοῦ τὸν φόβον, τὸν ὁποῖον
προκαλεῖ ὁ νόστος τοῦ συγγραφέως
γιὰ τὴν γαλιανὴν Μυτιλήνη καὶ τὰ ἐκεῖ
προσφιλῆ τοῦ πρόσωπα. Ὑπάρχει ἀ-
κόμα στὸ «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάρφῳ» ὅλη ἡ
φρίκη, ὅλη ἡ ἀποτροπαιχτικὴ, ἡ ὁμο-
της καὶ ἡ ἀπανθρωπία τῆς ἀνθρωπο-
σφαγῆς τοῦ πολέμου.

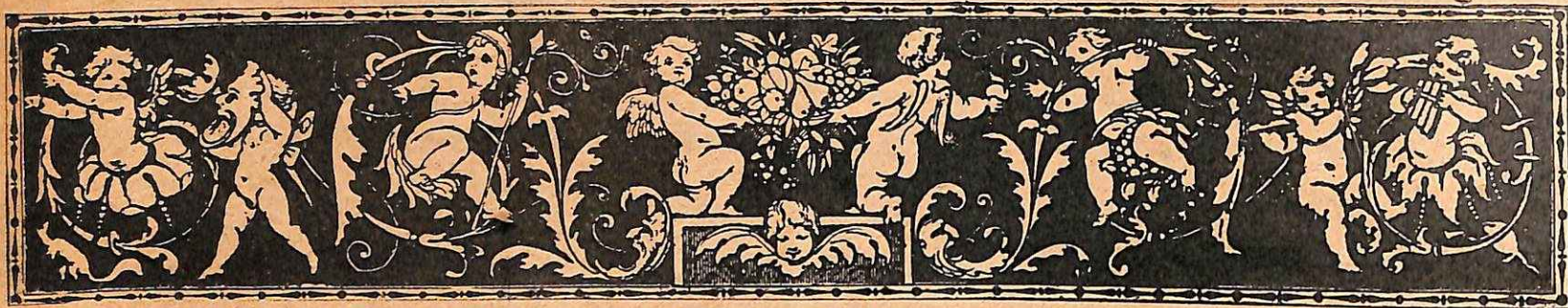
Ὁ κ. Πλαγιάκης μὰς δείχνει τὸν
πόλεμον, εἴσαιχε-
δόν, ὅπως τὸν
βλέπαμε μικροί,
μὲ μὰς πεντάγρα
στὰ πανοράμια
τῆς ὁδοῦ Ἀθη-
ναί. Αἱ περιγρα-
φαὶ τοῦ βιβλίου
τοῦ ἐνθιμίζου

μικτὴ καὶ κακόχη. Ἡ αἰτιατικὴ καὶ
ἡ γενικὴς πληθυντικὴ τῶν μετοχῶν
γυνοδοκοῦν τὸν καλίσθητον ἀναγνω-
στη καὶ τὸν κάνουν νὰ πνίγεται. Ἀ-
κόμα τὸ βιβλίον τοῦ κ. Πλαγιάκη εἶναι
γεμάτον τυπογραφικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα
τὸ καθιστοῦν ἔτι πλέον δυσκολοδιάδα-
στον.

Ἐτοί τὸ «Ἀνάμεσα στὴ φρίκην τοῦ
Πολέμου», οὔτε ἰδέαν αὐτοῦ τοῦ πο-
λέμου μὰς δίνει οὔτε ὡς ἔργον ἔχει

ἀξίαν, δυστυχῶς. Τὸ γράφουμε αὐτὸ
μὲ ἀπόλυτη εὐλα-
κρίνεια, βέβαια οἱ
ὄντες ὅτι θὰ δι-
φελήσουμε ὅσους
ἀκόμα ἀρτύνουν
καὶ ἐξήγησε καὶ
εἰς τὸν φιλολογι-
κὸν τοῖκρον πρό-

Στὸ προσεχές φύλλο
ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἡ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΕ-
ΡΟΥ ΑΛΧΗΜΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΜΑ-
ΓΟΥ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ ΝΟ-
ΣΤΡΑΔΑΜΟΥ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΟΙ ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΑΝΝΑΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΚΗΣ

Τις περισσότερες πληροφορίες της ιστορίας που θα διηγηθούμε παρακάτω—πληροφορίες άγνωστες, περιέργες κι' ενδιαφέρουσες—τις μεταγράφουμε από την «Ιστορία του Λουδοβίκου ΙΓ'», μία ιστορία ανέλυστο, άγνωστη σήμερα, της οποίας ο συγγραφέας Μιχαήλ Λε Βασσέρ, σύγχρονος του έν λόγω βασιλέως της Γαλλίας ήταν έν από τα πιο διακεκριμένα μέλη του Γαλλικού Κοινοβουλίου.

Ο Μιχαήλ Λε Βασσέρ υπήρξε συγγραφέας με μεγάλο ταλέντο και η «Ιστορία του Λουδοβίκου ΙΓ'», έργο πολύ αληθινό και τομηρό για την εποχή εκείνη, έγινε γρηγορά από περιέργα γεγονότα και άγνωστα γεγονότα.

Ελάχιστοι ιστορικοί του 16ου και του 17ου αιώνας έγραψαν έργα στα οποία είπαν την αλήθεια για τους συγχρόνους τους βασιλείς και πρόληκτους. Μεταξύ αυτών πρώτος συγκαταλέγεται ο Μιχαήλ Λε Βασσέρ, ο οποίος μάλιστα για να αποφυγή τις καταδίκες, τις οποίες θα φέριτο μετά την έκδοσι του έργου του κατέφυγε στην Αγγλία.

I

Ο Λουδοβίκος ΙΓ', ο οποίος γεννήθηκε στις 27 Σεπτεμβρίου 1601, ανέβηκε στο θρόνο της Γαλλίας στις 14 Μαΐου 1610, δηλαδή σε ηλικία 9 ετών. Έκπαιθθη δε ενήλικος το 1614, σε ηλικία 13 ετών.

Η μόρφωσις την οποία έλαβε ο νεαρός αυτός πρόληξ ήσαν πολύ παραμελημένη. Περισσότερο από τις σπουδές του, του άρεσε η ιεροκωθρία και γενικώς το κυνήγι, με το οποίο περνούσε το μεγαλύτερο μέρος του καιρού του. Ένδιαφερόταν επίσης μόνος του για τη συντήρησι των κυνηγετικών του σκυλιών, τα οποία ήξερε το καθένα με τ' όνομά του. Ώστόσο θα ήξερε καλύτερα να ξέρη να διακρίνη τους ανθρώπους και να ξεχωρίη απ' αυτούς εκείνους που ήσαν ικανοί να εξυπηρετήσουν τη χώρα του.

Ο Λουδοβίκος ΙΓ', όπως έλεγαν οι σύγχρονοί του, φοβόταν το Θεό, αγαπούσε τη δικαιοσύνη και ήθελε την ευτυχία του λαού του. Αυτά όμως δεν τον εμπόδισαν, σε ηλικία 17 ετών, να συμμετάσχη σ' ένα αποτρόπαιο έγκλημα, στη δολοφονία του περιφρουρού Ιταλού τυπογράφου Κονσίνι, ο οποίος χάρις στην εύνοια της βασιλομήτορος Μαρίας των Μεδίκων, είχε ανέβει στα ύψηλότερα αξιώματα και είχε λάβει τον τίτλο του στρατάρχη ντ' Άνγκο.

Ήνε αλήθεια πως ο Κονσίνι, καταρρώμενος της δυνάμεώς του, είχε φτάσει μέχρι του σημείου να ταραχή και αυτόν ακόμη τον νεαρό βασιλέα. Ο Λουδοβίκος ΙΓ' δεν μπορούσε πειά να πηγαίνει ελεύθερα ούτε στα αγαπημένα του κυνήγια, ούτε στις έξοχες του κατωκίσεις. Η μητέρα του, χάρις στις υποδείξεις του Κονσίνι, του τ' άπαγόρευε όλα αυτά και

τον περιώριζε μέσα στον κήπο του ανακτόρου, όπου ο μικρός μονάρχης, για να διασκεδάξη, έκτιζε χωματένια φρούρια.

Γι' αυτό, οι έχθροι του Κονσίνι έλεγαν συχνά στο νεαρό βασιλέα:

—Είθετε αλγυμάτως του Κονσίνι.

Δέν έχετε την ελευθερίαν να πάτε ούτε στο δάσος της Βουλόνης. Σιγά-σιγά απομακρύνουν από κοντά σας όλους τους ανθρώπους που αγαπάτε... Σήμερα αύριο θα διώξουν και τον έπότη ντ'ε Λιόν.

Ο έπότης ντ'ε Λιόν ήταν ο φίλος και ο σύντροφος όλων των διασκεδάσεων του Λουδοβίκου ΙΓ'. Έ-

σκεύαζε τους διάταζε να μιλήσουν α-μέσως.

Τότε ένας απ' αυτούς διέκοψε τη σιωπή και είπε:

—Μεγαλειότατε, ο λαός σας βρίσκεται σε μεγάλη απόγνωση. Οι καλοί σας υπήκοοι φοβούνται για τη ζωή σας. Σας κλαίνε μάστιγα από τώρα.

Έχετε πέσει στα χέρια των Ιταλών, εύνοουμένων της βασιλομήτορος...

Εξέρετε δε πολύ καλά πόσο κακός-γοι είναι οι Ιταλοί και ότι, για να ε-

πιστρέψουν το σκοπό τους δεν διστά-

ζουν να χρησιμοποιήσουν το δηλητήριο...

Αυτό έφτανε για να πεισθί ο βα-

σιλέας, ο οποίος θα δολοφονούσε τον Κονσίνι.

Ός ημέρα πραγματοποιήσεως του σχεδίου αυτού είχε οριστεί η 23η Απριλίου. Όσο όμως η ημέρα αυτή πλησίαζε, τόσο ο βασιλέας όσο και ο έπότης ντ'ε Λιόν έχαναν το θάρρος τους.

Έννοιωθον φόβη αναλογιζόμενοι ότι ένας στρατάρχης της Γαλλίας θα έδολοφονείτο μέσα στο παλάτι μπροστά στα μάτια της βασιλομήτο-

ρος, της προσταττομένης του...

Ο άδελφός όμως του ντ'ε Λιόν, Καντανέ, ήταν περισσότερο αποφασιστικός και σταθερός απ' αυτούς και η ιδέα του έγκλήματος δεν τον ετρό-

νό...

Τέλος η ώριμένη ημέρα έφτασε.

Στις δέκα το πρωί ακριβώς, ο Κον-

σίνι έκανε την εισοδό του στο ανά-

κτορο του Λούβρου, συνοδευόμενος

από μερικούς ευγενείς της ακολου-

θίας του. Οι συνομώται, οι οποίοι

είχαν φροντίσει προηγουμένως να ε-

ίνε της υπηρεσίας στο παλάτι την ή-

μέρα αυτή, του άνοιξαν τη μεγάλη

πόρτα των βασιλικών διαμερισμάτων.

Μά άμέσως πάλι φρόντισαν να την ε-

κλειώσουν πίσω του.

Συγχρόνως ένας απ' αυτούς στοι-

χηγούσε το χαπύλο του τρεπί σο-

φ'ε στην άεσα, δίνοντάς έτσι το σύν-

θηγμα στον Βιτρί ότι ο Κονσίνι, άνέ-

βαινε από τον αέρα του βασιλέως.

Ο Κονσίνι ανύψωτος διευδύνθηκε

μέσα, άρπίζοντας έξω την ακολουθία

του. Τότε όμως ο Βιτρί, πιάνοντάς

τον από το μπράτσο, του είπε περη-

φάνια και αποφασιστικά:

—Σας συλλαμβάνω έν όνόματι του

βασιλέως!

—Έμένα; έκανε ο στρατάρχης

ξαφνισμένος.

—Ναί, έσάς! του άπάντησε ο Βι-

τρί σφίγγοντάς τον με όλη του τη

δύναμη.

Καί, λέγοντας αυτά, έκανε νόημα

στούς άλλους συνομώτες, οι οποίοι

στεκότανουν τοποθετημένοι ολόγυρα.

Τρεις πυροβολισμοί άντηνέσαν τό-

τε και άμέσως ο δυστυρισμένος Κον-

σίνι έπεσε κάτω με τ' όνυχά έτοι-

μοθάνατος.

Οι συνομώται όμως, βλέποντας ότι

ξαναστατώνταν, άρχισαν να τιν πε-

σοκόβουν με τ'απαλή τους.

Συγχρόνως ο Βιτρί του κατέσχε-

μα τελευταία σταθιά και τον έσώ-

οιζε σπώνάζοντάς: «Ζήτω ο βα-

σιλέας!»

Ο Λουδοβίκος ΙΓ' σ' όλο αυτό τ'ε

διάστημα βρισκόταν μέσα στο ίλι-

πνοο γυνάτι του και περίμενε με ά-

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

Η ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΙΕΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο Πλίνιος και οι μονόφθαλμοι Αριμασπίροι. Οι μονόποδες και σκυλοκέφαλοι Ίνδοι! Η αντίληψις των αρχαίων περί μακροβιότητος. Η προσευχή των ελεφάντων. Ο πλατάνος του Διός. Μιά... μαργαριτεφόρος Έγκυκλοπαίδεια. Η περιέργες ιδιότητες μιας πηγής. Τα φρούτα της Πενταπόλεως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Η ιστορική και γεωγραφική γνώσις, κατά την αρχαιότητα, ήσαν πολύ περιορισμένες και γι' αυτό πολύ συχνά οι συγγραφείς διέπρατταν μεγάλες γκάφες.

Έτσι ο Πλίνιος ο Νεώτερος, ο περίφημος Ρωμαίος ιστορικός ο οποίος έφρονεβη κατά την έκρηξι του Βεζουβίου στα 79 μ. Χ., αναφέρει σ' ένα σύγγραμμά του διάφορες τερατώδεις ανακρίβειες.

Μεταξύ των άλλων γράφει ότι οι Σκύθαι εφοίτησαν με τους Αριμασπίρους, οι οποίοι είχαν μόνο ένα μάτι, στη μέση του μετώπου!...

Ο ίδιος ο Πλίνιος, μιλώντας σ' ένα άλλο σύγγραμμά του για τις Ίνδιες, γράφει ότι στη χώρα αυτή κατοικούσαν άνθρωποι με... ένα πόδι και με κεφάλι σκύλου, οι οποίοι ζούσαν τρώγοντας αποκλειστικώς άγρια πουλιά και ζώα!

Τέλος ο Πλίνιος κάνοντας λόγο για ένα σωματοφύλακα του αυτοκράτορος Αυγούστου Βαλένσιου, γράφει ότι ήταν τόσο δυνατός, ώστε μπορούσε να στυματήση ένα άμαξι που το έσερναν δεκαπέντε άλογα καλπάζοντας!...

Επίσης για τη διάρκεια της ζωής οι αρχαίοι είχαν πολύ περιορισμένη αντίληψη. Έτσι ο Έλληνικός αναφέρει ότι μερικοί κάτοικοι της Αιτωλίας είχαν φτάσει την ηλικία των... Έξη αιώων!

Ο Ξενοφών πάλι αναφέρει ότι ο βασιλέας της νήσου Λυγίας έζησε 600 χρόνια, ο δε γιός του πέρας τον πατέρα κατά 200 χρόνια, συμπληρώσας ζωή όκτω αιώων!

Τις ίδιες ιδέες είχαν οι αρχαίοι και για την ηλικία των πουλιών και των ζώων. Ο Ήσιόδος ισχυρίζεται ότι ο κόρακας έζη έννεαπλάσια χρόνια από τον άνθρωπο και το έλαφι εινε κατά τέσσερες φορές μακροβιότερο από τον κόρακα.

Άλλοι πάλι αρχαίοι συγγραφείς, γράφοντας για τις Ίνδιες, διατείνονται ότι, όταν βγαίνει εκεί το καινούριο φεγγάρι, όλοι οι ελέφαντες των δασών μαζεύονται κατά κοπάδια στον ποταμό Γάγγη, κολυμπάνουν στο νερό, προσκυνούν... τ' αστέρια κι' έπειτα γυρίζουν στις κατοικίες των.

Οι χειρότεροι έθνηδον των ελεφάντων—κατά τους ίδιους πάντα... έθιο-πίστους συγγραφείς—ήσαν οι περίφημοι δράκοντες. Οι δράκοντες παραμόνευαν τους ελέφαντας στα δάση, τυλίγονταν γύρω από τα πόδια των, τους έρχονταν κάτω και τους... έρωγαν!

Επίσης ένας άλλος συγγραφέας αναφέρει ότι στη Πορτογία της νήσου

Κύπρου υπήρχε ένας πλατάνος, του οποίου τα φύλλα δεν έπεφταν ποτέ! Κάτω από αυτόν, είχε άνατανεί ο Ζεύς, όταν άρπαξε την παρθένη Εύροπη.

Το διαμάντι, κατά τον Πλίνιο, δεν το κολλάει ούτε ή φωτιά, ούτε εινε δυνατόν να αλλάξη σχήμα. Μονάχα όταν το ραντίση κανείς με αίμα τράγου, τότε μπορεί να γίνει μαλακό και να πάρη όποιαδήποτε μορφή.

Ώστόσο κατά τον 9ο αιώνα μ. Χ.

αναφέρει ότι ο Πλίνιος, μιλώντας σ' ένα άλλο σύγγραμμά του για τις Ίνδιες, γράφει ότι στη χώρα αυτή κατοικούσαν άνθρωποι με... ένα πόδι και με κεφάλι σκύλου, οι οποίοι ζούσαν τρώγοντας αποκλειστικώς άγρια πουλιά και ζώα!

Τέλος ο Πλίνιος κάνοντας λόγο για ένα σωματοφύλακα του αυτοκράτορος Αυγούστου Βαλένσιου, γράφει ότι ήταν τόσο δυνατός, ώστε μπορούσε να στυματήση ένα άμαξι που το έσερναν δεκαπέντε άλογα καλπάζοντας!...

Επίσης για τη διάρκεια της ζωής οι αρχαίοι είχαν πολύ περιορισμένη αντίληψη. Έτσι ο Έλληνικός αναφέρει ότι μερικοί κάτοικοι της Αιτωλίας είχαν φτάσει την ηλικία των... Έξη αιώων!

Ο Ξενοφών πάλι αναφέρει ότι ο βασιλέας της νήσου Λυγίας έζησε 600 χρόνια, ο δε γιός του πέρας τον πατέρα κατά 200 χρόνια, συμπληρώσας ζωή όκτω αιώων!

Τις ίδιες ιδέες είχαν οι αρχαίοι και για την ηλικία των πουλιών και των ζώων. Ο Ήσιόδος ισχυρίζεται ότι ο κόρακας έζη έννεαπλάσια χρόνια από τον άνθρωπο και το έλαφι εινε κατά τέσσερες φορές μακροβιότερο από τον κόρακα.

Άλλοι πάλι αρχαίοι συγγραφείς, γράφοντας για τις Ίνδιες, διατείνονται ότι, όταν βγαίνει εκεί το καινούριο φεγγάρι, όλοι οι ελέφαντες των δασών μαζεύονται κατά κοπάδια στον ποταμό Γάγγη, κολυμπάνουν στο νερό, προσκυνούν... τ' αστέρια κι' έπειτα γυρίζουν στις κατοικίες των.

Οι χειρότεροι έθνηδον των ελεφάντων—κατά τους ίδιους πάντα... έθιο-πίστους συγγραφείς—ήσαν οι περίφημοι δράκοντες. Οι δράκοντες παραμόνευαν τους ελέφαντας στα δάση, τυλίγονταν γύρω από τα πόδια των, τους έρχονταν κάτω και τους... έρωγαν!

Επίσης ένας άλλος συγγραφέας αναφέρει ότι στη Πορτογία της νήσου

Κύπρου υπήρχε ένας πλατάνος, του οποίου τα φύλλα δεν έπεφταν ποτέ! Κάτω από αυτόν, είχε άνατανεί ο Ζεύς, όταν άρπαξε την παρθένη Εύροπη.

Το διαμάντι, κατά τον Πλίνιο, δεν το κολλάει ούτε ή φωτιά, ούτε εινε δυνατόν να αλλάξη σχήμα. Μονάχα όταν το ραντίση κανείς με αίμα τράγου, τότε μπορεί να γίνει μαλακό και να πάρη όποιαδήποτε μορφή.

Ώστόσο κατά τον 9ο αιώνα μ. Χ.

αναφέρει ότι ο Πλίνιος, μιλώντας σ' ένα άλλο σύγγραμμά του για τις Ίνδιες, γράφει ότι στη χώρα αυτή κατοικούσαν άνθρωποι με... ένα πόδι και με κεφάλι σκύλου, οι οποίοι ζούσαν τρώγοντας αποκλειστικώς άγρια πουλιά και ζώα!

Τέλος ο Πλίνιος κάνοντας λόγο για ένα σωματοφύλακα του αυτοκράτορος Αυγούστου Βαλένσιου, γράφει ότι ήταν τόσο δυνατός, ώστε μπορούσε να στυματήση ένα άμαξι που το έσερναν δεκαπέντε άλογα καλπάζοντας!...

Επίσης για τη διάρκεια της ζωής οι αρχαίοι είχαν πολύ περιορισμένη αντίληψη. Έτσι ο Έλληνικός αναφέρει ότι μερικοί κάτοικοι της Αιτωλίας είχαν φτάσει την ηλικία των... Έξη αιώων!

Ο Ξενοφών πάλι αναφέρει ότι ο βασιλέας της νήσου Λυγίας έζησε 600 χρόνια, ο δε γιός του πέρας τον πατέρα κατά 200 χρόνια, συμπληρώσας ζωή όκτω αιώων!

Τις ίδιες ιδέες είχαν οι αρχαίοι και για την ηλικία των πουλιών και των ζώων. Ο Ήσιόδος ισχυρίζεται ότι ο κόρακας έζη έννεαπλάσια χρόνια από τον άνθρωπο και το έλαφι εινε κατά τέσσερες φορές μακροβιότερο από τον κόρακα.

Άλλοι πάλι αρχαίοι συγγραφείς, γράφοντας για τις Ίνδιες, διατείνονται ότι, όταν βγαίνει εκεί το καινούριο φεγγάρι, όλοι οι ελέφαντες των δασών μαζεύονται κατά κοπάδια στον ποταμό Γάγγη, κολυμπάνουν στο νερό, προσκυνούν... τ' αστέρια κι' έπειτα γυρίζουν στις κατοικίες των.

Οι χειρότεροι έθνηδον των ελεφάντων—κατά τους ίδιους πάντα... έθιο-πίστους συγγραφείς—ήσαν οι περίφημοι δράκοντες. Οι δράκοντες παραμόνευαν τους ελέφαντας στα δάση, τυλίγονταν γύρω από τα πόδια των, τους έρχονταν κάτω και τους... έρωγαν!

Επίσης ένας άλλος συγγραφέας αναφέρει ότι στη Πορτογία της νήσου

Κύπρου υπήρχε ένας πλατάνος, του οποίου τα φύλλα δεν έπεφταν ποτέ! Κάτω από αυτόν, είχε άνατανεί ο Ζεύς, όταν άρπαξε την παρθένη Εύροπη.

Ο Βιτρί του κατέφερε μία τελευταία σπαθιά και τον έσώ-
ριασε κάτω!...

κάτω αυτού όμως, ήταν και ένας μεγάλος φιλόδοξος, ο οποίος είχε καπορώσει να εξασκή στο νεαρό βασιλέα την ίδια έπιβολή που ο Κονσίνι εξασκούσε στη μητέρα του...

Έτσι, ένα βράδυ, μερικοί ευγενείς, διακαλειμένοι από τον ντ'ε Λιόν, μπήκαν με όρος περίλυπο στην αίθουσα του βασιλέως και στάθηκαν μπροστά του άμλητοι. Αυτό έκίνησε την περιέργεια του Λουδοβίκου, ο οποίος τους ρώτησε γιατί ήσαν τόσο θλιμμένοι.

Τότε εκείνοι αναστέναζαν και του είπαν με χαμηλή φωνή ότι δεν μπορούσαν να μιλήσουν, γιατί, αν απέ-αλύπταν στο βασιλέα την αίτια τους, θάβρεσε των, κινδύνευε η ζωή τους. Τρομαγμένοι και ανήσυχος, ο βα-

σιλέας ότι το κεφάλι του δεν στεκόταν καλά άπάνω στους ώμους του, εφόσον ο Κονσίνι ήταν ζωντανός και η βασιλομήτωρ βρισκόταν μέσα στο παλάτι.

Έτσι, οργανώθηκε μία συνωμοσία, της οποίας σκοπός ήταν η δολοφονία του Κονσίνι και η άπομάκρυνσις της Μαρίας των Μεδίκων.

Νά τώρα πως κατεστρώθη και το σχέδιο της συνωμοσίας αυτής: Ο βασιλέας, ο οποίος δεχόταν κάθε πρωί σε άκρόασι τον Κονσίνι, θα τον οδηγούσε στην Αίθουσα των Όπλων για να του δείξη δέθεν το σχέδιο του φρουρίου της Σουασόν, το οποίο πολιορκούσε τότε ο δούξ της Άγκουλέμης. Μά την ίδια στιγμή, θα έκανε την εισοδό του μέσα στην αίθουσα και ο Βιτρί, ένας από τους συνωμο-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΨΑ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Φτάνει κανείς να δει το στρατηγό Ζερόμ για να σχηματίσει άμεσα την ιδέα ότι ο άνθρωπος αυτός δεν μπορούσε να γίνει τίποτα άλλο παρά ένας στρατιωτικός του οποίου η μόνη του χαρά είναι η φωτιά του πολέμου και ο καπνός της μάχης.

Αυτή την ιδέα τουλάχιστον είχε σχηματίσει έχω και, όταν έμαθα ότι ο στρατηγός έγραφε τα 'Απομνημονεύματά του, άμεσα φαντάστηκα πως δεν θα γινόταν σ' αυτά λόγος παρά μόνο για ανθρωποσφαγές.

Έ, λοιπόν! Δέστε πως γελιέται κανείς. Νά το πρώτο κεφάλαιο των 'Απομνημονεύματων του:

«Είχα γεννηθεί για να γίνω... μεταξουργός! Μάλιστα, Θεέ μου, μάλιστα! Ο πατέρας μου, ο παππούς μου και όλοι μου οι πρόγονοι από αιώνων ήταν μεταξουργοί στη Λυών. Έπρεπε λοιπόν να γίνω κι' εγώ μεταξουργός. Αν έγινα στρατηγός, φταίει σ' αυτό ο Τότορ, ο γιος του κηπουρού μου. Την εποχή εκείνη, η μητέρα μου, μόλις είχε χηρέψει.

Ήταν είκοσιέξι χρόνων και έπρεπε να διεκδίκησει ένα μεγάλο έμπορικό οίκο, από τον οποίο δεν καταλάβαινε τίποτα. Είχε μάλιστα αποσυρθεί τότε στο Μανζάκ, για να ξεφύγει από τις πιέσεις των γονέων της, οι οποίοι ήθελαν να την ξαναπαντρεύουν. Ο δευτερός αυτός γάμος τους φαινόταν αναγκαίος για τα συμφέροντά της, γιατί μόνη της δεν θα μπορούσε να διαχειριστεί τις υποθέσεις της. Τη χρειάζονταν ένας άντρας και μάλιστα ένας άντρας έμπειρος. Λοιπόν, ο άντρας αυτός είχε βρεθεί. Ονομαζόταν κ. Λεματιέ, ήταν τριανταπέντε ετών και είχε παρουσία ίση προς τη δική μας. Ήταν ακόμα έμπειρος στη μεταξουργία και αποτελούσε τον ιδανικό σύζυγό μου...

Ήταν όμως όνειρετός μόνο για τους γονείς της, όχι όμως και για τη μητέρα μου, η οποία άπελευθερώθηκε ένα τέτοιο συμφεροντολόγο γικό συνοικέσιο.

Αυτά βέβαια έχω τα έμαθα πολύ αργότερα. Τότε, παιδάκι όχτώ χρόνων καθώς ήμουν, δεν έβλεπα παρά ένα μόνο πράγμα: «Ότι το σπίτι μας ήταν τρομερά μελαγχολικό. Γι' αυτό δεν έμενα σχεδόν καθόλου σ' αυτό και περνούσα τον καιρό μου παίζοντας με τον Τότορ.

Παίζοντας δεν είναι η ακριβολογία. Το σωστό είναι αληθεύοντας. Γιατί το σκάσαμε από τον κήπο στο χωριό και από εκεί τραβούσαμε για την έσοχή, σέρνοντας πίσω μας και όλη τη μαρίδα του χωριού. Ο κηπουρός και η γυναίκα του είχαν βέβαια εντολή να μας επιβλέπουν, μα ο κήπος μας ήταν τόσο μεγάλος, οι κηπουροί τόσο λίγο αυστηροί, ή μάλλον τόσο χαμηλές και, προ πάντων, ο Τότορ τόσο πονηρός!

«Α! θυμάμαι ακόμα τις ώρες αυτές που φευγάλες μας. Μια μέλισσα απ' αυτές δεν θα την έχασω ποτέ. Διό-

βολο! Αυτή ήταν άλλωστε η πρώτη μου έκστρατεία...

Ο πολυμήχανος Τότορ μ' είχε πει να παίξουμε τους στρατιώτες. Ήταν δώδεκα χρόνων και, σαν μεγαλύτερος, είχε το δικαίωμα να διοική κι' έμένα και τ' άλλα παλινόπαιδα του χωριού. Το στέγνωμά μας αποτελούσε από κοινή δωδεκαριά στρατιώτες, στους οποίους ο Τότορ μοίρασε τουφέκια δικής του κατασκευής, κλέβοντας όλα τα σκουπόξυλα της γειτονιάς.

Σε μένα μάλιστα ιδιαίτερος έδωσε κι' ένα σπαθί ξύλινο, ο ίδιος δέ πήρε κι' ένα τυμπάνο.

Έτσι άρματωμένοι ξεκινήσαμε προς κατάκτηση των... αγλιδιών και των σταφυλιών των κάμπων. Έγώ, βάζοντας περήφανα πίσω από τον Τότορ, υψώνοντας το σπαθί μου. Διασχίζαμε το χωριό, έχοντας αντί σπινθίρις το κομμάτι του πουκάμισου που κυμάτιζε στο πίσω μέρος των περιστερωτών στρατιωτών. Και κανονίζαμε τα βήμα μας, τραγουδώντας σύμφωνα με τον ήχο του τυμπάνου του Τότορ:

Ράν - τάν - πλάν - τιο - λιο - λιο! Ράν - τάν - πλάν - τιο - λιο - πλάν!

Έξαφνα, καθώς στρίβαμε στη γω-

Ο συγγραφέας του διηγήματος γνωστός Γάλλος ποιητής και πεζογράφος Ζαν Ρισπέν.

νιά ενός δρόμου, ακούσαμε μια φωνή άγνωστη και τρομερή, η οποία μ'αφώνησε:

— Άλτ! Τις εί; Προχώρει στο παρασύνθημα!

Μια εθρική στρατιά βρισκόταν μπροστά μας, αποτελούμενη, είν' αλήθεια, από έναν μόνο άντρα, μα τί άντρα, Θεέ μου! Έναν αληθινό στρατιώτη... Μά τί λέω; Δεν ήταν στρατιώτης!... Ήταν αξιωματικός... Με μπότες, με κόκκινο παντελόνι και με μακρύ σπαθί στο πλευρό, πού, μα την πίστι μου, δεν έμοιαζε καθόλου με το δικό μου...

Άμεσα πανικός κατέλαβε το στρατεύμα μας!... Ο σώζων εαυτόν σωθήτω! Οι στρατιώτες το έβαλαν στα πόδια κι' εγώ εξευτελισμένος κατέβηκα το σπαθί μου στα πόδια του νικητού.

Μονάχα ο Τότορ κράτησε καλή στάση και απάντησε θαρραλέα στο «Τίς εί;» του αξιωματικού.

— Γαλλία, συνταγματάρχα μου! Ο αξιωματικός, ο οποίος δεν ήταν παρά λοχαγός, άρχισε άμεσα να γελάει.

— Και πού πάτε έτσι, μωρουδάκια μου; μάς ρώτησε.

— Μα στον πόλεμο, λοχαγέ μου,

ΤΟΥ JEAN RICHERIN

του απάντησε ο Τότορ, κατεβάζοντας το βαλμό του αξιωματικού.

— Έ, λοιπόν, είπα πάλι ο αξιωματικός, θέλετε να υπηρετήσετε υπό τις διαταγές μου; Ψάχνω να βρω να φάω τίποτα... Οδηγήστε με στο πιο κοντινό εστιατόριο και θα σ'α πληρώσω τα έξοδα, γρεναδιέροι μου...

Η μύτη του Τότορ εξέφραζε έκπληξη τη στιγμή που αντίθετα συναισθήματα. Ήταν βέβαια ανθρωπισμένος, πού θα έτρωγε με ξένα έξοδα, μα συγχρόνως δεν ήθελε να διακόψει έτσι άδοξα την έκστρατεία του. Γι' αυτό έμενε απληρώτος.

— Δεν θέλετε λοιπόν; Ξανάπε ο αξιωματικός.

Και, απευθυνόμενος σε μένα, επρόσθεσε:

— Τί λες κι' εσύ, μικρέ μου; Και με χάρωσε φιλικά στα μάγουλα.

Ήταν σπ' αλήθεια πολύ αξιογάπητος αυτός ο αξιωματικός, και, όσο τον κύτταζα, τόσο περισσότερο μού άρεσε. Ψηλός, κομψός, νέος, είχε ειλικρινές πρόσωπο και γλυκά μάτια.

Βλέποντας λοιπόν ότι ο Τότορ δί-σταζε ακόμα, του απάντησα:

— Ναι... Εξέρω ένα εστιατόριο και θα σ'ας οδηγήσω σ' αυτό...

— Πού λοιπόν; ρώτησε ο Τότορ.

— Διάβουλε! απάντησα. Στο σπίτι μας...

— Αλήθεια! φώναξε και ο Τότορ. Ο αξιωματικός δεν πρόσεξε στο κομψό ντύσιμό μου πού δεν φανέρωνε καθόλου να είμαι γιος ξενοδόχου του χωριού. Γι' αυτό με άκολουθησε, λέγοντας:

— Θα φάμε τουλάχιστον καλά;

— Καλούτσικα, του απάντησε ειρωνικά ο Τότορ, ο οποίος είχε εξοικειωθεί πια μαζί του.

Έτσι, σε λίγο φτάσαμε στον κήπο της βίλλας, μέσα στον οποίο ή μαμά έκανε την ώρα αυτή τον πρωινό της περίπατο.

Καθώς την είδε ο αξιωματικός, καθώς είδε συγχρόνως και την κομψή βίλλα μας, αντελήφθη το λάθος που είχε διαπραχθεί... Θέλησε λοιπόν να δικαιολογηθεί και είπε ότι βρισκόταν στα περίχωρα για να πάρει το πογραφικά σχέδια και ότι, επειδή πεινούσε, μ'α άκολουθησε, νομίζοντας πως θα τον πηγαίναμε σε κανένα εστιατόριο.

Ήταν γοητευτικός πράγματι καθώς μιλούσε μ' ευγένεια και με σεβασμό συγχρόνως.

Όσο για τη μητέρα μου, αντελήφθη άμεσα, πως άρεσε σ' αυτήν όπως και σε μένα, ο νέος αξιωματικός.

Αυτός ο μικρός κατεργαράκος, συνέχισε ο λοχαγός χαϊδεύοντάς με πάλι στο μάγουλο, είναι ο αίτιος της άδικαιρίστας μου. Συγχώρηστε με, κυρία...

— Μα δεν βλέπω καμιά άδικαιρί-σιν, του απάντησε η μητέρα μου. Απεναντίας... Θα το θεωρούσα μάλιστα

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Να μείνει στο μοναστήρι; Αυτό θα ήταν προδοσία. Έπρεπε να τρέξει, να ξεκαταβεί στη δική και να πη έτοι-ζέρε. Νά πη την αλήθεια και να σώσει τον Εγγένιο...

Όταν οι στρατιώτες μετέφεραν τον Εγγένιο στην 'Αλεξάνδρεια, ο έπαρχος διέταξε, χωρίς να τον δει, να τον ρίξουν στη φυλακή του ανακτό-ρου του.

Η δίκη θα γινόταν το πρωί τη άλλης ημέρας, μέσα στη μεγάλη αίθουσα του Έπαρχείου.

Λίγες ώρες ύστερα από τους στρατιώτες, έφτασε στην 'Αλεξάνδρεια και η Φιλοθέα. Κατακουρασμένη όπως ήταν, δεν στάθηκε στιγμή. Έπρεπε να μάθει πότε θα γίνει η δίκη κι' ύστερα πήγε να καταλύσει στον χριστιανικό ξενοώνα πού ήταν έξω από το τείχος.

Όλη τη νύχτα ο Εγγένιος την πέ-ρασε στη φυλακή του προσευχόμενος και ζητώντας από τη Θεο να τον βοη-θήσει στη σκληρή αυτή δοκιμασία, στην οποία τον παρέσυρε το μίσος της Μετανίας.

Δεν τον έμελλε για το θάνατο. Δεν τον τρόμαξαν τα βασανιστήρια. Η τιμή μου να καθήσετε να γευματί-σετε μαζί μας...

Ο ύπολογός όχι μόνο γευματί-σε, αλλά πέρασε κι' όλο το απόγευ-μα στο σπίτι μας. Η μητέρα μου ή-ταν καταγοητευμένη μαζί του... Κι' εγώ το ίδιο...

Ο νέος αξιωματικός ήταν έξυπνος και εύθυμος. Μας διηγήθηκε ώραι-ες ιστορίες για το στρατάρχη Καστε-λάν, υπό τις διαταγές του οποίου εί-χε υπηρετήσει και ο οποίος είχε τόσο παράσημα, ώστε, επειδή δεν τ'α χω-ρούσε όλα το στήθος του, κάρφωνε τα μισά στο μέσο μέρος του σακκα-κιού του.

Φαίνεται μάλιστα πως η βίλλα μας ήταν επίκαιρο στρατηγικό σημείο, γιατί από την ημέρα εκείνη ο νεαρός αξιωματικός έγινε τακτικός επισκέ-πτης μας.

Η μητέρα μου πάλι, από την ή-μέρα εκείνη ξανάρχισε να γίνεται πιο χαρούμενη. Και η χαρά της με-γάλωσε διαρκώς ως τη στιγμή που εγκατέλειψε το βόημα του πατέρα μου για να γίνει σύζυγος του αξι-ωματικού.

Μετά το γάμο, το μεταξουργείο μας διαλύθηκε. Εγώ δέ ζώντας κον-τά στον πατεριό μου, τον οποίο άγαπούσα σαν πατέρα μου, άγάπησα συγχρόνως και το στρατιωτικό επάγ-γελμα και έτσι είμαι σήμερα στρα-τηγός...

σαν πρόθυμος να υποφέρει τα πάντα για την πίστι του.

Εκείνο που τον στενοχωρούσε ή-ταν η ντροπή, ήταν ο εξευτελισμός. Τον κατηγορούσαν για μια πράξη πρόδοτης, βδελυρή, ενώ ήταν άθωος. Σκεφτόταν ακόμα τον μεγάλο κίν-δυνο πού διέτρεχε να γνωριστεί από την πατέρα του.

Ένας Ρωμαίος στρατιώτης πού φύ-λαγε μπρος στην πόρτα της φυλακής του του είχε πει πως στη δίκη θα προήδρευε ο ίδιος ο έπαρχος.

Ο Εγγένιος το άκουσε αυτό με τρόμο.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά...

Θύελλε ύστερα από τόσα χρόνια τον πατέρα του, πού τον είχε άπαρ-νηθεί για την άγάπη του Χριστού.

χωρίς όμως να πάψει και να τον ά-αυτές, πού όλόκληρη η 'Αλεξάνδρεια κοιμόταν.

— Θεέ μου!... Κυρία μου! ψιθύρι-ζε γονατιστός στις ύστες πλάκες της φυλακής; Ιησού Χριστέ, δώσε μου δύναμη, κάμε με ισχυρό, ώστε να μπο-ρώ να συγκατήσω τα αισθήμα-τά μου!...

Θα τον γνώριζε άραγε ο πατέρας του, ύστερα από τόσα χρόνια πούχε να τον ιδεί;

Θα καταλάβαινε ότι κάτω από το κάσσο του χριστιανού μοναχού κρυβό-ταν η αγαπημένη του κόρη;

Κι' αν συνέβαινε αυτό, τί θα επη-κολούθουσε;

Όσο πλησίαζε η αύγή, τόσο μεγα-λώνε η αγωνία του Εγγένιου.

Μα δεν ήταν αυτός μονάχα πού άγρυπνούσε κι' αγωνιούσε τις ώρες

Την ίδια αυτή ώρα δερνόταν στο κρεβάτι της κι' η Μετανία. Η σκέ-ψις πως η ημέρα της δίκης θ' ανέ-τειλε σε λίγο, την έκανε να τρέμη. Είχε χάσει πια το θάρρος της... Έ-νας άλλωστε φόβος είχε εισχωρήσει στην καρδιά της...

Εκτός όμως από τον Εγγένιο και τη Μετανία, άγρυπνούσε και σκεφτό-ταν όσα έγιναν κι' όσα έπρόκειτο να συμβούν και η Φιλοθέα.

Έπειτα από τόσα και τόσα χρόνια, για πρώτη φορά τώρα θα παρουσια-ζόταν μπρος σε δικαστήριο, ένα τόσο επίσημο και τρομερό δικαστήριο.

Πού θα εύρισκε το θάρρος να μι-λήσει, αυτή η τόσο απόκοσμη και σε-μνή νέα μοναχή;

Γονάτιζε κι' αυτή πάλι στο κρεβ-βάτι της και ζητούσε την εξ ύψους βοήθεια.

— Κύριε ήμών Ιησού Χριστέ, Νυμφίε της 'Εκκλησίας, βοήθησε τη δούλη σου!...

Στις δέκα το πρωί μερικοί στρα-τιώτες ώδηγησαν τον Εγγένιο μπρος στο δικαστήριο. Η Μετανία βρισκό-ταν ήδη εκεί. Λίγο παρέει: έστειλε η Φιλοθέα, με ύψος φοβισμένη... Τά γόντατα του νεαρού ήγουμένου λώθη-καν μόλις είδε τον πατέρα του. Η συγκίνησή του ήταν απείρηστη...

Χαμώλωσε άμεσα το βλέμμα του και ψιθύρισε το όνομα του Θεού για να συγκατήση τον έαυτό του.

Ο έπαρχος έμεινε επίσης κατ'α-πλήκτος όταν είδε τον Εγγένιο. Πα-ρίμενε να οδηγήσουν μπροστά του κανέναν έσχατομένο άσχημο, κι' έ-βλεπε αντί αυτού ένα παιδί σχεδόν, έναν ωραίο έφηβο, άγγελικής όμορ-φιάς.

Το ίδιο συνέβη και με τους δικα-στάς... Κύτταξαν τον Εγγένιο έκ-θαυβοί.

Αυτός ήταν ο κατηγορούμενος; Αυτός ήταν ο βδελυρός καλόγηρος των χριστιανών πού θέλησε να παρ-άσσει στην άμαρτία μια νεαρή μο-ναχή;

Ο έπαρχος αισθάνθηκε συγχρόνως, μόλις πρωταντίκρυσε τον Εγγένιο, μια παράξενη κι' ανεξήγητη συγκί-νησι. Κι' αντί να του μιλήσει άυστηρά κι' απότομα, του είπε με καλωσύνη να καθήσει.

Άιείως κατόπιν σκηώθηκε η Με-τανία κι' άρχισε να διηγείται την πλαστή ιστορία της εναντίον της έ-πιθέσεως του ήγουμένου. Μιλούσε μ' άρκετη τόλμη και τόσο ο έπαρχος, όσο κι' οι δικαστάι άρχισαν να δίνουν πίστι στα λόγια της.

(Ακολουθεί).

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΠΟΡΦΥΡΑ

ΚΑΘΩΣ ΕΡΧΟΝΤΑΝ...

Κείνη τη μαύρη αδέσαστη βραδιά πού ο πόλεμος στη χώρα μας έρχονταν, τα σπινθίρια μας απ' όλο τα παλιά θαρρείς με κρέπια πένθιμα έντυνόνταν.

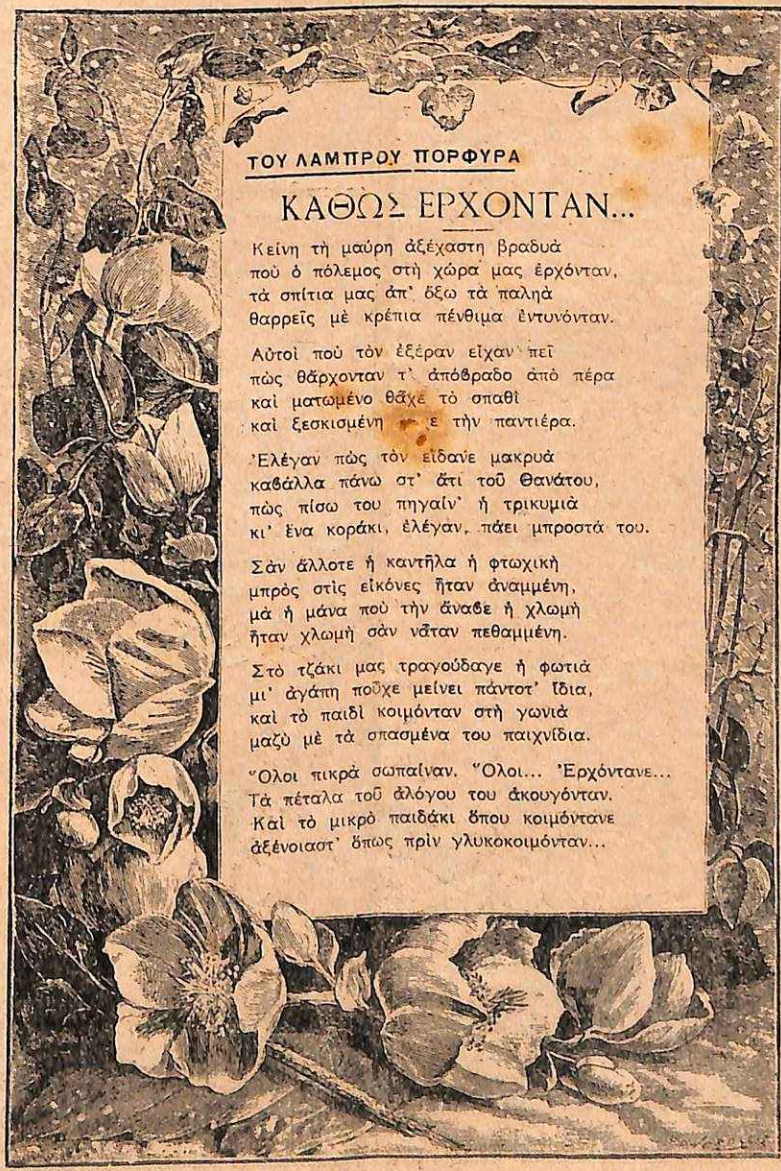
Αυτοί πού τον έβλεπαν είχαν πει πως θάρχονταν τ' απόραδο από πέρα και ματωμένο θάδε το σπαθί και έσκιωμένη η την παντιέρα.

Έλέγαν πως τον είδαν μακριά καθάλα πάνω στ' άτι του θανάτου, πως πίσω του ηγαλν' η τρικυμία κι' ένα κοράκι, έλέγαν, πάει μπροστά του.

Σαν άλλοτε ή καντήλα ή φωχική μπρος στις εικόνες ήταν αναμμένη, μα ή μάνα πού την άναβε ή χλωμή ήταν χλωμή σαν νύταν πεθαμμένη.

Στο τζάκι μας τραγουδάγε ή φωτιά μ' άγάπη πούχε μείνει πάντοτε' ίδια, και το παιδί κοιμόνταν στη γονιά μαζί με τα σπασμένα του παιχνίδια.

Όλοι πικρά σωπαίναν. Όλοι... Έρχόνταν... Τά πέταλα του άλόγου του άκούγονταν. Και το μικρό παιδάκι όπου κοιμόντανε άένοιανσ' όπως πρίν γλυκοκοιμόνταν...

ΣΤΑ παλιά τὰ χρόνια, ἕνας μεγάλος βασιλιάς, πού τὸν ἔλεγαν Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ, βασιλεὺς σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀνατολικὲς πολιτείες τοῦ Ἰνδοστάν. Ἦταν ὡραίος σὲ τὸν ἥλιο καὶ ἀσύγκριτος ἐντὶ δικαιοσύνης, στὴ γενναιοδωρία καὶ τὴ μεγαλοψυχία. Ὁ βασιλεὺς αὐτὸς εἶχε τέσσερα παιδιά, ἀντὶ τῆς τοῦ σὲ ὅλα, ὅταν ἔβλεπε, μὲ τὸ βλέμμα τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἀπόχρηστος καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμα παιδί, ἕνα παιδί τόσο ὡμορφό, πού ὅσοι τοῦ δὲν εἶχε ξαναγεννηθεῖ ποτέ.

«Ὅταν εἶδε τὸ μέτωπό του—ἔγραψε γιὰ τὸ παιδί αὐτὸ ἕνας μεγάλος ποιητὴς τοῦ Ἰνδοστάν—τὸ φρεγγαὶ χλωμὸς ἀπ' τὴ ξηλεία του καὶ τὸ οὐδράνιο τόξο, κυττάζοντας τὰ ροσμένα καὶ καμπυλωτὰ βλέφαρά του ἐξαφανίστηκε ἀπ' τὸν οὐδράνιο. Τὰ βασκανα μάτια του, ἅμα σὲ κύτταζαν, σὲ συγκλονοῦσαν δόλοκληρο. Ἦσαν σὰν δύο κύτταλλα γεμάτα ἀπὸ ἕνα μεθυσμένο πιότη. Ὁ κόσμος δόλοκληρος πληγώθηκε ἀπ' τὸ σπαθὶ τῆς ματιᾶς του...»

Ὁ βασιλεὺς Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ παράθεσε ἕνα μεγαλοπρεπὲς συμποσίον γιὰ τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ καὶ τοὺς διέταξε νὰ βγάλουν τὸ ὡροσκόπιο τοῦ νεογέννητου πριγκίπου.

Οἱ ἀστρολόγοι, ἀφοῦ χάραξαν πρῶτα στὴ χάρμα τὰ μυστηριώδη τους σχήματα καὶ ἔμειναν ὡρα πολλὰ μελετώντας τ' ἀστέρι, εἶπαν πὺς τὸ καινούργιο βασιλόπουλο ἔπρεπε νὰ ὀνομασθῇ Τάξ-Οὐλμουλὺκ, τὸ Στέμμα, δηλαδὴ, τὸν βασιλεῖον. Ἐπειτα, ἀφοῦ εἶδαν τὴν παλάμη του, ἀνάγγειλαν πὺς ἡ ζωὴ του θὰ ἦταν μιὰ εὐτυχία ἀτέλειωτη, πὺς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἕνα τὰ μεγάλα πνεύματα θὰ τοῦ δῆλωναν ὑποταγή καὶ πὺς θὰ γινόνταν μεγάλος ὅσο κανένας βασιλεὺς.

Μὰ, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ, τὸ ὡροσκόπιο εἶχε καὶ κάτι δυσάρεστο: «Ἐλεγε δηλαδὴ πὺς ἂν ὁ πατέρας του, ὁ βασιλεὺς Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ, τὸ ξανάβλεπε καὶ, ἔτσι καὶ μιὰ φορὰ, θὰ στραβωνόταν ἀμέσως.

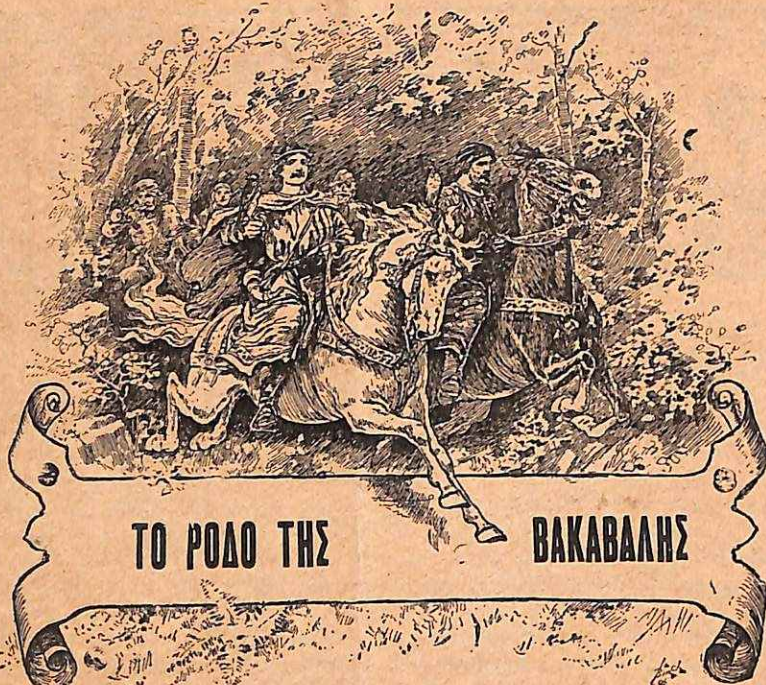
Ἀφοῦ ἄκουσε τίς ἀποκαλύψεις αὐτὲς τῶν ἀστρολόγων, ὁ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ, χαροῦντος καὶ θλιμμένος μαζί, διέταξε ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπουργοὺς του ν' ἀπομακρύνῃ ἀμέσως τὸ παιδί τοῦ ἀπὸ τοῦ παλῆτος καὶ νὰ τὸ πᾶν μαζὺ μὲ τὴ μητέρα του σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο παλάτι, ἀπὸ τὸ ποῦ ἐκεῖνος δὲν περνοῦσε ποτέ. Ἡ διαταγὴ τοῦ αὐτοῦ ἐκτελέστηκε ἀμέσως.

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια, τὸ παιδί αὐτό, ἀναθρεμμένο μὲ τὴ μεγαλειότητα φροντίδας, εἶχε γίνῃ ἕνας νέος μ' ἐξαιρετικὴ ἀρετὴ καὶ μόρφωσι.

Μιὰ μέρα, καθὼς κυνηγοῦσε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ, παρακολουθώντας κάποιον θήραμα, ἀπομακρύνθηκε πολὺ σὲ κάποιο δάσος.

Ἡ τύχη ὅμως τὰ ἔφερε ἔτσι, ὥστε, τὴν ἡμέρα αὐτὴ, νὰ κυνηγᾷ καὶ ὁ πατέρας του στὸ ἴδιο δάσος, ὁ ὁποῖος, καθὼς κατεδίωκε ἕνα ἐλάφι, πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν Τάξ-Οὐλμουλὺκ. Ἀλλὰ, μὲν

ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΙΝΔΟΣΤΑΝ

ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ

ΒΑΚΑΒΑΛΗΣ

τὸ βλέμμα τοῦ βασιλῆα ἔπεσε ἀπάνω στὸ γυῖο του, ἀμέσως τὸ φῶς τῶν ματιῶν του ἐσβύσε καὶ ὁ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ ἔγινε τυφλός. Τότε ὁ βασιλεὺς εἶπε στοὺς εὐγενεῖς του καὶ στοὺς ἀξιωματικούς του πὺς ἔστρεξαν καὶ τὸν περιστοίχισαν:

— Ἄμα τὰ μάτια ἐνὸς πατέρα βλέπουν τὸ παιδί του, εἶνε φυσικὸ νὰ γίνονται πὺς φωτεινά. Μὰ σὲ μένα παραδόξως συνέβη τὸ ἀντίθετο. Αὐτὸ μὲ φαίνεται πὺς εἶνε ἕνας σπουδαῖος λόγος γιὰ νὰ ἐξορίσω ἀπὸ τὸ βασιλεῖό μου τὸν Τάξ-Οὐλμουλὺκ καὶ τὴν μητέρα του.

Τότε, σύμφωνα μὲ τίς διαταγὰς τοῦ βασιλεῖος, οἱ ὑπουργοὶ τοῦ ἐξώρισαν τὸν πριγκίπα καὶ τὴν μητέρα του. Ἐπειτα ἔστειλαν καὶ ἔφεραν τοὺς μεγαλειότερους γιατροὺς τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐξέτασαν τὰ μάτια τοῦ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ, εἶπαν ὅτι πὺς τὸ μόνο φάρμακο πὺς θὰ μπορούσε νὰ ξαναδώσῃ τὸ φῶς του, ἦταν τὸ ρόδο τῆς Βακαβᾶλης. Ἡ ἰδιότης τοῦ ρόδου αὐτοῦ ἦταν τέτοια, ὥστε ὅχι μόνο τὸ βασιλεῖα μπορούσε νὰ θεραπεύσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ξαναδώσῃ τὴν ὄρασι σ' ἕνα νήπιο πὺς εἶχε γεννηθεῖ τυφλός.

Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἐξάβουσε σ'

ὅλη τὴ χώρα του ἀγγελιοφόρους, ἐπιφορτισμένους ν' ἀναγγέλλουν σ' ὅλους τοὺς κατοίκους, πὺς, ὅποιος τοῦ πῆγαν τὸ ρόδο τῆς Βακαβᾶλης ἢ τὸν πληροφοροῦσε πὺς βρισκόταν, ὁ ἀνταμοιβόταν πλουσιωπάροχα.

Ὁ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ περίμενε πολὺν καιρὸ, καίγοντας σὰν τὸν Ἰάκωβ καὶ ὑπομονεύοντας σὰν τὸν Ἰωβ, μέσα στὴ θλίψη του καὶ τὸν πόνο του. Μὰ, ἂν καὶ ἦταν πρόθυμος νὰ προσφέρει καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιᾶς του γι' αὐτό, τὸ ρόδο τῆς Βακαβᾶλης δὲν βρισκόταν πουθενά.

Μιὰ μέρα, τὰ τέσσερα μεγαλειότερα παιδιά του παρουσιάστηκαν μπροστὰ του καὶ ὁ μεγαλειότερος γυῖός του ἀφοῦ τὸν προσκύνῃ, τοῦ εἶπε:

— Εὐτυχισμένα τὰ παιδιά πὺς μπορούν νὰ συνδράμουν τὸν πατέρα τους καὶ τὴν μητέρα τους. Ὅταν μάλιστα ἡ ἀφροσύνη τους μπορεῖ νὰ φτάσῃ μέχρι τοῦ σῆς ζωῆς τους, ἡ εὐτυχία τοῦ εἶνε ἐξασφαλισμένη σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄλλο. Ἐλπίζουμε λοιπὸν πὺς θὰ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ πάμε μόνον μας νὰ βρούμε τὸ ρόδο τῆς Βακαβᾶλης.

Τότε ὁ βασιλεὺς ὁ πατέρας τους τοὺς ἀπάντησε:

— Ἐγὼ καὶ ἕνα παιδί μου

ἐξ αἰτίας τῶν ματιῶν μου καὶ αὐτὸ διπλασιάζει τὸν πόνο μου... Τώρα, ἂν σᾶς ἀφήσω καὶ σᾶς νὰ πάτε στὴ διάθεσι τῶν ἀνέμων, σᾶς πὺς εἶστε ἡ λάμπες τοῦ σπιτιοῦ μου, ὦ! σίγουρα δὲν θὰ μπόρῃτε ν' ἀντιβῆτε στὴ δυστυχία μου.

Μὰ οἱ πριγκίπες ἐπέμειναν καὶ ὁ βασιλεὺς, παρὰ τὴ θλίψη του, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ ὑποκύψῃ στὶς παρακλήσεις τους καὶ διέταξε τοὺς βεζυράδες του νὰ ἐτοιμάσουν ὅτι τοὺς ἦταν ἀναγκαῖο γιὰ τὸ ταξίδι τους—χρήματα, πράγματα, ζῶα, σκηνές καὶ συνοδεία.

Τὰ παιδιά τοῦ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ ἀποχαιρέτησαν τότε τὸν πατέρα τους καὶ ξεκίνησαν, ταξιδεύοντας ἀπὸ πόλι σὲ πόλι.

Ἡ τύχη ὅμως τὰ φέρε ἔτσι ὥστε μιὰ μέρα, ὁ Τάξ-Οὐλμουλὺκ, ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα ἐξορίστος, νὰ πλανιέται σ' ἕνα δάσος τὸ ὁποῖο διέσχισαν καὶ ἐκεῖνοι. Τὸς συνάντησε μάλιστα στὸ δρόμο του καὶ ῥώτης κάποιον ἀπὸ τὴν ἀκολουθία τους ποῖοι ἦσαν καὶ πὺς πῆγαν. Τότε αὐτὸς τοὺς διηγήθηκε πὺς ὁ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ εἶχε χάσει τὸ φῶς του καὶ πὺς εἶπε ποῖος ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ ταξιδιοῦ τῶν πριγκίπων. Ὁ Τάξ-Οὐλμουλὺκ εἶπε τότε μόνος του:

— Δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ πάω καὶ ἐγὼ μὲ τ' ἀδελφία μου νὰ βρῶ τὸ ρόδο τῆς Βακαβᾶλης. Ἐτσι θὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου...

Ἀφοῦ ἔλαβε αὐτὴ τὴν ἀπόφασι, πῆγε καὶ βρέθηκε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀσχηγούς τῆς συνοδείας, ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Σαῖντ καὶ τὸν χαίρειται μὲ σεβασμό. Στὸ Σαῖντ ἔκανε ἐντύπωση ἀμέσως ἡ μεγάλη λάμψι τοῦ μετώπου του πὺς ἦταν ὅμοια μὲ τοῦ ἥλιου καὶ τὰ χρώματα τοῦ προσώπου του, πὺς τὸ ἴσκιον τὰ σκοτεινὰ σὰν τὴ νύχτα μαλλιά του, κἀντὸς τοῦ νὰ μοιάζῃ μὲ πανσέληνο περιστοιχισμένη ἀπὸ μαύρα σύννεφα. Τὸν ἐρώτησε ποῖος ἦταν καὶ πὺς πῆγαν.

— Εἰμι, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τάξ-Οὐλμουλὺκ, ἕνας δυστυχισμένος ταξιδιώτης. Χέρις, χωρίς φίλους καὶ γνώριμους πὺς νὰ συμπάθουν τὴ δυστυχία μου καὶ νὰ θέλουν νὰ μὲ ἀνακουφίσουν.

Ὁ Σαῖντ, γοητευμένος ἀπὸ τὰ γλυκά τὸν λόγια, τὸν δέχτηκε μὲ καλὴ σὴν, τὸν τοποθέτησε μ' εὐχαρίστησιν τοῦ στο στομάχιό του καὶ ὅπως δειχνε γι' αὐτὸν κάθε μέρα καὶ μεγαλειότερη εὐνοια...

II

Ἐπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ, τὸ τέσσερα μεγάλα παιδιά τοῦ Ζαῖν-Οὐλμουλὺκ, ἔφτασαν σὲ μιὰ πόλι πὺς τὴν ἔλεγαν Φίρνα καὶ στὴν ὁποία βασιλεὺς ὁ βασιλεὺς Ριζβάν. Κατὰ τὸ βράδυ, ἔστρεξαν τίς σκηνές τους στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ πὺς περνοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν τεῖχ τῆς πόλεως, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ μένουν ἐκεῖ μερικὲς ἡμέρες.

Ὅταν ὁ ἥλιος, ὅσοις μὲ τὸν ταξιδιωτὴν, ἄρχισε τὴν πορεία του πρὸς τὴ Δύσι, καὶ ἡ σελήνη, ταξιδιωτίσασα, ἀνεβασμένη στὸ ἄλγος τῆς νυκτός, ἐκκίνησε ἀπὸ τὴν ἀνατολή, οἱ τέσσερες πριγκίπες, καθάλα στα περὶ φανὰ ἀλλοτὰ τους πῆ

γαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν πολιτεία καὶ νὰ τριγυρίσουν τίς διάφορες συνοικίες τῆς. Ἐτσι, εἶδαν στὸ δρόμο τους καὶ ἕνα ὑπέροχο παλάτι στολισμένο μὲ ζωγραφίες καὶ μὲ ἀγάλματα, τοῦ ὁποῖου τὰ δωμάτια χωρίζονταν τὸ ἕνα ἀπ' τὸ ἄλλο μὲ παραστάματα ἀπὸ μεταλλοῦ καὶ βελούδου. Γεμάτοι περιέργεια ῥώτησαν ἕνα ἡδωτὴ σὲ ποῖον ἄνθρωπο τὸ χεῖρι αὐτό.

— Εἶνε, τοὺς ἀπάντησε ὁ ἡδωτῆς, τὸ σπῆτι μιᾶς ἐλεύθερης γυναίκας πὺς τὴ λένε Ντιλμπάρ-Λάχα.

— Μεγάλη Θεὲ! φώναζαν οἱ τέσσερες πριγκίπες. Πὺς μιὰ τέτοια γυναῖκα ἔχει στὴν κατοχή τῆς μιὰ κατοικία ἀληθινὰ βασιλική!

— Αὐτὴ ἡ γυναῖκα, τοὺς ἀπάντησε τότε ὁ ἡδωτῆς, εἶνε σ' ἀλήθεια μοναδική στὸν κόσμο γιὰ τὴν ὡμορφία τῆς καὶ τὴ χάρι τῆς. Εἶνε περίφημη στὸν τόπο καὶ ἔχει καὶ κανονίζει μιὰ χαρὰ τίς δουλειές τῆς. Γοητεύει ὅλες τίς καρδιές μὲ τὴ δροσιά τῆς καὶ τὴν ὡμορφία τῆς. Τὸ πρόσωπό τῆς μαγεύει ὅλους τοὺς τὴν ἀντικρύζουν. Ὅσοις, ὅποιος θέλει νὰ τὴν ἀποκτήσῃ, πρέπει νὰ εἶνε ἀπὸ πρῶν βέλους, ὅτι θὰ χάσῃ τὴν τιμὴν τοῦ καὶ τὴν ἀξιοπρόσπειά του. Ἡ Λάχα ἔχει στὴν εἰσοδὸ τοῦ σπιτιοῦ τῆς ἕνα τύμπανο. Ὅποιος γυμνήσῃ τὸ τύμπανο αὐτό, γίνεταί δεχτὸς μέσα στὸ παλάτι. Μὰ δὲν βλέπει τὴν ὥραια Λάχα παρὰ μόνον ἀφοῦ πληρώσῃ ἐκαστὸ χροστὸ νομισματά...

Ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτά, οἱ νέοι πριγκίπες, περήφανοι γιὰ τὴν καταγωγή τους καὶ τὴν περιουσία τους, προχώρησαν πρὸς τὴν πόρτα καὶ χτύπησαν τὸ τύμπανο...

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΩΝ

(ΤΟΥ ΜΑΤΕΓΚΑΤΣΑ)

- 1) Νὰ ἐργάζεσαι διαρκῶς.
- 2) Νὰ ἀγαπᾷς πάντοτε.
- 3) Νὰ ἀγαπᾷς τὴ γυναῖκα σου περισσότερο ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ σου.
- 4) Νὰ μὴν ὑπολογίζῃς ποτὲ ὅτι δικαιούσαι τῆς εὐγνωμοσύνης τῶν ἄλλων.
- 5) Ἀντὶ νὰ μισῇ, νὰ μελοτάς. Ἀντὶ νὰ περιφρονῇ, νὰ χαμογελάς.
- 6) Νὰ βγάζῃς ἀπὸ τὴν σφίκα τὸ κεντρί καὶ ἀπ' τὴν ἀλήθεια τὸ φαριμάκι.
- 7) Νὰ μὴ λυγίζῃς παρὰ μόνον ὅταν πρόκειται νὰ σηκώσῃς ἀπάνω ἕνα περμένο.
- 8) Νὰ διατηρῇς ισχυρότερο τὸ πνεῦμα σου ἀπὸ τὴ φιλοδοξία σου.
- 9) Νὰ ρωτᾷς κάθε βράδυ τὸν ἐαυτὸ σου, ἂν ἔκαμες τίποτε καλὸ στὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.
- 10) Νὰ ἔχῃς πάντα στὴν βιβλιοθήκη σου ἕνα καινούργιο βιβλίο, στὴν ἀποθήκη σου μιὰ γεμάτη μυστίλλια καὶ στὸν κήπο σου ἕνα δροσερὸ λουλούδι.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία, παντοῦ εἶδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ δόλοκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν», Δέμα 7 - Ἀθήνας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΑΡΤΕΜΙΣ ΝΤΕ ΜΟΝΣΟΡΩ

(Συνέχεια καὶ τέλος).

— Πηνῆντα! φώναξε ὁ Μπουσσὺ. Πηνῆντα καὶ ἔξη κάνουν πενήντα ἔξη!...

Πηνῆντα ἔξη κάνουν πενήντα ἔξη!... «ὦ! ὦ! Ἄς δοῦμε ὅμως τώρα ἂν τὰ πενήντα ἔξη αὐτὰ σκυλιὰ μπορούν νὰ τὰ βγάλουν πέρα μ' ἕνα λιοντάρι!... Τὰ σκυλιὰ εἶνε οἱ ἄνθρωποι σας, κύριε κόμη! Μὰ εἰσὶ δὲν εἶστε σκύλος... εἶστε μιὰ ἀλεπού, πὺς μόνον μὲ τίς κότες μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ...»

Ἐνῶ μιλοῦσε ἔτσι, ὁ Μπουσσὺ εἶχε ἀποθέσει τὴ λιποθυμισμένη Διάνα κοντὰ στὸ προσευχητήριον, πλὴν τὸν τοῦτο...

Ἐπειτα στάθηκε μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ καὶ περίμενε τὴν ἑναρξὴ τῆς ἐπιθέσεως.

Ἦταν πράγματι ὑπέροχος ὁ Μπουσσὺ στὴ στάσι τοῦ αὐτοῦ, ὑπέροχος καὶ τρομερός!...

— Ἐμπρός! φώναξε τότε ὁ Μονσώρ στὸς ὀπλοφόρους του.

Οἱ ἔξη πρῶτοι στρατιώτες ὤρμησαν ἐναντίον τοῦ ἱππότη. Ἀμέσως τὸ ξίφος τοῦ Μπουσσὺ διέγραψε ἑνὴν ὀμίχλη καὶ δύο ἀπ' αὐτοὺς ἐσφαιρίστηκαν κάτω μὲ τὸ κεφάλι τους σπασμένο στὰ δύο. Συγχρόνως μιὰ σπαθὶ τοῦ Μπουσσὺ τρύπησε τὴν κοιλία τοῦ τρίτου...

Τότε οἱ ἄλλοι τρεῖς τραβήχτηκαν πίσω.

— Ὁραία πάμε! εἶπε ὁ Μπουσσὺ.

— Κάνετε μιὰ στιγμὴ ὑπομονή! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μονσώρ. Μόνον μιὰ στιγμὴ! Νὰ, δέστε!

Πράγματι, δέ, σ' ἕνα ναῦμα τοῦ κυρίου τους, ἄλλοι ἔξη ὀπλοφόροι μῆτηρ ἀπέβη μὲσα στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ βοήθησαν τοὺς συντρόφους των.

— Τὸ ἴδιο μὲν κάνει, κύριε Μονσώρ! εἶπε ὁ Μπουσσὺ. Πρέπει ὅμως νὰ συμφωνήσῃτε ὅτι εἰσὶ εἶστε ἕνας ἀνάνδρος.

— Ἐμπρός! φώναξε ὁ Μονσώρ στὸς ἀνθρώπους του, χωρίς ν' ἀπαντήσῃ στὴν προσβολὴ τοῦ ἱππότη.

Ἀπὸ τοὺς ἐννέα αὐτοὺς ὀπλοφόρους, ὁ Μπουσσὺ, αὐτὴ τὴν φορὰ, σκότωσε τρεῖς καὶ τραυμάτισε ἄλλους τρεῖς. Μὰ ἔλαβε καὶ αὐτὸς τώρα δύο πληγές, μιὰ στὸ μῆρος καὶ μιὰ στὸν ὄμο.

Ὅσοις ἀνάγκασε τοὺς ἐχθρούς του καὶ πάλι νὰ ὀπισθοχωρήσουν καὶ νὰ τραβήξουν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν.

Μὰ ὁ Μονσώρ ἔκανε καὶ πάλι νόημα στοὺς ὀπλοφόρους πὺς περίμεναν ἀπὸ ἔξω.

Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως δὲν μῆτηρ μόνον ἔξη. Μῆτηρ μονομιάς εἶχαν οἱ ὅποιοι παρατάχτηκαν στὴ γραμμή, ἀποσπώντας μὲ τίς πανοπλίες τους ἕνα σιδερένιό πείλος.

— Ὁραία! εἶπε ὁ Μπουσσὺ. Βλέπω καλὰ, κύριε Μονσώρ, ὅτι πρέπει νὰ πεθῶνω ἐδῶ... Μὰ, κύριε κόμη,

κύριε ἀνάνδρος, κύριε πὺς ἔχεις καρδιὰ

γυναίκας, δὲν θὰ πεθῶνω μόνος μου...

Κι' ἀμέσως, χωρίς νὰ περιμένῃ τὸν κόμητα νὰ διατάξῃ τοὺς ὀπλοφόρους του νὰ τοῦ ἐπιτεθοῦν, ὁ Λουδοβίκος ντὲ Κλερμόν κόμης Μπουσσὺ ντ' Ἀμπουάζ, κρατώντας τὸ ἐγχειρίδιό του στὸ ἕνα τοῦ γέρι καὶ τὸ σπαθὶ του στὸ ἄλλο, ὤρμησε τρομερὸς σὰν λιοντάρι ἐναντίον τους.

Τὸ φεγγάρι, μὲ τὸ καθαρό καὶ εἰρηνικὸ φῶς του, φώτιζε μονάχα τὴ σκηνὴ αὐτὴ τῆς ἀνθρωποσφαγῆς, γιὰτὶ ὁ Μπουσσὺ εἶχε φροντίσει νὰ σβύσῃ τὰ φῶτα, μόλις ἄρχισε ἡ μάχη.

Ἐπὶ μερικὰ λεπτά, χάρις στὴν ἀσύγκριτη εὐκίνησιν τοῦ καὶ ἐπιδεξιότητά του, ὁ φίλος τῆς Διάνας ἀντιστάθηκε μὲ ἀράνταστη ἐπιτυχία.

Ἀπὸ τοὺς εἰκοσι δολοφόνους του, τέσσερες ἔπεσαν κάτω, θανάσιμα τραυματισμένοι καὶ ἄλλοι ἔξη, τραυματισμένοι ἐλαφρότερα, ἀναγκάστηκαν νὰ ὀπισθοχωρήσουν. Μὰ ὑπάρχον ἄλλοι δέκα, σῶσι καὶ ὕψις, καὶ ὁ ἀνδρείος ἱππότης εἶχε τώρα πέντε τραύματα.

— Ὁραία, σκυλιὰ μου! δὲν ἔπαυε νὰ φωνάζῃ ὁ κόμης τοῦ Μονσώρ, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε ὀρθὸς τὴν τρομερὴ αὐτὴ σκηνή, ἀκίνητος καὶ ἀπαθής.

— Ἀνάνδρος! Ἀνάνδρος! οὐρλιάζε ὁ Μπουσσὺ.

Κι' ἔβλεπε, σὰν τὸ λιοντάρι πὺς τὸ κυνηγοῦν ἀπ' ὅλες τίς μεριές καὶ βλέποντας μπροστὰ του μιὰ ἀλεπού, σιγῆτα ἐναντίον του, ὁ ἱππότης ὤρμησε ἐναντίον τοῦ συζύγου τῆς Διάνας μὲ τὸ σπαθὶ ὑψωμένο καὶ τοῦ τὸ

Μα' ἀκόμα δὲν τελειώσαμε... Δὲν σᾶς εἶπαμε τίποτε ἀκόμα γιὰ τὸ μυστικὸ τοῦ κόμητος ντὲ Μονσώρ καὶ γιὰ τὴν ἀνεξήγητὴ στάσι τοῦ ἀπάντα τῆς συζύγου του.

Ὁ κόμης τοῦ Μονσώρ δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀδελφὸς γιὰ τὴ Διάνα καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν σχέσεῖς ἦσαν ἐντελῶς λευκῆς. Ἐξ αἰτίας μιᾶς πληγῆς πὺς εἶχε λάβῃ στὴ μάχη τοῦ Μονσώρ...

Ἐτσι εἶχε γίνῃ δυστυχισμένος γιὰ ὅλη τὴν ζωὴν, ἔκανε κοντὰ τὸν δυστυχισμένον καὶ τὴν Διάνα, ἡ ὁποία τὸν πρόδωσε γιὰ νὰ καταλήξῃ ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία στὴν τραγωδία πὺς διηγηθήκαμε.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙ ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΑΛΛΟΥ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

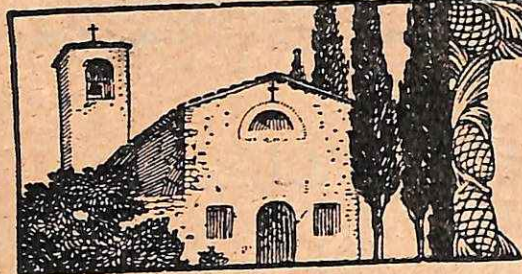
Οἱ Κλέφτες συνήθως ἐκτιμῶν τὴν γυναῖκα ἀντὶ ἐνὸς τατάστου... βασιδίου. Ἄν ὅμως ἡ γυναῖκα εἶνε παλαιά, ἀνεβάζουν τὴν ἀξία τῆς σὲ μισὸ βαδί!

Οἱ κάτοικοι τῆς Καμπούκας λογαριάζουν τὴν γυναῖκα γιὰ... πέντε κατῆκες. Γιὰ τίς πολὺ ὡμορφες κάνουν ἐξαιρέσι καὶ ὑψώνουν τὴν τιμὴ τους μέχρι δέκα γιδιών!

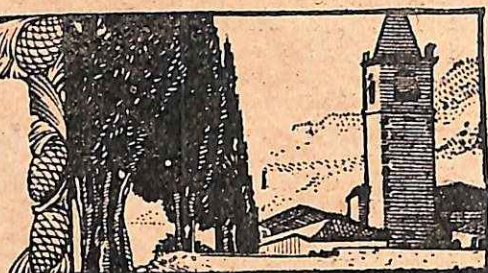
Στὸ Τουρκιστάν, τέλος, ὅταν πρόκειται νὰ ἀγοράσουν μιὰ γυναῖκα, συλλογίζονται καὶ δίνουν στὸν ἰδιοκτήτη τῆς ἴσο βάρος χρυσοῦ.

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η
ΖΩΝΤΑΝΟΠΕΘΑΜΕΝΗ

(Αληθινή ιστορία)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ) — Ο τρομερός, παμπλουτος και πανίσχυρος άρχων της Φλωρεντίας Σακραμπέλι, θέλει να παντρευτεί την κόρη του, την πεντάμορφη Κιάρα, με τον διεφθάρμενο και προδότη γερασμένο άρχοντα Μπενίτο. Η Κιάρα που αγαπά τρελλά τον νέο κι' άραιο, αλλά φτωχό ευγενή Λουίτζι Φόσκαρι άρνείται να υποκύψει στην σκληρή αξίωση του πατέρα της, ο οποίος την κλείνει για τιμωρία της στη σοφίτα του πύργου του. Κατόπιν αυτό το ή Κιάρα ειδοποιεί μ' ένα γράμμα της το θεό της μοναχό Πάτερ Πατούφαστο, για το μαρτύριο της και συγχρόνως τον πατρικά καλεί να στείλει το εσώκλειστο σημείωμά της στο λατρευτό της Λουίτζι, τον οποίο καλεί τα μεναιχώς κατά από το παράθυρο της φυλακής της).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Μόλις ο πάτερ Πατούφαστος διάβασε την επιστολή της άνεψιάς του, σούρωσε τ' άδανιά του φρόδια και μοιρολόιους μιά κατάρια έναντιον του σκληρού άρχοντος Σακραμπέλι.

— Άναδυσσισμένε άρχοντα! Καταραμένε!...

Έτσι λοιπόν, ο άθλιος άδελφός του τυραννίδε την κόρη του, ήθελε να τη θυσιάσει, ήθελε να τη ρίξει στην άγκυλιά ενός κολασμένου;

Όχι, χίλιες φορές όχι! Ο πάτερ Πατούφαστος δεν θ' άφινε να γίνει ένα τέτοιο έγκλημα. Ο πάτερ Πατούφαστος θ' αντιδρούσε. Θά ειδοποιούσε τον Λουίτζι Φόσκαρι, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Κι' έκτός αυτού θά διευκλίνε τους δύο έρωτευμένους να κλεφτούν και να φύγουν μακριά από τη Φλωρεντία. Αλλά ο ίδιος θά τους στεφάνωνε, θα τους έδινε την εύλογία του και θά φρόντιζε για την εύτυχία τους.

Γιατί, όπως είπαμε, ο πάτερ Πατούφαστος έλάτρευε την άνεψιά του. Η Κιάρα ήταν η μόνη του άγάπη, η μόνη που παρηγορία στον κόπο αυτό.

Έτσι λοιπόν θά την άφινε να του τη θυσιάσει;

Θ' άφινε να ρίξουν αυτό το άθωο περιστέρι στα δόντια ενός φαρμακερού φειδίου, όπως ήταν ο άρχοντας Μπενίτο;

Θεέ μου συχώρεσέ με!... Ποτέ δεν θ' άνεχόταν ο πάτερ Πατούφαστος μιά τέτοια άτιμία.

Διήλωσε το γράμμα της άνεψιάς του, τήχωσε στον κόρφο του μαζί με το σημείωμα το προσοικείμενο για τον Φόσκαρι και είπε στον Άντόνιο:

— Γύρσε στον πύργο και πές στην Κιάρα νάμει ήσυχη και νάχη εμπιστοσύνη σε μένα, παιδί μου. Πές της να κάμει υπομονή... Πές της, παιδί μου, πως ο θεός της άρνούται για την εύτυχία της. Θά στείλω, πές της, το σημείωμά της εκεί που πρέπει. Κι' άφριο το πρωί έλα πάλι πρέπει. Κι' άφριο το πρωί έλα πάλι πρέπει.

Δεν σου δίνω γράμμα μου να με δής. Δεν σου δίνω γράμμα μου να με δής. Δεν σου δίνω γράμμα μου να με δής.

Ό Άντόνιο γύρισε τρέχοντας στον πύργο, σκαρφάωσε ως τη σοφίτα κι' έβλεπε...

είπε στη γιγιά του τα λόγια του μοναχού. Τον ίδιο καιρό, ο πάτερ Πατούφαστος μπήκε στο καλλιό του, αφήνοντας στη μέση το πότισμα των λουλουδιών, κάλεσε έναν απ' τους έμπιστους του υπηρέτες της μονής, τούδωσε το σημείωμα της Κιάρας και τού είπε:

— Κάμε φτερά και τρέξε στο σπίτι του άρχοντα Φόσκαρι. Δώσε του αυτό και παρακάλεσέ τον και εκ μέρους μου να περάσει το βράδυ από το μοναστήρι. Έχω να του μιλήσω, πές του, για την βία υπόθεσι που γράφει το σημείωμα. Τρέξε, τέκνο μου, και τ' άματα σου τέσσερα. Κανένας να μ' ή δει, κανένας να μ' ή καταλάβει...

Ο Λουίτζι Φόσκαρι έμεινε την εποχή αυτή σ' ένα μικρό σπίτι, στην

θα του χάριζαν ποτόμα την άγάπη τους, άρκει να τ' ήθελε. Μα ο Λουίτζι είχε δοσμένη πειά την καρδιά του.

Ο Λουίτζι αγαπούσε τρελλά... Αγαπούσε την ώραία, την άγγελική και υπερέφικη Κιάρα Σακραμπέλι.

Ο έρωτας είχε φουντώσει στην καρδιά των δύο νέων από την πρώτη στιγμή που πρωταντικρούστηκαν. Αγαπήθηκαν θεριά, τρελλά, παάφρα...

Η καρδιά τους χτύπησαν συγχρόνως με τον ίδιο παλμό.

Δεν έμεινε πειά παρά να συναντηθούν και ν' ανοίξουν ο ένας στον άλλο την καρδιά του, να μιλήσουν για την άγάπη τους, την άγάπη τους τ' ή μεγάλη, που τίποτε πειά δεν θά μπορούσε να τ' ή σβήσει.

Πώς θά γινόταν αυτό όμως;

Το άμάξι έφτασε έξω απ' την πόλι, την ώρα που βράδυαζε...

άκρη της πόλεως.

Κατήγετο από πολύ παλιά και πολύ άρχοντική οικογένεια, η οποία όμως είχε ξεπέσει κι' είχε φτωχύνει από τον καιρό του πάππου του.

Ο Λουίτζι ήταν το μόνο παιδί του πατέρα του. Τον είχαν αναθρέψει και τον είχαν μορφώσει τέλεια. Ήταν ο κομψότερος ευγενής της Φλωρεντίας.

Στην ιππασία και στο σπαθί δεν τον έφτανε κανένας. Μα ήταν φτωχός...

Ο πατέρας του τούλε άφαισε κληρονομία το σπίτι κι' στο όποιο έμεινε και μερικά κτήματα μόνον. Από τ' άποδα των κτημάτων αυτόν ζούσε ο Λουίτζι. Ζούσε φτωχικά, μα ήταν υπερήφανος και φρόντιζε να κρύβει τ' ή φτώχεια του.

Ήταν ψηλός άναστήματος, είχε χαλδομένο, λυγρό και σέλιτο κορμί, ευγενικό κι' άμωφο πρόσωπο.

Η άρχόντισσα της Φλωρεντίας

Η Κιάρα έδινε πάντα έξω με μεγάλη ακολουθία. Θεράποντες και σωματοφύλακες την συνόδευαν, κατά διαταγήν του πατέρα της...

Μα όποιος αγαπάει, όποιος αγαπάει αληθινά, βρίσκει χίλιους δυο τρόπους για να συναντηθεί με το ένδαιμά του.

Και η Κιάρα που έλάτρευε πειά τον Λουίτζι, που ζούσε μονάχη κι' αυτόν, που φιθύριζε το όνομά του και φτεροκοπούσε η καρδιά της από έρωτική λαχτάρα, είπες μιά μέρα το μυστικό της, το μεγάλο της καρδιάς της μυστικό, στην τρυφή της, στη γοητή Βενετσιάνη τρυφή της, που της ήταν έλκυσμα άραιομένη.

Η γοητή Βενετσιάνη δεν ξαφνιάστηκε καθόλου άκούγοντας τα λόγια της αγαπημένης της Κιάρας.

Και γιατί να ξαφνιαστεί; Σάμπως υπήρχε μέσα στη Φλωρεν-

τία πιο άραιο κι' πιο γενναίος νέος από τον Λουίτζι Φόσκαρι;

Μονάχη αυτός, ναι, μονάχη ο ώραιο κι' άπόρητος Λουίτζι ταίριαζε για τ' ή μικρή, την πεντάμορφη κυρά της.

— Έγνοια σου, κόρη μου, της είπες, καρδιά της καρδιάς μου, ήσύχασε. Έχε σε μένα τις έλπίδες σου κι' εκείνο που πνέεις κι' όνειρεύεσαι θά γίνει, ώραία μου, γλυκειά μου Κιάρα. Θά παχίσω με κάθε τρόπο, καρδούλα μου, ν' άνταμώστες με τον καλό σου. Έγνοια σου, μικρούλα μου...

Θέλω να τον δω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, είπες η Κιάρα κοκκίζοντας. Μα σκότωνε η άυπομονησία. Κάθε μέρα που περνάει, με όλναιώνει! Άν ήξερες πόσο τον άγαπώ!

Το μαντεύω, κόρη μου. Κάμε μονάχη υπομονή κι' όλα θά τελειώσουν...

Κι' αλήθεια, η τρυφή της Κιάρας κράτησε το λόγο της.

Μιά μέρα που ο άρχοντας Σακραμπέλι είχε βγει με πολλούς φίλους του και την ακολουθία του σε κυνήγι, πήρε κρυφά την κυρία της και πήγαν ν' άκούσουν τ' ήχον του έσπερινού σε μιά άπομνη εκκλησία.

Πηγαίνοντας πέρασαν από το σπίτι του Λουίτζι. Ήταν η ώρα που ο Φόσκαρι καθόταν στον έξωστη και κοιτάζε μελαγχολικά κι' όνειροπόλα τον ουρανό, που τον έδαφαν όλόκληρο ο ή στερνός του ήλιου άχτίδες.

Μόλις ο ώραιο ευγενής είδε τη λατρευτή του άρχοντοπούλα να διαβαίνει κάτω από το σπίτι του, έχρησε μαζί της μονάχη την τρυφή της, πήγε να τρελλαθεί από τ' ή χαρά του.

Η καρδιά του άρχισε να χτυπά δυνατά. Φλογίστηκε η όψις του.

Η Κιάρα τούριζε ένα γρήγορο βλέμμα και προχώρησε. Μα ήταν σαν να τον έκραζε, σαν να τον κάλούσε κοντά της...

— Άσπαζε, ο Λουίτζι, το καπέλλο του και το σπαθί του, φόρεσε τον μανδύα του, κατέθηκε στο δρόμο και άπολούθησε την αγαπημένη του.

Κάθε τόσο, η Κιάρα γύριζε και τον κοιτούσε με λαχτάρα.

Πηγαίεζε η στιγμή που θά βρισκότουσαν μόνι κι' η καρδιά της σπαρταρούσε σαν τ' ή φλόγα.

Σε λίγο μπήκαν στην εκκλησία.

Ο Λουίτζι μπήκε κατόπιν τους και στάθηκε σ' ένα μέρος μισοσκότεινο. Από τ' ή μέρος αυτό έδλεπε την αγαπημένη του και μεθούσε από εύτυχία!

Μισή ώρα κράτησε ακόμα η ακολουθία του έσπερινού. Οι πιστοί άρχισαν τότε να φεύγουν. Η εκκλησία άδειασε. Η στιγμή της συναντήσεως πλησίαζε.

(Ακολουθεί).

ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΛΕΑΝΘΕΙΣ

ΠΩΣ ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΙ ΣΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΦΟΙΤΗΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΖΟΥΝ ΤΟ ΨΩΜΙ ΤΟΥΣ

Μιά παροιμία των άρχαίων που εφαρμόζεται σήμερα. Το παράδειγμα του Κλεάνθους. Η φτώχεια των φοιτητών. Τα Γραφεία εργασίας των Πανεπιστημίων. Μερικές περιεργές άγγελίες. Φοιτηται... χορευται σε τζάζ. Χτίστες και σκουπιδιαρής. Φοιτηται που κάνουν τέσσερες συγχρόνως εργασίες. Σκληρή δουλειά φτωχοπληρωμένη. Η προτίμησις των έπαγγελμάτων, κ.τ.λ.

Την ήμερα φοιτητής και το βράδυ χορευτής σε καμπαρέ.

Ολοι σας θά ξέρετε βέβαια το άρχαιο ρητό: «Η πενία τέχνας κατεργάζεται», και πολλοί θά θυμάστε ακόμα από την «Γεροσιάνη» την ιστορία Κλεάνθους του φρεάντλους, ο οποίος την ήμερα πήγαινε και σπούδαζε σ' έναν φιλόσοφο και την νύχτα έβγαζε νερό και πότιζε ένα περιόβλι, για να κερδίσει το ψωμί του.

Λοιπόν, σε καμιά εποχή δεν είχε εφαρμόσει το ρητό αυτό τόσο γενικά και άπόλυτα, όσο στην εποχή την δική μας, και ποτέ άλλοτε δεν υπήρχαν τόσο πολλοί νέοι, οι οποίοι ν' ακολουθούν το παράδειγμα του Κλεάνθους, όσοι σήμερα.

Αμα ρωτήσετε κανέναν άνθρωπο της περασμένης, της προπολεμικής γενεάς για την φοιτητική ζωή του, θά έχη όλο ευχάριστες αναμνήσεις να θυμηθεί.

— Άχ η φοιτητική ζωή! θά σάς πη. Άχ ο καιρός εκείνος! Ναίαι, ξενουσία, γλεντάκι, έρωτας, τραγουδι και... σπουδή όποτε μ' ήμεινε καιρός!...

Η σημερινή όμως γενεά δεν θά έχη άργότερα τόσο γλυκές αναμνήσεις από την φοιτητική ζωή της. Γιατί, στις περισσότερες χώρες του κόσμου, ο φοιτητής και η φοιτήτρια πρέπει σήμερα ν' άγωνιστούν γενναία για να μωρέσουν να εξακολουθήσουν τις σπουδές τους.

Οι όροι της ζωής άλλαξαν. Στην Γερμανία, στην Αυστρία, στην Γαλλία ο κόσμος μόλις θά καταφέρει να κερδίσει το ψωμί των παιδιών του και δεν μπορεί φυσικά να τους παρέχει τ' ή μέσα για να σπουδάσουν. Γι' αυτό ένας νέος ή μιά νέα, άμα θέλουν να γίνουν έπιστήμονες, πρέπει να τ' ή κατορθώσουν αυτό με τ' ή ίδια τους τ' ή μέσα.

Πρέπει δηλαδή κατά τις ώρες, κατά τις όποιες δεν έχουν μαθήματα, να εργάζονται και να κάνουν μάλιστα δουλειές, που λίγοι χειρόκωτες θά καταδέχονταν να τις κάνουν.

Γι' αυτό το λόγο μάλιστα σε κάθε Πανεπιστήμιο, και σε κάθε άνωτάτη σχολή της Εγγώτης έχουν συσταθεί γραφεία εργασίας, τ' ή οποία αναλαμβάνουν να βρουν δουλειά στους άπορους φοιτητές.

Για να γίνει δ' αντιληπτή η ανάγκη στην όποιαν βρίσκονται τα παιδιά αυτά, άρκει να πούμε ότι κατά το περασμένο έξάμηνο, το γραφείο εργασίας του Πολυτεχνείου του Βερολίνου βρήκε δουλειά σε 500 μόνο φοιτητές.

Εισπράξεων.

Ζητείται φοιτητής δια να διδάξει είς ήλικιωμένη κυρία τ' ή βάσεις των μαθηματικών.

Ζητούνται ένας τενόρος και ένας κομικός δι' όπερέττα.

Ζητείται κύριος καλλιγράφος δια την άντιγραφην έπακοσιών διευθύνσεων.

Ζητούνται δύο κύριοι δια την καλήν διατήρησιν ενός ρηπέδου τέννης, (σκούπισμα, ισοπέδωσιν κλπ.).

Όλες αυτές τις δουλειές οι φτωχοί σπουδασταί τις αναλαμβάνουν για ένα κομμάτι ψωμί. Έκτός των άνωτέρω όμως στις Γερμανικές έφημερίδες δημοσιεύτηκαν τελευταία άγγελίες, δια των όποιων έζητούντο φοιτηται ως έφημεριδοπώλη, νικτοφύλακες, κομπάρσοι σε νυκτομαγαζακιές ταινίες, σποφεί σε τζάζ, διεμνηείς και ός... νιγητές ακόμα ρεκλάμες! Και η θέσει αυτές έγιναν άνάγκαστες άμέσως. Γι' όδιος η θέσεις των κομπάρσων στα διάφορα φιλμ είναι περιζήτητες από τους νεαρούς σπουδαστάς.

Οι περισσότεροι από τους φοιτητάς προτιμούν την νυκτερινή εργασία. Η μεγαλύτερη και τελευταία χορευτική όρχήστρα του Βερολίνου π.χ. άποτελείται

από παραπάνω από 10.000!

Και τί δουλειές είνε αυτές τις όποιες κληρονομούν οι φοιτηται; Η πού περιεργές και ή πού έξωφρενικές! Για να λάβετε μιά ιδέα μεταφράζουμε έδω μερικές άγγελίες απ' τις γερμανικές έφημερίδες, επί τη βάσει των όποιων τ' ή Γραφεία Εργασίας βρίσκει δουλειά στους φοιτητάς:

Ζητούνται μερικοί κύριοι για να χρησιμεύσουν ως... όδηγοι σ' ένα σκοπευτήριο.

Χήρα ζητεί σπουδαστήν, καλόν παιδαγωγόν, για την άνατροφήν των τριών παιδιών της.

Ζητούνται φοιτηται και φοιτήτριαι ως πωληται λουκανικών και άλλων.

Ακούστε τώρα πως περιγράφει τ' άδινά του έπαγγέλματός του ένας σποφεί-φοιτητής:

Μου στάθηκε, γράφει, έξαιρετικά δύσκολο να βρω δουλειά, γιατί ήσαν άκατάλληλες ή ώρες που διέθετα. Προτιμούσα δηλαδή να εργάζομαι την νύχτα για να έχω καιρό την ήμερα να παρακολουθώ τ' ή μαθήματά μου και να μελετώ. Έπειδή δ' έδεν είνε έξαιρετικά ενδιαφέρουσες ό-

Ένας φοιτητής της Φυσικής ως σολίστας στο ραδιόφωνο.

Εισπράξεων.

Ζητείται φοιτητής δια να διδάξει είς ήλικιωμένη κυρία τ' ή βάσεις των μαθηματικών.

Ζητούνται ένας τενόρος και ένας κομικός δι' όπερέττα.

Ζητείται κύριος καλλιγράφος δια την άντιγραφην έπακοσιών διευθύνσεων.

Ζητούνται δύο κύριοι δια την καλήν διατήρησιν ενός ρηπέδου τέννης, (σκούπισμα, ισοπέδωσιν κλπ.).

Όλες αυτές τις δουλειές οι φτωχοί σπουδασταί τις αναλαμβάνουν για ένα κομμάτι ψωμί. Έκτός των άνωτέρω όμως στις Γερμανικές έφημερίδες δημοσιεύτηκαν τελευταία άγγελίες, δια των όποιων έζητούντο φοιτηται ως έφημεριδοπώλη, νικτοφύλακες, κομπάρσοι σε νυκτομαγαζακιές ταινίες, σποφεί σε τζάζ, διεμνηείς και ός... νιγητές ακόμα ρεκλάμες! Και η θέσει αυτές έγιναν άνάγκαστες άμέσως. Γι' όδιος η θέσεις των κομπάρσων στα διάφορα φιλμ είναι περιζήτητες από τους νεαρούς σπουδαστάς.

Οι περισσότεροι από τους φοιτητάς προτιμούν την νυκτερινή εργασία. Η μεγαλύτερη και τελευταία χορευτική όρχήστρα του Βερολίνου π.χ. άποτελείται

από παραπάνω από 10.000!

Και τί δουλειές είνε αυτές τις όποιες κληρονομούν οι φοιτηται; Η πού περιεργές και ή πού έξωφρενικές! Για να λάβετε μιά ιδέα μεταφράζουμε έδω μερικές άγγελίες απ' τις γερμανικές έφημερίδες, επί τη βάσει των όποιων τ' ή Γραφεία Εργασίας βρίσκει δουλειά στους φοιτητάς:

Ζητούνται μερικοί κύριοι για να χρησιμεύσουν ως... όδηγοι σ' ένα σκοπευτήριο.

Χήρα ζητεί σπουδαστήν, καλόν παιδαγωγόν, για την άνατροφήν των τριών παιδιών της.

Ζητούνται φοιτηται και φοιτήτριαι ως πωληται λουκανικών και άλλων.

Ακούστε τώρα πως περιγράφει τ' άδινά του έπαγγέλματός του ένας σποφεί-φοιτητής:

Μου στάθηκε, γράφει, έξαιρετικά δύσκολο να βρω δουλειά, γιατί ήσαν άκατάλληλες ή ώρες που διέθετα. Προτιμούσα δηλαδή να εργάζομαι την νύχτα για να έχω καιρό την ήμερα να παρακολουθώ τ' ή μαθήματά μου και να μελετώ. Έπειδή δ' έδεν είνε έξαιρετικά ενδιαφέρουσες ό-

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

Εξ άλλου, ο σημερινός φοιτητής, ο οποίος γίνεται σποφεί για να κερδίσει το ψωμί του, όταν, σε λίγα χρόνια, γίνει σοβαρός έπιστήμων, γνωστός και πλούσιος, θά είνε περισσότερος όπεριήφανος για την φήμη του και για την θέσι του που την άπέκτησε με τον ιδρώτα του προσώπου του, από αυτόν που την όφειλει άποκλειστικά στο έπίδομα του πατέρα του.

από παραπάνω από 10.000!

Και τί δουλειές είνε αυτές τις όποιες κληρονομούν οι φοιτηται; Η πού περιεργές και ή πού έξωφρενικές! Για να λάβετε μιά ιδέα μεταφράζουμε έδω μερικές άγγελίες απ' τις γερμανικές έφημερίδες, επί τη βάσει των όποιων τ' ή Γραφεία Εργασίας βρίσκει δουλειά στους φοιτητάς:

Ζητούνται μερικοί κύριοι για

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

ΦΩΤΑ ΦΩΤΕΙΝΑ !!

(Παλαιός Κρητικός θρύλλος.)

Ήταν ακόμα τὰ χρόνια τῆς σκλα-
διᾶς...

Οἱ Τούρκοι εἶχαν κλείσει ὅλες τῆς
ἐκκλησίες, εἶχαν σφάζει ὅλους σχεδὸν
τοὺς παπάδες καὶ οἱ χριστιανοί, κα-
ταδιωγμένοι καὶ φοβισμένοι, δὲν τολ-
μοῦσαν νὰ ξεφυθοῦν ἀπὸ τὰ σπί-
τια τους.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην γίνετο κατὰ ἄλ-
λόκοτο... Μία μέρα ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἐ-
νὸς παλῆος καὶ ἐρειπωμένου τουρκο-
κοῦ πλάτου ἔστασε ἕξαφνα μία ὁ-
λόδροση πηγὴ νεροῦ.

Τὸ νερὸ, ἀφοῦ χάιδεψε καὶ ἔπλυ-
νε τὰ λιθαράκια καὶ τῆς μεγάλης
κορυφῆς τοῦ πλάτου καὶ δρόσιζε τὴν
γλῶττη, βόηκε ἕνα ἄνοιγμα καὶ ἔρχ-
θηκε ἕξω, πηδώντας ἀπὸ φόβου σὲ
βῆματα, καθάλλικονόοντας ἐμπόδια καὶ
σέρνοντας ξεράδια.

— Μασσαλά! Μασσαλά! φώνα-
ξαν οἱ Τούρκοι γεωργοί, σὺν ἑδῶν τὸ
νερὸ. Ἐγούμε τώρα νὰ πορρίζουμε τὰ
κτήνητά μας. Δὲν θὰ ξεραθοῦν οἱ
κόμπες μας!

— Δόξα σοι ὁ Θεός, εἶπαν καὶ οἱ
χριστιανοί, χάνοντας τὸ σταυρὸν τους.
Θὰ σωθῇ ἡ καλλιέργειά μας!

Τὰ δένδρα ἔαπλυναν τῆς ρίζης των,
κατὰ τὸ μέρος ποὺ περνοῦσε τὸ νερὸ,
τὰ χορτοράκια ἀπλώσαν τὰ φύλλα
τους πρὸς αὐτὸ καὶ ἡ περιπλοκὴν
χυθῆκανε στὸ ρεῦμα τοῦ γινὰ νὰ πιῶνε.

Πουλάκια πῆγαν νὰ βοῦν τὰ
φερέα τους σ' αὐτό. Βατοράκια κῆ-
σαν χαρούμενα, νεροαμούνια τρέζα-
νε νὰ κολυμπήσουν στὴν δροσιὰ του...

Μὰ τὸ νερὸ κυλοῦσε βαρὺ σὺν μο-
λυβένιῳ. Στὸ ἐμπόδιο ποὺ συναντοῦσε
δὲν ἄφινε ἀφροὺς σὺν νὰ ἦσαν ἀπὸ
λάδι, οὔτε φλοίσβους, οὔτε γελούσε,
οὔτε ἔπαυε...

Ὅσοι θελήσαν νὰ πιῶνε ἀπ' αὐ-
τό, μολύβι στάθηκε στὸ στομάχι τους,
ὅσοι πάλι θελήσαν νὰ βοῦν τὸ
κεφάλι τους, τὸ μέτωπό τους ἄνοιξε,
ὅσοι, τέλος, θελήσαν νὰ πλύνουν
κανένα οὐχὸ στὸ ρεῦμα του, τὸ οὐ-
χὸ καλύφθηκε, γάλασε, κίχκε, σὺν νὰ
εἶγε πέσει μέσα σ' ἀσθένειαν...

Ὅπου καὶ ἂν περνοῦσε τὸ ρεῦμα,
καταστροφὴ μεγάλη ἔφευγε.

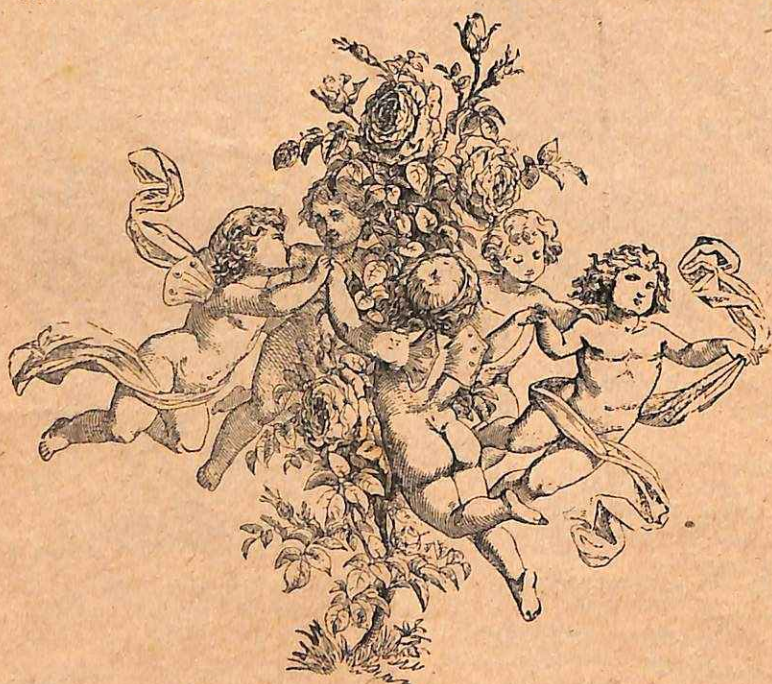
Ὅσοι ρίζες τῶν δένδρων νοτίστη-
καν ἀπ' αὐτό, σπῆσαν καὶ μαζάθη-
καν, ὅπου φύτρο ζήτησε νὰ δροσιεῖ-
ται, καὶ ἀπὸ τὸν πόνο τὸ νερὸ
καταστράφηκε σὺν νὰ ἦσαν τὸ νερὸ
καυτὸ, καὶ ὅπου χωράκια ποτιστή-
κανε μ' αὐτό, ἐθάβον τὸ χῶμα τους
καὶ γίνετο μολύβι!... Ὅχι σὺν, οὐ-
δέ πῶς, οὔτε ἀσκαλλιστοῦσαν
τὰ σπυρίδια, οὔτε ἀσκαλλιστοῦσαν
(ἀγριοκαρβύνη) δὲν ἐφύτρωνε στὸ πέ-
ραμα που.

Ἦσαν ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ κόσμος
ἦταν πολὺ ταραγμένος. Οἱ γέροι τέ-
τοις καλὸ ποτὲ τους δὲν θυμόντουσαν
νὰ εἶχαν ξαναῖδε στὴ ζωὴ τους καὶ
οἱ διαβασμένοι δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν!
Σοφοὶ ἀκούονταν τὰ κεφάλια τους
γιὰ νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ βροῦν τὴν αἰ-
τίαν, ποῦ τὸ νερὸ ἦταν τόσο κατατρο-
πικὸ, μὰ κανένα συμπέρασμα δὲν
βγαλάνε.

Μερικοὶ εἶπαν πὼς ἔπρεπε νὰ ἔ-
ναχτοῦν τὸ πλάι ἀπὸ τὸ ὅπου εἶχε
βγεῖ τὸ νερὸ. Τὸ χτίσανε πρῶτα καὶ
καὶ τὸ στολίσανε, μὰ τὸ νερὸ κυλοῦ-
σε πρὸς βαρὺ καὶ πρὸς μικρὸ ἀκόμα!...
Ἄλλοι εἶπαν πὼς θὰ ἦσαν τίποτε

ταν ἔφαρνε εὐλογία τοῦ Θεοῦ.
Τὰ λουλούδια ἀνθίζανε, τὰ δένδρα
θεριάναν, ἡ κληματαῖδες κολυμποῦ-
σαν, σὺν νεράιδες μέσα του, τὰ που-
λάκια παίζανε καὶ κελαιδοῦσαν ἀπά-
νω του, ὕδροχαρὴ τεντωνόντουσαν ὑ-
πὸ ἀπόλαυσιν στῆς γούβες ἀπ' ὅπου περ-
νοῦσε, μαμούνια σουρνόντουσαν στὸ
ρεῦμα του καὶ γιόρταζε ὅλη ἡ φύσις!

Ὁ ἐρημίτης αὐτὸς ἦταν ὁ μόνος
παπᾶς ποὺ εἶχε γλυτώσει ἀπὸ τὴν με-
γάλη σφαγὴ καὶ εἶχε κρυφτεῖ ἐκεῖ ὡς
ὅπου πέρασε ἡ φουρία. Ἐπειτα ἔ-
χρισε ὡς ἀσκητὴν εὐλογώντας τοὺς
περσαστικούς χριστιανούς καὶ καλομι-

μέταλλα τῆς γῆς ἐκεῖ κοντά, ποῦ ἔ-
κταναν τὸ νερὸ νὰ εἶνε ἔτσι. Μὰ ὅσο
καὶ ἂν ἐσκάφανε, τίποτε, μὰ τίποτε
δὲν βόηκε.

Ἄλλοι, τέλος, εἶπαν πὼς ἦταν κα-
τὰρα τοῦ Θεοῦ καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ
μεῖνουν ὅλοι νηστικοὶ γιὰ νὰ περάσῃ
τὸ κακὸ αὐτό. Μὰ ὅσο καὶ ἂν ἐνήστε-
ψαν, τὸ νερὸ ἔμεινε τὸ ἴδιον!

Οἱ ἄνθρωποι ἄρτησαν τότε κάθε
καλλιέργεια καὶ ὁμῶς ὁ πόθος!

Καὶ τὸ νερὸ κυλοῦσε, μολυβένι-
ον, βαρὺ καὶ ἐπαινε καταφοριῆς καὶ
γλυστοῦσε σὲ ἰσίδες, καὶ ἔκλωθε σ'
«ἀναβολιῆς» (γυρίσματα) καὶ ἔπειτα
χάυνε σὲ μία σπηλιά, μέσα στὴν ὁ-
ποία ὅσοις ἦσαν ἐνομιμῆς.

Ἐκεῖ βῶσι, ἀπὸ καταστροφικὸν
ποῦ ἦταν σ' ὅλο τὸ δόρυ του, γινό-

λώντας στοὺς στρατηλάτας Τούρκους.
Μιὰ μέρα πέρασε ἀπὸ κεῖ καὶ ἕνας
Χότζας:

— Χαῖρο-ὀλά, Παπᾶ-Μπαμπᾶ! εἶπε
στὸν ἐρημίτη.

— Ὅσο-ἐντί, Χότζα-ἐφέντη! τοῦ
ἀπάντησε ἐκεῖνος.

Μόλις εἶδε τὸ νερὸ καὶ τὴν χαρὰ ποὺ
σκορποῦσε γύρω του, ὁ Χότζας στά-
θηκε ἑμφανισμένος.

— Γιατί τὸ νερὸ ἐδῶ γίνεται εὐχὴ
καὶ ἀπὸ ἐμὰς περνᾷ σὺν κατάρα;

— Τότε ὁ ἀσκητὴς τοῦ ἀπάντησε:

— Ἐνὰς εἶνε ὁ Θεὸς καὶ πολλὰ
καὶ ἀγαθὰ τὰ ἔργα του... Αὐτὸς βα-
ψάει τὸν ἥλιο ὑψηλὰ, δίνει νερὸ στὴ
θῆλα καὶ τοῦ στοῦς ἀνθρώπου. Μὰ
ἡ ἐπιβόλη, ὅλα χαλῶν, σπίζοντες

καὶ ἀπὸ τὸν πόνο τὸ νερὸ κυλοῦσε
κατὰ τὸν πόνο τὸ νερὸ κυλοῦσε κατὰ
τὸν πόνο τὸ νερὸ κυλοῦσε κατὰ τὸν πόνο

καὶ χάνονται! Ἡ ἐκκλησίαν μας ἔ-
κλεισαν, τὰ σημεῖνά μας βουδύθη-
καν, οἱ παπάδες καὶ οἱ δεσποτὶδες
κρεμαστοῦσαν, τὰ ἱερά μας χορτά-
ρισαν καὶ οἱ χριστιανοὶ δὲν εὐχρι-
στοῦν καὶ δὲν δοξάζουν πλεῖν τὸ Θεόν.
Ἐτοῖς ἔλειψε ὁ φόβος τοῦ Κυρίου!...
Ἡ ἀναστασία ἐγένετο τὴν γῆ, τὰ πάντα
μαγαρίστηκαν, τὰ πάντα νοθεύτηκαν.
Γι' αὐτὸ καὶ ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ,
κατὰρ ἐγίνετο στὴ γῆ. Τὰ νερά χο-
νὰ καὶ ζαμάνια ἔχουν νὰ ἀγιάσουν.
Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ δροσοβολήσουν!
Φωτὰ καὶ αὐρά καὶ ἔνιαν! Κι' ἡ αὐτὴ
στὸ τέλος θὰ γίνῃ Κόλασις ποῦ θὰ
καίῃ!

Ὁ Χότζας ἄκουσε μὲ προσοχὴ τὰ
λόγια τοῦ ἀσκητῆ καὶ ἔπειτα, χωρὶς
νὰ πῇ λέξι, ἔφυγε καὶ ἐτροβόλησε κατ'
ἐσθίαν στοῦ Παπᾶ τὸ σερᾶ.

Τί τοῦ εἶπε, κανεὶς δὲν τὸ ἔμαθε
ποτέ.
Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα βγῆκε δια-
ταγὴ ν' ἀνοίξουν ὅλες ἡ ἐκκλησίες
καὶ νὰ χτυπήσουν ἡ καμπάνες. Ἦ-
ταν ἀλλοῖς παρὰ τοὺς πρὶν φῶτες
καὶ ὁ γέρο-ἀσκητὴς ἔκανε ἀγίασμά
γιὰ νὰ καθαρίσουν τὰ νερά. Ὅλοι οἱ
χριστιανοὶ ἔπλεον τότε ἀγίασμά καὶ
ἐκτίσαν αὐτὸν τὰ σπίτια καὶ τὰ
κτίσματα τους, ποῦ ἡ κατάρα τοῦ
Θεοῦ τὰ ἀφάνιζε...

Καὶ μιὰ στιγμὴν ἀγίασμά ἔπρεπε
καὶ στὸ ρεῦμα τοῦ πλάτου. Κι' ἡμέ-
σαι τὸ νερὸ ταράχτηκε καὶ ἐγέλασε.
Κι' ἄρχισε νὰ παίζῃ στῆς περσέες, νὰ
πηδᾷ σὺν κατσικίῳ στὰ ἐμπόδια,
νὰ στεφανώνῃ μὲ ἀφροὺς κάθε κο-
τόνι στὸ διάβη του, νὰ ποτίζῃ τῆς
ρίζες τῶν δένδρων καὶ νὰ τὰ χάνῃ
νὰ βγάδουν τρυφεροὺς βλαστούς, νὰ
αἰνῇ τὰ οὐτὰ καὶ νὰ τὰ χάνῃ ν' ἀν-
θίζουν... Ἡ περιπλοκὴν τότε σὺν
νεράιδες κολυμποῦσαν μέσα στῆς δρο-
σιᾶς τους, τὰ ποσειδῶνα μετῶκα τῶν
γεωργῶν ἀνακουφίζονταν στὴν ἐπισχῆ
του, τὰ νοσήματα γίνετο γέλια καὶ
καταπὰ τὰ πουλιά ἀπλώσαν καὶ ἔ-
θεον τὰ φτερά τους σ' αὐτὸ καὶ τὰ
νεροαμούνια ἔκταναν χοροὺς καὶ γά-
μους ἀπάνω στὸ ρεῦμα του...

Ὁ κόσμος ξαναγεννήθηκε!
Φῶτα-δρόφωτα ἔφευγε ὁ ἀγίασμός
αὐτὸς στὴν πλάσι!...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' ἀπολύτως ἰ-
κανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ βιβλία,
παντὸς εἶδους καὶ πάσης γλώσσης καὶ
διλόκληρες βιβλιοθήκας. Γράψατε:
«Οἰκογένεια», Λεῖα 7 - Ἀθήναις.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Σολάνζη, 20 ἐτῶν. Ὀλιβιέ, 32
ἐτῶν. Ἡ μητέρα τῆς Σολάνζης.
Ὁ σύζυγος τῆς Σολάνζης. Διά-
φοροι καλεσμένοι.

(Ἡ Σολάνζη μὲ τὸ νυφι-
κό της φόρεμα εἶνε μόνη στὴν
κάμαρά της).

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Πάει πατὴρ!...
Τελείωσε!... Ἀπὸ σήμερον εἶ-
μαι κυρία Ντὲ Βιλλεφράν...
Ἄχ, Θεέ μου!... Νόμισα ὅτι
αὐτὸ θὰ ἦταν ἡ σωτηρία μου...
Καὶ ὅμως... ὑποφέρω πολὺ...
πολύ!... Πῶς, ἐνῶ ἡ καρδιά
μου ξεχειλίζει ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου πρὸς
τὸν Ὀλιβιέ, θὰ δώσω τὸν ἑαυτὸν μου
σὲ ἄλλον; Μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω;
Θεέ μου, βοήθησέ με νὰ σταθῶ δυνα-
τὴ ὡς τὸ τέλος!... Ἐπὶ ἔξερεις. Θεέ
μου, πόσο ὑποφέρω, πόσο προσπαθῶ
νὰ νικήσω τὸ πάθος ποὺ κυριεύει τὴν
ψυχὴν μου!... Βοήθησέ με, νὰ εἶμαι κα-
λὴ, ἀπορρομένη καὶ πιστὴ στὸν σύμ-
γόν μου!... Κάνε με νὰ ἐσχάσω τὸν Ὀ-
λιβιέ!... Ἄχ, νὰ μπορούσα νὰ φύγω,
νὰ φύγω μακριά! Νὰ φύγω καὶ νὰ
μὴ τὸν βλέπω πλεῖν!... Πῶς, Θεέ μου,
πῶς αὐτὸς τῆς μητέρας μου, τὸν πατριῶ
μόν!... Ἄχ, γιατί νὰ εἶνε τόσο νέος,
τόσο φρόσις; Γιατί νὰ μὴ ἀγαπήσῃ;
Γιατί νὰ τὸν ἀγαπᾷ; Πόσο ἦμιον ἀ-
γνὴ, πόσο ἀειρεῖ!... Τὸν ἀγαποῦσα
καὶ δὲν τὸ καταλάβαινα οὔτε ἐγὼ ἡ
ἴδια... Καὶ μιὰ βραδυὰ ἐκεῖ ποὺ μα-
ζεῖαμε λουλούδια, τὰ χέρια μας ἀγγι-
σαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο. Πήρουν τότε σὺν-
κορμὴ καὶ λίγο ἔλειπε νὰ πέσοι κάτω.
Ἐκεῖνος ἔκρινε γιὰ νὰ μὲ συγκρατή-
σῃ καὶ ἔτσι ἔφευγε στὴν ἀγκαλιά του,
χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Τότε αὐτὸς μὲ φί-
λησε στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλη. Μέ-
θυσα ὅλη. Κι' ἔφαρνε ἄκουσα τὴ φωνή
τῆς μητέρας μου!... Μ' ἐφάνηκε ἡ
δυστυχισμένη, γιατί δὲν μ' ἔδωκε κον-
τὰ της. Ἐσπρωξα δυνατὰ τὸν Ὀλι-
βιέ καὶ ἔφυγα. Ἀπὸ τότε τί μαρτύρια
ἔχω ὑποφέρει, Θεέ μου. Ὁ Ὀλιβιέ
κάθε μέρα μ' ἐξορκίζει νὰ φύγω μαζὺ
του. Ἐγὼ ὅμως ἀπέφραγα μὲ κάθε
τρόπο νὰ τὸν βλέπω καὶ νὰ μένω μό-
νη μαζὺ του. Μὰ δὲν ἦταν δυνατόν
νὰ τὸν ἀποφύγω πάντα, ἀφοῦ μένου-
σα στὸ ἴδιο σπίτι. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ
σωθῶ, ὅταν μ' ἐξήγησε ὁ Βιλλεφράν
ἀπὸ τὴν μητέρα μου, εἶπα «ναί». Ὁ
Ὀλιβιέ μὲ ἰδέτεψε, μὲ ἀπελθῆσε γιὰ
νὰ μὴ δεχθῶ!... Ἄλλ' ἐγὼ ἦμιον ἀ-
ποφασισμένη νὰ πάρω τὸν Βιλλεφράν.
γιὰ νὰ σωθῶ, γιὰ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ...
Θεέ μου, Θεέ μου, ἐσὺ ποὺ ἔξερεις κα-
λὰ τὸ μαρτύριό μου, βοήθησέ με, βο-
ήθησέ με... Φοβάμαι!... Ὁ Ὀλιβιέ
μοῦ ἔχει πεῖ: «Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου
σου θὰ σκοτωθῶ».

(Ἐφαρνε ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ
δωματίου καὶ μπαίνει μέσα ὁ Ὀλι-
βιέ).

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Τί θέλετε, τί θέλετε
ἐδῶ;
ΟΛΙΒΙΕ. — Θέλω νὰ σὲ ἰδῶ, θέλω
νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ τελευταία φορὰ!...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ναί, γιὰ τε-
λευταία φορὰ, Ὀλιβιέ!... Καλὰ
τὸ εἶπες! Πρέπει ποτὲ πλεῖν
νὰ μὴ θελήσῃς νὰ σοῦ μιλή-
σῃς ἰδιαιτέρως.

ΟΛΙΒΙΕ. — Σολάνζη! Εἶνε
τρομερὸ!... Εἶσαι ἡ γυναῖκα
ἐνός ἄλλου!

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ναί... Ἐστὶν ἐπρε-
πε νὰ γίνῃ... Λοιπὸν. Χαίρετε γιὰ
πάντα. Σὲ λίγο θὰ φύγω μαζὺ μὲ τὸν
ἄντρα μου γιὰ τὴν Ἰταλία.

ΟΛΙΒΙΕ. — Μὴ μοῦ τὸ λές, Σολάν-
ζη. Τρελλάνομαι, δὲν σκέπτομαι ὅτι
σὲ λίγο θὰ ταξιδεύῃς μόνη μὲ τὸν
Φραγκίσκο.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Πρέπει νὰ εἶσαι δυ-
νατός, ὅπως εἶμαι καὶ ἐγὼ δυνατὴ.

ΟΛΙΒΙΕ. — Σολάνζη! Μὴ φύγῃς!
ΣΟΛΑΝΖΗ. — Τί λές, Ὀλιβιέ!...

ΟΛΙΒΙΕ. — Μὴ φύγῃς μὲ τὸν Φραγ-
κίσκο! Ἐλα νὰ φύγουμε μαζὺ. Σὲ ἰ-
κετεύω.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ὀλιβιέ! Χαίρε γιὰ
πάντα. Πήγαινε.

ΟΛΙΒΙΕ. — Ἐλα νὰ φύγουμε μαζὺ.
Σολάνζη μου! Τί σὲ μέλει γιὰ τὰ λό-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο ΓΑΜΟΣ
ΤΗΣ ΣΟΛΑΝΖΗΣ

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ναί... Ἐστὶν ἐπρε-
πε νὰ γίνῃ... Λοιπὸν. Χαίρετε γιὰ
πάντα. Σὲ λίγο θὰ φύγω μαζὺ μὲ τὸν
ἄντρα μου γιὰ τὴν Ἰταλία.

ΟΛΙΒΙΕ. — Μὴ μοῦ τὸ λές, Σολάν-
ζη. Τρελλάνομαι, δὲν σκέπτομαι ὅτι
σὲ λίγο θὰ ταξιδεύῃς μόνη μὲ τὸν
Φραγκίσκο.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Πρέπει νὰ εἶσαι δυ-
νατός, ὅπως εἶμαι καὶ ἐγὼ δυνατὴ.

ΟΛΙΒΙΕ. — Σολάνζη! Μὴ φύγῃς!
ΣΟΛΑΝΖΗ. — Τί λές, Ὀλιβιέ!...

ΟΛΙΒΙΕ. — Μὴ φύγῃς μὲ τὸν Φραγ-
κίσκο! Ἐλα νὰ φύγουμε μαζὺ. Σὲ ἰ-
κετεύω.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ὀλιβιέ! Χαίρε γιὰ
πάντα. Πήγαινε.

ΟΛΙΒΙΕ. — Ἐλα νὰ φύγουμε μαζὺ.
Σολάνζη μου! Τί σὲ μέλει γιὰ τὰ λό-

για τοῦ κόσμου, ἀφοῦ σ' ἀγαπῶ καὶ
μ' ἀγαπᾷ. Ἐλα νὰ πάμε νὰ ζήσουμε
μόνοι ἐμεῖς οἱ δύο, μακριὰ ἀπὸ ὅλους.
Σὲ λατρεῖω, Σολάνζη. Μὴ φύγῃς μὲ
τὸν Φραγκίσκο.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἀπὸ σήμερον δὲν εἶ-
μαι πλεῖν ἐλεύθερη. Εἶμαι ἡ κυρία Βιλ-
λεφράν. Ὁφείλω νὰ εἶμαι πιστὴ στὸν
ἄντρα μου. Δὲν πρέπει νὰ ἀτιμάσω τὸ
ὄνομα ποὺ μοῦ ἔδωκε ἀπὸ δῖλγου.

ΟΛΙΒΙΕ. — Ἀφοῦ δὲν τὸν ἀγαπᾷς,
ἀφοῦ ἀγαπᾷς ἄλλον...

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Δὲν πρέπει νὰ σ' ἀ-
γαπᾷ!

ΟΛΙΒΙΕ. — Ὁ ἔρωας δὲν παύειν ἀν-
δρὶν καὶ πρέπει καὶ τί δὲν πρέπει. Εἶνε
μιὰ τρομερὴ δύναμις ποὺ συντρίβει ἡ
θε ἐμπόδιο, κάθε πρόκλησι.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Γιὰ σκέψου, Ὀλιβιέ.
Εἶνε τρομερὸ. Εἶσαι ὁ ἄντρας τῆς μη-
τέρας μου. Ἡ δυστυχισμένη μητέρα
μου δὲν ὑποτιεῖται τίποτα... Νομίζει
ὅτι εἶμαι σήμερον εὐτυχισμένη.

ΟΛΙΒΙΕ. — Ὅταν παντρεύτηκα μὲ
τὴν μητέρα σου ἦμιον εἰκοσιεὶς ἐτῶν,
καὶ ἐκείνη ἦταν σαράντα τριῶν. Ὅ-
λοι εὐρίσκον διὰ τὴν τρέλλα αὐτὴ ποὺ
ἔκανα. Ἀλλὰ διεισθεῖτο πολὺ ὥραία
ἀκόμα ἡ μητέρα σου, καὶ δὲν ἦμιον
ὁ μόνος νέος ποὺ τὴν εἶχε ἐρωτευθεῖ.
Ἐγὼ τὴν ἀγαποῦσα πρὶν ἀκόμα χη-
ρεῖναι. Ὅταν πέθανε ὁ πατέρας σου,
ὁ ὁποῖος ἦταν εἰκοσι χρόνια μεγαλύτε-
ρός της, θέλησα νὰ τὴν κάνω φίλην
μου, καὶ ἐκείνη μὲ περιφρόνησε. Καὶ
τότε τὴν ζήτησα εἰς γάμον. Ἐπειτα
ἀπὸ μερικὸν διαταγμὸν δέχτηκε. Σο-
λάνζη!... Πῶς νὰ σοῦ πῶ... Τὴν πο-
θοῦσα πολὺ, καὶ ἀφοῦ δὲν ἦταν δυνα-
τόν.

ΟΛΙΒΙΕ. — (Προσπαθεῖ νὰ τῆς πᾶρῃ
τὸν περιστοφὸ ἀπὸ τὸ χέρι). — Ναί,
ἤθελα νὰ σὲ σκοτώσω καὶ νὰ σκοτω-
θῶ... Μὰ ὄχι. Σὲ λιπαίμαι.

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Ἄν μὲ λυπόσουναι δὲν
θὰ μ' ἐπείεζε ἔτσι τόσον ὥρα.

ΟΛΙΒΙΕ. — Σ' ἀγαπῶ! (Συμβεῖ καὶ
τὴν φιλεῖ).

ΣΟΛΑΝΖΗ. — Κι' ἐγὼ. Σ' ἀγαπῶ,
Ὀλιβιέ. Καὶ πρέπει νὰ πεθάνω. (Στη-
ρίζει τὸν περιστοφὸν στὸν κρόταφό
της, πυροβολεῖ καὶ σωριάζεται νε-
κρή).

ΟΛΙΒΙΕ. (Πέφτοντας ἐπάνω της).
'Αγάτη μου!... Ἀγάτη μου!...

(Παίρνει τὸν περιστοφὸν καὶ σκο-
τώνεται μ' αὐτό. Ἀκούγονται φων-
ὲς καὶ χτυπήματα στὴν πόρτα).

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ ΣΟΛΑΝΖΗΣ,
(ἀπ' ἔξω). — Κόρη μου, Σολάνζη, ἔ-
νοϊζε γογγίζουσα. Ἀνοίξε...

Ο ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, (ἀπ' ἔξω). —
Σολάνζη. Εἶμαι ἐγὼ ὁ Φραγκίσκος, ἔ-
νοϊζε!...

ΜΙΑ ΚΑΜΑΡΙΕΡΑ, (ἀπ' ἔξω). —
Ἄχ, κυρία!... Εἶνε μέσα καὶ ὁ κύριος.
Τὸν εἶδα ποὺ ἔμπαινε. Αὐτὸς θὰ τὴν
σκοτώσει.

(Παραδίδουν τὴν πόρτα καὶ μπαί-
νουν ὅλοι μέσα. Ἡ μητέρα τῆς Σο-
λάνζης πέφτει ἀπάνω ἀπ' τὸ πτώ-
μα τῆς κόρης της).

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ. — Κόρη μου! Σολάν-
ζη. Καὶ ὁ Ὀλιβιέ σκοτωμένος καὶ αὐ-
τός; Γιατί; Γιατί;

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ. — Εἶνε τρομερὸ! Ἡ
Σολάνζη πέφτει ἀπάνω ἀπ' τὸ πτώ-
μα τ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΚΑΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

ΤΟΥ Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

— Έλα, συχάστε, διαβολάκια!...
— Γιαννάκη, Γιαννάκη — κομμάτι κρατάκι!...

Είς μεγάλην στενωγορίαν εφίσκετο ο Γιαννάκης, ο υἱὸς τοῦ κυρ Νικόλα, τοῦ μωλωθοῦ. "Οπου καὶ ἂν ἐγύριζε τὸ βλέμμα, ἔβου κ' ἂν ἀπλωνε τὴν χεῖρα, δὲν συνήγαγε παρά Καλικαντζάρους, μὰ τὸ βραχὺ ὡς καρὺ ἀνίσταται τῶν, πόνος τραγικῶς πόδας, τὴν μακρὰν γενεάδα, τὸν δὲν πηχάιον σκοῦφον καὶ τοὺς μακρουλοὺς ὡς κίρκον καρδάμου ὀφθαλμοῦς, φλογισμένους ἐνεκεν τῶν ὀρεκτικῶν διαθέσεων, ὑπὸ τῶν ὁποίων εἶχον καταληφθῇ πρὸ τοῦ φτηνομένου κρέατος τοῦ Γιαννάκη. Καὶ ἐτερχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ περίεξ καὶ τὸν περιεκύκλουν ἐν βορῶ, ὡς τὴν χωρικὴν αἰ ὀρνέοντα κατὰ τὴν ὥραν τῆς τροφῆς καὶ ἐφύλακτον ὅλοι ὁμοῦ, κινουμένης πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας:

— Γιαννάκη, Γιαννάκη — κομμάτι κρατάκι!...

— Έλα, συχάστε, διαβολάκια, ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης θεωπετικῶς.
Καὶ ἔτριπτε πρὸς αὐτοὺς, ἐξάγων τῆς σούδας, τεμάχιον φτηνομένου κρέατος. Οἱ Καλικαντζάρου ἐπέπιπτον κατ' αὐτὸ ὡς πεινασμένοι λύκοι, καὶ τὸ κρέας ἐγίνετο εὐθὺς ἀνεκπαιστων, καὶ ἐπαναλαμβάνον οἱ ἀδικηθέντες τὰς φωνὰς τῶν, τὰς δυσήλους πάντοτε καὶ ἀνυποφόρους.

Τὰ τεμάχια ὅμως τοῦ κρέατος ἐν πρὸς ἂν ὀλιγόσταν, ἐνῶ ὁ Γιαννάκης ἐπέαινα παραπολύ.

Ὁ πατὴρ του, ἀρωμασθῆς, εἶχε φέγει ἀπὸ πρῶτας τοῦ μύλου καὶ ἐμεινεν αὐτὸς νὰ ἐπαρκεσθῇ εἰς τὰ τόσα ἀλέσματα τῶν χωρικῶν. Κάθε ὥραν φέρτωμα καὶ ἐκφόρτωμα τοῦ σίτου ἀπὸ τοῦ ζῶου εἰς τὴν σκάφην τοῦ μύλου καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλιν τὸ ἄλευρον θερμὸν-θερμὸν εἰς τὸν σάκκον. Δὲν τῷ ἔμεινε στιγμή ἀναπαύσεως.

Εἶχε νυκτώσει ὅτε ἀπέπεμψε τὸν τελευταῖον πελάτην καὶ ἤδη ἤναψε πυρὰν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἔβηνε τὸ κρέας διὰ νὰ φάγῃ. "Εξάφνα ὅμως, ἐνῶ ὑπέθετεν ὅτι ἐτελείωσαν οἱ ἀμαρτίαι του, παρουσιάσθησαν οἱ Καλικαντζάρου καὶ ἤρξαν νὰ τὸν ἐνοχλοῦν.

Ἄλθινα, μεγάλην βοῇν εἶχον διὰ παιγνίδια!... Ἄλλὰ μήπως ἐκοπίσαν καὶ νὰ μὴν ἔχουν!... Κάθηται ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ σπήλαια τῶν, τρώγοντες ἀμεριμνῶς τὰς σούδας καὶ τοὺς ὄρεας, τοὺς ὁποίους συλλαμβάνουν, καὶ ἐξέρχονται τὴν νύκτα νὰ πειράζον τοὺς ἀνθρώπους.

Καλὸ κ' αὐτὸ!... Καὶ ὁ Γιαννάκης δὲν ἤθελε τίνα τρόπον νὰ εἶδῃ νὰ τοὺς πείσῃ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ φάγῃ.

— Νὰ σὰς πῶ, ρε παιδιά! εἶπεν αἰφνης πρὸς αὐτοὺς μελιχρῶς.

— Νὰ μὰς πῇ ὁ ἄγουρος—ὁ κολο-

κυθαμάουλος!... Νὰ μὰς πῇ ὁ ἄγουρος—ὁ κολοκυθαμάουλος!... ἐπανελάθον οἱ Καλικαντζάρου ἐν χορῷ.

Καὶ συνήχθησαν ὅλοι πρὸς αὐτόν, ἀναρριχόμενοι ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

"Ἄλλοι ἐκρεμάσθησαν ἀπὸ τοὺς μύστακας καὶ τὸ βραχὺ γένειον καὶ τὰ ὦτα του, ὥστε τὸν ἐκάλυψαν διὰ μίαν στιγμήν ὅλον, ὡς ἀνεκτικὸν γατάκι οἱ ποντικοί.

— Καὶ παπᾶς θὰ γένης, Κώστα; — "Εἶσαι τῷφερ' ἢ κατὰ! ἐσκέπτετο ὁ Γιαννάκης.

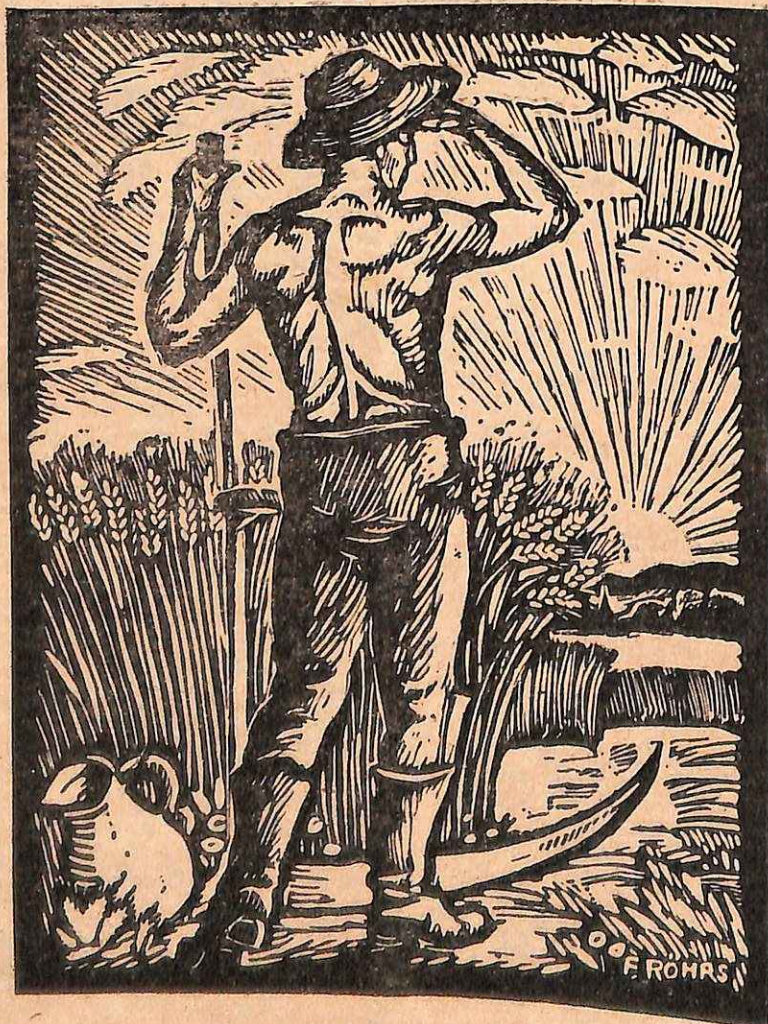
Καθὼς εὐρέθη ὁ μόνος, κατὰ μόνον εἰς τὸν μύλον του, ὅλα ἔπρεπε νὰ τὰ ὑποφέρῃ. Τίποτε δὲν ἤδυνετο νὰ κάμῃ.

"Επειτα ἐγνώριζεν ἐκ παραδόσεως ὅτι οἱ Καλικαντζάρου τὰ Δωδεκαῆμερα, παρκατινῶντες τὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον περιονίζον εἰς τὰ ἔγκατα τῆς γῆς, ἐνοσοῦν νὰ ἔλθουν εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ πειράζον, φοβερὰ νὰ πειράζον.

"Ἄλλ' ὅτι, ἔκαμαν, ἔκαμαν. Τὰ Δωδεκαῆμερα ἔλθον αὐτοὺς τὴν αὐγὴν, θὰ ἤρξιναι τὰ νερά καὶ οἱ Καλικαντζάρου θὰ ἔφηναν νὰ κρυθῶσιν, ὡς οἱ Ἑβραῖοι κατὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ιδέαν παρηγορεῖτο ὁ νέος μωλωθὸς δι' ὅσα ὑπέπεσαν ἀπόψε. Ἠπίως καὶ μὲ γλυκὺ

□ □ □ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ □ □ □

Ὁ Θεριστής

(Τοῦ Φρίτς Ρόρς)

χαμόγελον εἰς τὰ χεῖλη ἀπεδίωκεν ἀπ' ἐπάνω του τοὺς Καλικαντζάρους, μὴ θέλων νὰ δείξῃ καθόλου τὴν δυσανεκτικὴν του, ἐκ φόβου μὴ πάθῃ χειρότερα.

— Μὰ συχάστε λοιπὸν νὰ σὰς πῶ! ἐψόθυζε.

— Έλα, λέγε...

— Καθῆστε πρῶτα χάμου...

Ἠκούσθη εὐθὺς ἐν φάπ, δυνατόν φάπ, ὡς νὰ διερράγη αἰφνης εἰς τὴν γῆν χαμμία ροῦσκα πλήρης ἀέρος, καὶ ὅλοι οἱ Καλικαντζάρου εὐρέθησαν καθισμένοι περίεξ, ὅμοιοι πρὸς μικρὰ καρδουλάκια χυμένα κάτω.

Ἐνῶ δὲ αὐτοὶ ἀνέμενον περιεργίᾳ τοὺς λόγους τοῦ Γιαννάκη, οὗτος σιωπῶν, μὲ ἥθος σοφῶν, ἀπέσυρε τὴν σούβλαν ἀπὸ τῆς πυρᾶς καὶ ἤρχισεν ἐξάγων ἐν-ἐν τεμάχιον τὸ κρέας, ὡς εἰ βουλμιῶν.

— Έλα, θὰ μὰς πῆς; εἶπον πολλοὶ Καλικαντζάρου ἀνυπομονοῦντες.

— Μωρὲ θὰ μὰς πῆς! προσέθηκε κάπως θυμωδῶς καὶ ὁ Μπάμπας.

Ὁ Μπάμπας ἦτο γερόντιον μὲ γενειάδα λευκὴν καὶ μακρὰν ὄσον δύο ὀργυῖες καὶ ἀπὸ κάθε τρίχα τῆς ἐκρέματο καὶ ἕνας μικρὸς Καλικαντζάρου, ὅπως εἰς τοὺς κλώνους οἱ καρποὶ τοῦ φούνκου. Εἰς τὴν χεῖρα ἐκράτει μικρὰν λεπτὴν ράβδον, διὰ τῆς ὁποίας ἐπεδύλλετο εἰς τοὺς ἄλ-

λους καὶ προεῖχεν ὀλοκλήρου τοῦ ὀμίλου.

Τὸ γερόντιον ἦδη, πλήρης θυμοῦ διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ Γιαννάκη, ἐνεύσε πρὸς τοὺς Καλικαντζάρους, ὡς στρατηγός, διατάσσων τὴν διαρπαγὴν κυριευθεῖσας πόλεως. Εὐθὺς οὗτοι ὤρμησαν ἐπὶ τῆς σούδας καὶ ἐσκόρπισαν κατὰ γῆς λακπατοῦντες τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος.

— Τρίτσι, τρίτσι!... Τρίτσι, τρίτσι!... ἐγούλισαν ὅλοι εἰρωνικῶς προσδόντες τὸν Γιαννάκη.

Ὁ μωλωθὸς εἶχε φάγει ὀλίγον, καὶ ἂν δὲν εἶχε χορτασθῇ τελείως, τουλάχιστον κατὰ συνεκράτησε τὴν πείναν του. "Οστε δὲν τὸν ἔμελε καὶ τίσον διὰ τὸ κρέας.

Θυμωθείς ὅμως πολὺ διὰ τὴν εἰρωνίαν μὲν ἢ τῷ ὀμίλῳ, ἔλαβεν ἀνημέμον δαυλὸν καὶ ἐρίψεν αὐτὸν ἐν μέσῳ τοῦ ὀμίλου τῶν Καλικαντζάρων.

— Τρίτσι, τρίτσι!... Τρίτσι, τρίτσι!... Καὶ ἐσκόρπισθησαν ὅλοι μακρὰν, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὡς ποῖμαν προβάτων, ὅταν πείσῃ μεταξὺ αὐτῶν ὁ λύκος. Διότι οἱ Καλικαντζάρου φοβοῦνται τὸ πῦρ ὅσον ὁ Διὰβόλος τὰ ἱερὰ λόγια.

Πρόσφατον παράδειγμα εἶχον οὗτοι τὴν γράϊαν, ἥτις κατάρθωσε νὰ κλείσῃ πολλοὺς τούτους εἰς μικρὸν βυτίον καὶ νὰ τοὺς καύσῃ ἐκεῖ ὀλοκλήρως, ἐκδιουμένην τὴν ἔδρην, ἣν ἔκαμαν πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς.

Ὁ Γιαννάκης ἐν τούτοις ἐσυλλογίζετο ἤδη πῶς νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτὸν ἐντελῶς. Ἡ νύξ εἶχεν ἀρκετὰ προχωρήσει. Ἀδύρην ἐξήμερον παραμονὴ τῶν Φωτῶν καὶ ἔπρεπε αὐτοὺς ἡ δὴ νὰ εἶνε εἰς τὴν οἰκίαν του, νὰ φέρῃ ἄλευρον ἵνα ζυμώσουν τὰ ψωμιά.

Ἄλλὰ πῶς ν' ἀποφύγῃ τοὺς Καλικαντζάρους, οἱ ὅποιοι ἐκόλλησαν ὡς σὴν ταμπουρία ἐπ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἐνόουν νὰ τὸν παραιτήσουν καθόλου μέχρι τῆς αὐγῆς.

— Παιδιά, χορεύουμε; ἐφώναζεν αἰφνης εὐθὺς ἐγερμένοι.

— Ναι, χορεύουμε, ἀπήντησαν ὅλοι μὲ προθυμίαν.

Καὶ ἤρξαν νὰ κινῶσι τοὺς ἀραχνιεῖς πόδας τῶν, ἄλλοι ν' ἀνατείνωνσι τὰς χεῖρας καὶ νὰ ἐκφέρωσι βραγχώδεις φωνάς, ἄλλοι νὰ συρίζωσι, καὶ ἕνας μικρὸς ἤρπασε ράκος πανίου, ὅπερ εὔρε χυμὰ καὶ τὸ ἀνεκίνησε διὰ μανδῆλι δῆθεν.

— Μὰ ὅχι μέσα, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Ἔξω στὸ φεγγαράκι νὰ βγοῦμε. — Ναι, ἔξω, ἐπεκρότησαν ὅλοι.

Ἡ νύξ εἶχε ἀρκετὰ προχωρήσει. Οἱ ἀστερισμοὶ τῆς αὐγῆς, ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, προέβαλλον εἰς τὸν ὀρίζοντα φεγγαρόβολοι. Ὁ ἀήρ, ὅστις ἀνεκίνησε θυμωδῶς τὰ δένδρα, εἶχε καθαρίσει παντὸς νέφους τὸν οὐρανόν, ὁ ὅποιος καταγάλανος κατηνυχάζετο ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Πέραν οἱ βουνοὶ διεκρίνοντο ὡς μαυροὶ ἐξ ἄνθρακος ὄγκοι, περιχλειόμενοι πανταχόθεν τὴν πεδιάδα. Τὰ φυλλώματα τῶν δένδρων ἐστύλβον κατὰ μετὰ τῆς νυκτερινῆς δροσῆς.

Ὁ Γιαννάκης, ἔχοντας εἰς τὴν μέσῃ τὸν Γιαννάκη, ἐχόρευον ἤδη εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ μύλου. Αἱ βραχναὶ

φωναί των ἀντήχουν εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς καὶ ἐμῖνουντο μὲ τὸ κάπου-κάπου ἀκούμενον λάλημα τοῦ κόκκυρος.

— Μωρὲ παιδιά, τ' ὄλογο φρουάζει! εἶπε ὁ Γιαννάκης. Γιὰ νὰ ἰδῶ μὴ στιγμή κ' ἔφτασα...

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν μύλον.

Οἱ Καλικαντζάρου ἐν τῇ ἀκαταγέτῃ εὐθυμῇ, ἣν εἶχον πρὸς τὸν χορὸν, δὲν ἐπρόσβην καθόλου εἰς τὴν φουγὴν του. Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἤρχοντο ἑμπρός καὶ ἐγόρευον ἐν θαυματοῦν δὴν ὅλοι καὶ ἐτραγώδουν ἀπαύστως καὶ ἐκ περιτροπῆς:

Χορεύει ἡ λάσπη κ' ἡ σβουνιά κ' ἡ γιδόκακαράντζα...

Χορεύει τὸ παληόσκουτο μὲ τὴν παληαντρομίδα!...

— Μωρ' ὁ μωλωνᾶς! εἶπε τις αἰφνης.

— Ναι, ὁ μωλωνᾶς! ἐπανελάθον ὅλοι.

Καὶ ἔσπευσαν εἰς τὸν μύλον, ἀνερευνώντας παντοῦ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ἄλλ' ὁ Γιαννάκης δὲν ἐφαίνετο πούθεν.

— Ἐφρυε! εἶπον προσδόντες οὗτοι ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἐκατατι-
κοί.

Ἦν ὄντι ὁ Γιαννάκης, μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὸν μύλον, ἐφύρτωσεν ἐπὶ τοῦ ἵππου δύο σάκκους ἄλευρου, ἔπασσε καὶ αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον, περιδελθὼν ἕτερον σάκκον καὶ μαστίγαζε διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας.

— Τί νὰ κάνουμε; ἠρώτησαν τῶρα μεταξὺ τῶν.

— Νὰ τὸν φτάσουμε!

Καὶ ἐχύθησαν ὅλοι ὡς ἀνεμοστρόβιλος πρὸς τὰ ἑμπρός, καταπατοῦντες τοῦ δρόμου τὸν βόρβορον ἐν συμμιγεί θορόβῳ καὶ ἀλαλητῇ, ὡς ἀγέλη θωῶν ὠρουμένων.

Μετ' ὀλίγον ἐπρόφθασαν τὸν ἵππον τοῦ Γιαννάκη, διεθυνόμενον πρὸς τὸ χωρίον, ἀφανὲς ἀκόμη ἐκ τῆς ἀποστάσεως καὶ τοῦ σκότους. Ἐκκλίσαν εὐθὺς τὸν ἵππον ὅλοι καὶ παρτήρησαν ἐδῶ-ἐκεῖ διὰ τὸν Γιαννάκη.

— Νὰ τὸνα πλευρό, νὰ καὶ τ' ἄλλο, νὰ καὶ τ' ἄπανογῶμι, μὰ ὁ μωλωνᾶς πούνα; ἔλεγον μεταξὺ τῶν δυσανασητεῶντες.

— Πίσω θάμεινε, εἶπεν ὁ Μπάμπας φρυάττων.

Καὶ ἔτρεξαν ὅλοι ὀπίσω, μετὰ βοῆς πάντοτε, ὡς σῆγνος μελισσῶν, φυχὸν ἐκ τῆς κυψέλης. Ἠρσύνθησαν ὅλον τὸν δρόμον, εἰς τὰς τάφρους καὶ τοὺς βάνους, παντοῦ, ἐφύασην μέχρι τοῦ μύλου, ἀλλὰ πούθεν δὲν εὗρον τὸν μωλωθόν.

Ἐπέστρεψαν οὕτω δυσπρηστῆται παρὰ τὸν ἵππον, ὅστις ἐξηκολούθει πάντοτε ἡρώδης τὸν δρόμον του, καὶ ἐπανελάθον τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἐρευνας.

— Νὰ τὸνα πλευρό, νὰ καὶ τ' ἄλλο, νὰ καὶ

τ' ἄπανογῶμι, μὰ ὁ μωλωνᾶς πούνα; — Μωρὲ, μπροστὰ θάχῃ πάει! ἐφώνησε πάλιν ὁ Μπάμπας.

Καὶ ἤδη ἐτράπησαν πρὸς τὰ ἑμπρός. Ὁ Γιαννάκης ἐν τῷ σάκκῳ, ἂν καὶ φοβούμενος μὴ τὸν ἀνακαλύψωσι, ἐγέλα μὲ τὴν ἀδυσπόνησιν αὐτὴν τῶν Καλικαντζάρων καὶ ἀνακύπτων ὀλίγον τὴν κεφαλὴν παρετήρε πρὸς τὰ ἑμπρός, μὴ ποὺ ἀνακαλύψῃ τὸ χωρίον του.

Αἰφνης αἱ λάμψεις τοῦ γλυκοχαράματος ἔδειξαν αὐτὸ μακρὰν, ἄριστα, εἰς τὸ τέμα τοῦ δρόμου, μὲ τὰς πυκνάς συκομωρίας του καὶ τὰ χαμηλὰ σπιτάκια του, ὡς μίαν κηλὶδα ἐν τῇ λευκάζουσῃ πεδιάδι.

— Εὐῶ! κοῦτσουρα, δαυλιὰ καμμένα! ἐφώναζεν αἰφνης μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων του.

Οἱ Καλικαντζάρου ἐστρεψαν καὶ διέκριναν καὶ οὗτοι τὸ χωρίον. Κρύος τρόμος κατέλαβεν εὐθὺς ὅλους καὶ ἔμειναν ὅπου εὐρέθη ἑκαστος, ὡσεὶ καρφωμένοι.

Αἰφνης ἠκούσθησαν ἀπὸ τοῦ χωρίου καὶ οἱ πετεινοὶ κρᾶζοντες τὸ ἐωθινόν, ἐμπνεύσαντες ἄλλοι φόβον εἰς τοὺς Καλικαντζάρους.

— Πάμμετε, εἶπε μετὰ πικρίας ὁ Μπάμπας. Δ' ἐν εἶνε πειὰ δουλειὰ γιὰ τὸν κόσμον. Οἱ ἄνθρωποι μὰς πέρσαν...

Καὶ ὕψωσας τὴν ράβδον του προηγήτο φεύγων, ἐνῶ οἱ λοιποὶ τὸν ἤκούθησαν ἐπισθεν, ὠρουμένοι ἐν χορῷ:

Φεύγετε νὰ φεύγουμε κ' ἔφτασε ὁ ζουρλόπαπας μὲ τὴν ἀγαστήρα του καὶ μὲ τὴν πλαστήρα του. Μὰς ἔβρεξε, μὰς ἀγασσε καὶ μὰς ἐξεμάτισε!...

Καὶ ἀπεμακρύνοντο ὅλοι πρὸς τὴν δύσιν, ὡς μαυρὰ σκιαὶ τῆς νυκτὸς, φεύγουσαι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

† Α. ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Δὲν μ' ἀγαπάει ὁ ἄντρας μου, γιὰ τὶ δὲν μ' ἐματσόκουσε.

(Ἡ πείρου).

Φασκελά της π' ἀγαπᾶ παντρεμμένον ἢ παπᾶ.

(Μήλου).

Ὅπ' ἀγαπᾶ δὲν ντρέπεται μηδὲ καὶ δὲν φοβάται.

(Κρήτης).

"Ἄγιο, ποὺ δὲν θυματούργει, οὔτε λιβάει ἄτρε καρὶ.

(Σπάρτης).

"Ὅλοι οἱ ἔβλυνες γ' ορτάζον τῶν Ἀγίων Ἀναγύρων.

(Παλοποννήσου).

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΙΣΙΩΣ

ΤΟΥ ΡΑΜΠΙΤΡΑΝΘ ΤΑΓΚΟΡ

ΛΥΡΙΚΑ

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ι
Θεέ μου, μ' ἐπλάσας ἀπέραντο, γιατί τέτοια στήθηκε ἡ ἀπόφασί σου. Εἴμαι τὸ εὐθραυστο κύπελλο ποὺ ἀδιάκοπα τ' ἀδειάζεις κ' ἀδιάκοπα τὸ ξαναγεμίζεις μὲ μὴ διάφανη ζωή. Ἐφες ἀπὸ τὰ βουνὰ κ' ἀπὸ τὰ λαγκάδια τὸ μικρὸ καλαμένιο αὐλὸ, φουσώντας ὀλόρανα μέσα του καινούργιες μελωδίες, καὶ μοῦ τὸν πρόσφερε...

Κάτω ἀπὸ τὸ χεῖρ τοῦ χειριοῦ σου, ἡ ἀδύνατη καρδιά μου πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ καὶ ἐσχύνεται πὰ λόγια εὐγνωμοσύνης.

Τὰ δῶρα τῆς ἀπέραντης καλωσύνης σου πέφτουν σὰν βροχὴ ἀπάνω στὰ χεῖρά μου τὰ ταπεινά.

Ἡ μέρες μου κυλοῦν μὲ τὴν φροντίδα σου, μὰ ἐγὼ ὁ λόενα κατ' ἐπιθυμῶ.

II

Ὅταν μὲ προστάξεις νὰ τραγουδήσω, θαρρῶ πῶς ἡ καρδιά μου θὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴν ὑπερήφαινα.

Ὅταν ἀντικρῶζω τὴ μορφή σου, τὰ μάτια μου γεμίζουν ἀπὸ δάκρυα.

Ὅτι βρίσκεται τότε μέσα μου τραγὸν καὶ ἀσχημὸν, γίνονται μὴ γλυκεῖα ἁρμονία.

Κι' ὁ θαυμασμός μου ἀπλώνει τὰ φτερά του σὰν χαρούμενο πουλὶ ποὺ φτερουγίζει πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα.

Ἐρῶ πῶς σ' ἀρέσουν τὰ τραγούδια μου καὶ ἔρῶ πῶς μόνο γιὰ τὰ τραγούδια μου ἐπιτρέπεις νὰ στέχω μπροστὰ σου.

Τὰ φτερά τῶν τραγουδιῶν μου, ἀνοιγμένα διάπλατα, χαϊδεύουν τὰ πόδια σου, ποὺ ποτὲ μου δὲν θὰ τολμήσω νὰ τὰ πιάσω.

III

Εἶχε σκοτεινιάσει πειὰ κ' εἶχα μετελίσσει τὴν καθημερινή μου δουλειά.

Νομίζαμε πῶς κ' ὁ τελευταῖος ξένος εἶχε φτάσει κ' εἶχαμε κλείσει τίς πύλες τῆς πολιτείας.

Τότε κάποιος εἶπε πῶς θάρχοταν ὁ βασιλεὺς. Ἄλλ' ἐμεῖς γελᾶσαμε: "Ὅχι, αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατό

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Οι υπηρέτες με μεγάλη δυσκολία κατόρθωσαν τέλος να συγκρατήσουν τον μαινόμενο πρίγκιπα Ρομάνι και να τον μεταφέρουν στο διαμέρισμά του, αφήνοντας στο σαλόνι τη ντε Μαλφιέρα, η οποία εξακολουθούσε να ολοφύρεται... "Όταν μάλιστα η γυναίκες της ακολουθίας της, εισηγομένης από τους υπηρέτες, έτρεξαν για να τη βοηθήσουν, τη βοήσαν άνασθητή πάνω στο χαλί... Την άνασθησαν, φώναξαν γιατρούς και έτσι τελείωσε η κωμωδία της λιποθυμίας της.

Μόλις η ντε Μαλφιέρα άνοιξε τα μάτια της, ρώτησε με προσποιητή αγωνία:

— Δώστε μου νέα... Είπε εκτός κινήσεως...

Τότε ο πιο ήλικιωμένος απ' τους γιατρούς, ένας περίφημος επιστήμων της εποχής, είπε τα εξής μέσα στην έπιστημη και γενική σιωπή:

— Κυρία, ο ένδοξος σύζυγός σας προσεβλήθη από ένα είδος τυφοειδούς πυρετού, τόσο τρομερού, ώστε έλαχιστες ελπίδες μας υπάρχουν.

— Ω, Θεέ μου! Έκανε η ντε Μαλφιέρα. Μά τι συνέβη λοιπόν;

— Ο καιρός είναι θερινός... Ο Υψηλότερος έσως να ήπτε λίγο παραπάνω...

— Μά, κύριε δόκτωρ, είπα η ντε Μαλφιέρα, ο πρίγκιπ έχει έλθρους ισχυρούς... Μήπως πρόκειται περί έγκληματος, περί δηλητηριάσεως;

— Όχι, Υψηλότης, είπα ο γιατρός, κανένα έγκλημα δεν διαπράχθη... Αναλύσαμε το ποτό που έπινε ο πρίγκιπ και εξετάσαμε τα ποτήρια.

Η ντε Μαλφιέρα ξέσπασε πάλι σε λυγμούς, κρύβοντας το πρόσωπό της μέσα στα χέρια της... Μά είχε κάνει καλή τη δουλειά της.

Την ώρα που οι υπηρέτες μεταφέραν το δυστυχισμένο πρίγκιπα και έβαινε μόνη της μέσα στο σαλόνι, είχε εξαφανίσει κάθε ίχνος του τρομερού δηλητηρίου...

Έπειτα από μια ώρα, ο πρίγκιπ Ρομάνι ξεφυγόσε μέσα σε τρομερούς σπασμούς, χωρίς εν τω μεταξύ να ανάλαβη τις αισθήσεις του.

Για δεύτερη φορά η ντε Μαλφιέρα θρήνησε.

— Ήπι τέλους ελευθερία! ψιθύρισε με φοβημένα δάκρυα.

Και αυτός ήταν ο επικείμενος λόγος του σκότους της.

της επέστρεψε την περιουσία της, η οποία είχε κατασχεθεί... Ο Δόν Ντιέγκο παρακολούθησε, κατ' εντολήν του, την κηδεία του τέως κυβερνήτη του της Νεαπόλεως, η οποία έγινε με μεγάλη πομπή στο Μιλάνο.

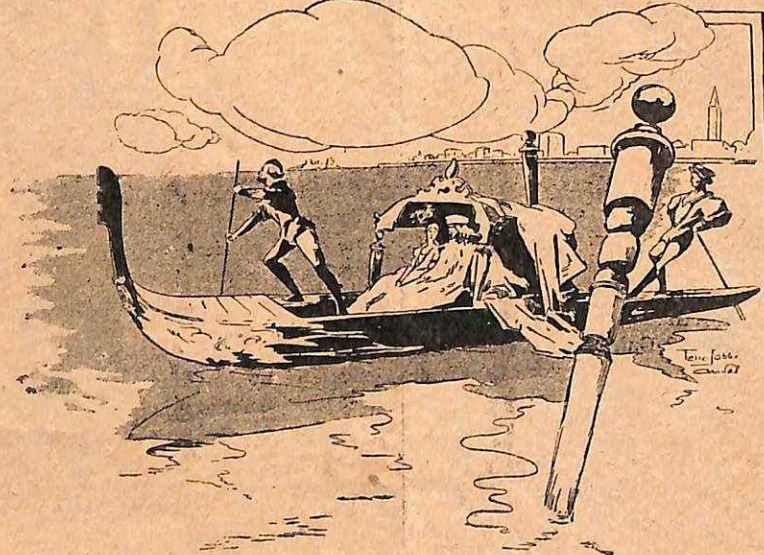
Τα στρατεύματα που είχε συγκεντρώσει ο πρίγκιπ, αγοράστηκαν από το βασιλέα της Νεαπόλεως, στον οποίο έδωσαν όλοο πίστωσης...

Και η ντε Μαλφιέρα, προσποιημένη ότι δεν μπορούσε να ζήσει πια στο Μιλάνο, όπου είχε τόσες θλίβερες αναμνήσεις, ξαναγύρισε στη Νεάπολη, για να συνεχίσει το καταχθόνιο έργο της...

XXX

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ

Η ντε Μαλφιέρα ήταν τώρα η ά-

Πρώτη προχωρούσε η γόνδολα του Βασιλέως και της Μαλφιέρας...

γαπημένη, η λατρεμένη ευνουμένη του βασιλέως... Τι άλλο ήθελε παραπάνω; Τι μπορούσε να επιζητήσει περισσότερο... Και όμως η Μαύρη Ίσαβέλλα δεν ήταν ακόμα ευχαριστημένη, γιατί ο θρίαμβός της ήταν μυστικός και έβλοι τον άγνωστο... Η ευνουχία της, που είχε γεννηθεί μέσα στα δάκρυα και στο αίμα, ήταν κομμένη, σαν ένα πράγμα αίσχρo και άγνήχο, από τα μάτια όλου του κόσμου... Μά η ντε Μαλφιέρα ήταν άνασθητή... Ο τίλος της ευνουμένης δεν της ήταν άρεστος... Η θέλησε τώρα να καταλάβει τη θέση της βασιλίσσης Μαρίας Βιζέντι και να γίνει αυτή βασίλισσα!

Στο διάστημα αυτό, η γλυκιά αυτή βασίλισσα έβλαψε και υπέφερε στη Σικελία. Ρίκει, σπαράσσεται από τον πόνο της άγλας της... Γιατί—

τό—άγαπούσε τον άνάξιο κι' άσυνείδητο σύζυγό της, το βασιλέα Φερδινάνδο, ο οποίος την είχε ξεχάσει και περιφρονήσει...

Κλεισμένη στην πιο απομακρυσμένη αίθουσα του παλατιού της, μακριά από τις τιμές του αξιώματός της, τις οποίες απέφυγε και περιφρονούσε, βρισκόταν σκυμμένη πάνω από ένα όλοχρυσο κρεβάτι παιδιού... Μά ήταν αλήθεια λοιπόν; Ήταν αλήθεια ότι το κοιτάξι της, η τρισαχαιρωμένη Γκρατσιόζα, θα πέθαινε; Ναι, έτσι φαινόταν... Όλες η κορυφές της ιατρικής επιστήμης την είχαν καταδικάσει κι' ο πατέρας της την είχε εγκαταλείψει και δεν συλλογιόταν πια παρά την περήφανη ευνουμένη του, της οποίας είχε γίνει σκλάβος...

— Η Γκρατσιόζα θα μπορούσε να ανησυχήσει σ' ένα θαλάσσιο ταξίδι; — Μά σκέφτεται να κάνει ένα τέτοιο πράγμα η Μεγαλειότης σας; — Ναι, είπε η βασίλισσα. Θέλω να ξαναγυρίσω στη Νεάπολη... Ο... βασιλέας... με παρακαλεί. Θέλει να ξαναβλέψω το παιδί του.

Οι γιατροί συγκρότησαν τότε ένα πρόγραμμα συμβούλιο κι' έβγαλαν την ακόλουθη καθάρη, τρομερή και μοιραία απόφαση, την οποία ο προσδούτερός τους ανακοίνωσε στη βασίλισσα...

— Έτσι κι' έτσι, μά και η μικρή πριγκίπισσα είναι χαμένη και τίποτε δεν μπορεί να τη σώσει, όλα μπορούν να επιταχυνθούν... Ο θάνατός της είναι ζήτημα ημερών, ώρων ίσως.

— Καλά, είπε τότε η βασίλισσα, πνιγώντας τον ψυχικό σπαραγμό της. Φεύγουμε απόψε κιόλας.

Ενώ η βασίλισσα σπαραζόταν, ο βασιλέας διασκεδάζει. Είχε προχωρήσει πολύ στο δρόμο της ατιμίας, από τότε η ντε Μαλφιέρα, μετά το έγκλημά της, ξαναγύρισε στη Νεάπολη. Η μαύρη πριγκίπισσα είχε βγάλει κιόλας τα βαρέα φορέματα και τα μακριά πέπλα του πένθους, για να φορέσει αϊθέριες και άραγνoύφαντες έρωτικές τουαλέτες... Ο δεσμός της δεν ήταν πια μυστικός για κανένα. Ήταν η έπιστημη ευνουμένη του βασιλέως...

Η Νεάπολη, εκείνο το μοσχοβολισμένο και ζατερό βράδυ, γιορτάζει. Ο βασιλέας είχε οργανώσει μια έορτή στην μαγευτική κόλπο της... Όλα έλαμπαν και φωτοβολούσαν... Χίλιες βάσκες σημαιοστολισμένες, φωτισμένες διέσχιζαν τα γαλήνια νερά. Η χαριτωμένη γόνδολα ήταν κατάφορος από τριαντάφυλλα και ώραιες Ναπολιτάνες. Μεγαλοπρεπής και όπεροχη προχωρούσε πρώτη, μέσα στον ώκεανό αυτό των φωτών, της άρμονίας και των άρωμάτων, η γόνδολα του βασιλέως. Στην πλώρη της στεκόταν όρθια, ανάμεσα σ' αυτή την απόβυσσο, η ντε Μαλφιέρα. Ο έραστής της, φορώντας την πιο λαμπρή του στολή την κρατούσε από το χέρι...

Ο βασιλέας διασκεδάζει και η βασίλισσα έκλαιγε! Η Μαρία Βιζέντι έφτασε στη Νεάπολη το βίo εκείνο βράδυ της έορτης. Μόλις αποβιβάστηκε, διευδύθηκε με

θα μπορούσε να σώσει και τη Γκρατσιόζα της...

Γι' αυτό, όταν σε λίγο έφτασαν οι γιατροί, για να κάνουν την τακτική επίσκεψη στην κόρη της, η Μαρία Βιζέντι, η βασίλισσα των Δύο Σικελιών, τους ρώτησε με αγωνία:

— Η Γκρατσιόζα θα μπορούσε να ανησυχήσει σ' ένα θαλάσσιο ταξίδι;

— Μά σκέφτεται να κάνει ένα τέτοιο πράγμα η Μεγαλειότης σας;

— Ναι, είπε η βασίλισσα. Θέλω να ξαναγυρίσω στη Νεάπολη... Ο... βασιλέας... με παρακαλεί. Θέλει να ξαναβλέψω το παιδί του.

Οι γιατροί συγκρότησαν τότε ένα πρόγραμμα συμβούλιο κι' έβγαλαν την ακόλουθη καθάρη, τρομερή και μοιραία απόφαση, την οποία ο προσδούτερός τους ανακοίνωσε στη βασίλισσα...

Ενώ η βασίλισσα σπαραζόταν, ο βασιλέας διασκεδάζει. Είχε προχωρήσει πολύ στο δρόμο της ατιμίας, από τότε η ντε Μαλφιέρα, μετά το έγκλημά της, ξαναγύρισε στη Νεάπολη. Η μαύρη πριγκίπισσα είχε βγάλει κιόλας τα βαρέα φορέματα και τα μακριά πέπλα του πένθους, για να φορέσει αϊθέριες και άραγνoύφαντες έρωτικές τουαλέτες... Ο δεσμός της δεν ήταν πια μυστικός για κανένα. Ήταν η έπιστημη ευνουμένη του βασιλέως...

Η Νεάπολη, εκείνο το μοσχοβολισμένο και ζατερό βράδυ, γιορτάζει. Ο βασιλέας είχε οργανώσει μια έορτή στην μαγευτική κόλπο της... Όλα έλαμπαν και φωτοβολούσαν... Χίλιες βάσκες σημαιοστολισμένες, φωτισμένες διέσχιζαν τα γαλήνια νερά. Η χαριτωμένη γόνδολα ήταν κατάφορος από τριαντάφυλλα και ώραιες Ναπολιτάνες. Μεγαλοπρεπής και όπεροχη προχωρούσε πρώτη, μέσα στον ώκεανό αυτό των φωτών, της άρμονίας και των άρωμάτων, η γόνδολα του βασιλέως. Στην πλώρη της στεκόταν όρθια, ανάμεσα σ' αυτή την απόβυσσο, η ντε Μαλφιέρα. Ο έραστής της, φορώντας την πιο λαμπρή του στολή την κρατούσε από το χέρι...

Ο βασιλέας διασκεδάζει και η βασίλισσα έκλαιγε! Η Μαρία Βιζέντι έφτασε στη Νεάπολη το βίo εκείνο βράδυ της έορτης. Μόλις αποβιβάστηκε, διευδύθηκε με

την διαγνώσει ακολουθία της σ' άνακτορα, κρατώντας η ίδια στην αγκαλιά της το παιδί της... Ήταν λοιπόν μια βασίλισσα η γυναίκα αυτή; Ναι, αλλ' ήταν συγχρόνως και ακόμα άνωτερο και ισώτερο: Μια μητέρα...

Ο Ναπολιτάνος, που γλεντάτε, διακόψατε για λίγες στιγμές τα γέλια σας και τις τρέλλες σας, γιατί περνάει μια πονεμένη μητέρα!

Μά το παλάτι είχε άδειο... Πού βρίσκεται λοιπόν ο βασιλέας; Η Μαρία Βιζέντι ρωτάει με αγωνία, μά κανείς δεν τολμάει να της απαντήσει... Ποιος μπορεί να της αναγγείλει ότι ο βασιλέας δίνει μια νυχτερινή έορτή προς τιμήν της ευνουμένης του...

Η Γκρατσιόζα είναι πια σχεδόν χωρίς πνοή... πεθαίνει...

Ο πρωθυπουργός Δόν Ντιέγκο, ειδοποιημένος για την άπροσπη έπιστροφή της βασίλισσης των Δύο Σικελιών, έτρεξε άμέσως στο παλάτι... Προσπαθεί με κάθε τρόπο να αποκρύψει η μάλλον να συγκαλύψει τα πράγματα...

Η Μεγαλειότης σας—λέει στη βασίλισσα—δεν μπορεί να άγνοη τα βαρέα και σκληρά καθήκοντα που επιβάλλει σ' ένα βασίλισσα η κυβερνήσις ενός μεγάλου βασιλείου, όπως αυτό του οποίου αποταλείτε σεις το έδωλο, κυρία μου και βασίλισσα μου...

Πρόκειται για το παιδί μου, κύριε... τον διακόπτεται άπτοσμα η βασίλισσα. Πού είναι ο βασιλέας; Ειδοποιήστε τον, χωρίς να καθυστερείτε περισσότερο...

Ο πρωθυπουργός έχαριέτηκε τη Μαρία Βιζέντι, υποκλινόμενος ως έδραρος... Έμπρε να πά να είδοποιήση γρήγορα το βασιλέα... και πρό πάντων τη ντε Μαλφιέρα.

Μά η βασίλισσα δεν τον άρρησε ακόμα να φύγει και τον ρώτησε: — Δεν μου λέτε, η μαρκησία ντε Κυπριανί ένοχοποιήθηκε για την επανάστασις;

— Μάλιστα, της απάντησε ο Δόν Ντιέγκο. Αδύη ήταν ο άυτοργός της επανάστασεως.

— Είναι τώρα φυλακισμένη στον πύργο του Μώλου;

— Μάλιστα, Μεγαλειότης, και δεν θα βγεί εύτυχώς ποτέ πια έξω, για τη σωτηρία του βασιλείου.

— Έχετε λάθος, Δόν Ντιέγκο, είπα η βασίλισσα. Θα βγεί έξω για τη σωτηρία του παιδιού μου. Να τη φέρουν άμέσως έδω... Λένε πως κάνει θαύματα!...

Μά η διαταγή του βασιλέως είναι κατηγορηματική, είπα μπερδεμένος ο Δόν Ντιέγκο. Η Αυτού Μεγαλειότης διατάζει...

Η Αυτού Μεγαλειότης, τον διακόψε η βασίλισσα, είναι ο πατέρας της Γκρατσιόζας... και η σύζυγός του σας διατάσσει να υπακούσετε... Τό αντίθετο μπορεί να σας στοιχίσει ακριβά...

Και έπροσέθεσε με τόνο άυστηρό:

— Ξεχάσατε κιόλας ότι είμαι βασίλισσα;

Ο Δόν Ντιέγκο υποκλίθηκε ακόμα βαθύτερα αυτή τη φορά και έφυγε άμέσως να εκτελέσει τα πολλά πλά του καθήκοντα. Έστειλε εν πρώτοις έναν άγγελιοφόρο στον πύργο του Μώλου για να διατάξει τους φύλακες της Έλενας να την οδηγήσουν το ταχύτερο κοντά στη βασίλισσα Μαρία Βιζέντι.

Έπειτα μπήκε σε μια άνακτορική βάσκα και διέταξε τους κωπηλάτες να τον πάνε άμέσως κοντά στη βάσκα του βασιλέως, ο οποίος ήταν μεθυμένος από εύτυχια και έρωτα...

Την ώρα εκείνη ο Φερδινάνδος ά' τραγουδούσε, ενώ η ευνουμένη του χαμογελούσε θριαμβευτικά... Έξαρνα η βάσκα του Δόν Ντιέγκο διπλώσεως τη βάσκα του βασιλέως και ο πρωθυπουργός, πλησιάζοντας το βασιλέα του μίλησε ιδιαιτέρως στο άυτί. Ο Φερδινάνδος έγινε άμέσως κατάχλωμος.

Τότε η ντε Μαλφιέρα είπα στο βασιλέα ειρωνικά και νευρικά:

— Τι είδησι σας έφερε ο γρουσουζής αυτός υπηρέτης σας και χλωμάσατε...

Μά εκείνη τη στιγμή τα πατρικά αισθήματα είχαν ξαναγεννηθεί στον διαφθαμένο μονάρχη, ο οποίος επέβαλε σιωπή στη Μαλφιέρα, λέγοντάς της:

— Πρόπε: να γυρίσετε στη Αβίλλα Ρόζα, κυρία. Η βασίλισσα Μαρία επέστρεψε στη Νεάπολη, φέρνοντας την έτοιμοθάνατη κόρη μου... Μου έφέρατε τη δυστυχία...

— Είμαι στάς διαταγές σας, κύριέ μου... απάντησε η ντε Μαλφιέρα. Και θα περιμένω να επανορθώσατε την άδικη αυτή φράσι σας απέναντί μου... Χαίρε, Φερδινάνδο...

Συγχρόνως μανιασμένη, έβω φρενών η ντε Μαλφιέρα, συλλογιόταν:

— Η Γκρατσιόζα είναι έτοιμοθάνατη... Τόσο το καλύτερο!

XXXI

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΑΗΜΜΑ

Ο Κάρλ Όρσάτι, ο γιός των δεσμοφυλάκων της Έλενας, τον οποίο αυτή είχε νεκραναστήσει, ένταλώς όγης πια, φύλαγε έκείνο το βράδυ σκοπός στη φυλακή του Μώλου. Έξαρνα—μολονότι αυτό ήταν άπαγορευμένο επί πονηή θανάτου—ένας άνθρωπος ρακένδυτος πλησίασε τη σκοπιά του, σταροκαπότηθηκε και ψιθύρισε τολμηρά:

— Ο Θεός άς προστατεύει τη Μαντόνα Έλενα!

Ο νεαρός Όρσάτι αναπήδησε και είπα:

— Πίσω, δυστυχισμένε!... Πίσω...

Και έπρότεινε το όπλο του.

— Άνανδρε! είπα ο άγνωστος. Ό! άνδρε! Άνανδρε!...

(Ακολουθεί).

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΕΠΑΜΕΙΝΩΝΔΑ

Ο Δαρείος άποπειράται να τον δωροδοκήση. Πώς ο Έπαμεινώνδας άποστόμωσε τους πρέσβεις του βασιλέως των Περσών. Η έχια και το κεφάλι της. Πώς ο Έπαμεινώνδας ένδουσίσε το στρατό του. Η δωροδοκία του ύπασιπτού του. Ο Έπαμεινώνδας πρό των δικαστών του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Δαρείος έστειλε κάποτε στάς Θήβας μερικούς ανθρώπους του με πολλά χρήματα και με την έντολή να δωροδοκήσουν τον Έπαμεινώνδα.

Ο ήρωϊκός όμως στρατηγός των Θηβαίων, όταν άντελήφθη τον σκοπό τους, τους προσκάλεσε στο σπίτι του και τους παρακάλεσε να συμμετάσχουν στο πενήγρο γεύμα του.

Οι άπεσταλμένοι άναγκάστηκαν να δεχθούν την πρόσκλησή του, αλλ' έφυγαν με φανερή δυσάρεσκεια, γιατί αυτοί ήταν συνηθισμένοι σε πολυτελή φαγητά.

— Πηγαίνετε τώρα, τους είπα ο Έπαμεινώνδας, και άναγγεilate στο βασιλέα σας τί έδωκε φαγητά ειμαι συνηθισμένος να τρώω.

Τότε θα καταλάβει ότι, όσο χου-αυό κι' άν μου δώσουν, ποτέ δεν θα προδώσω την πατρίδα μου στους έχθρους της!

Ο Έπαμεινώνδας, όταν έπρόκειτο κάποτε να συνάξει μια μάχη προς τους Λακεδαιμόνιους, έπιασε μια μεγάλη όγία και άφου συνέτριψε το κα-φάι της ένώπιον του στρατού του, είπα:

— Βλέπετε ότι μόλις έλειψε το κε-φάι, το ύπόλοιπο σώμα νεκρώθηκε!

Έτσι κι' έμεις, άν συντρίψουμε το κεφάλι των έχθρων μας, δηλαδή τους Σπαρτιατες, δεν έχουμε φόβο από το ύπόλοιπο σώμα, δηλαδή τους συμμά-χους των.

Οι Θηβαίοι ένθουσιάστηκαν τόσο πολύ από το παρα-δειγμα του, ώστε όωρησαν άκάθεκτοι κατά των έχθρων των και τους έτρε-ψαν εις φυγήν.

Όταν έμαθε ο Έπαμεινώνδας ότι ο ύπασιπτής του είχε δωροδοκηθεί από έναν αϊχμάλω-τό του για να τον άφ ήση ελεύθερο, τον έκάλεσε μπρο-

στά του και του είπα με άυστηρό-τητα:

— Δός μου πίσω την άσπίδα που σου έδωσα ή πατρίδα κι' έσύ πήγαίνα με τα χρήματα που πήρες ν' άνοήσης ταθήρα και να ζήσης. Γιατί είναι ά-δύνατο πια να διακινδυνεύς τη ζωή σου έπως πρώτα, τώρα που έγινες πλούσιος.

Όταν ο Έπαμεινώνδας γύ-ρισε νικητής ά-πό τη Λακεδαί-μονα, οι έχθροί του τον κατη-γόρησαν ότι εί-χε κατακρατή-σει την εξουσία τέσσερες μήνες περισσότερο από το κανονικό διά-στημα.

Οι δικαστάι έ-λαβαν ύπ' όψη τους την καταγ-γελία και κάλε-σαν τον νικητή

στρατηγό σε άπολογία.

— Όμολογώ ότι παρεβην τους νό-μους της πατρίδος μου, απάντησε ο Έπαμεινώνδας. Άν με θανατώσετε όμως, σας παρακαλώ να γράψετε ά-πάνω στον τάφο μου ότι οι συμπα-τριώτες μου με σκοτώσανε, γιατί κυ-ρίως στη Λακεδαίμονα, στην κορυφή επί πέντε αιώνας δεν είχε πατήσει έχθρικό πόδι, και άπέδωσα την αυτο-νομία σε πολλές πόλεις της Έλλάδος.

Υστερα από την άπολογία του αυτή, οι δικαστάι έδικαιολόγησαν πλήρως την πράξη του.

Κάποιος Θηβαίος άνέφερε μια μέ-ρα στον Έπαμεινώνδα ότι οι Άθη-ναίοι είχαν στείλει έναντίον του στρα-τευμα με νέο είδος όπλισμού.

— Και τί τον νοιάζει τον Άντιγι-νίδα, απάντησε ο περίφημος στρατη-γός, άν ο Τέλλης έ-προμηθεύθη κα-ινούργιον αλβό;

Ο Άντιγινίδας και ο Τέλλης ήταν αλλητάι και οι δύο με τη διαφορά ότι ο πρώτος έθεωρεί-το αξιόλογος, ενώ ο δεύτερος έφθιμίσε-το ως άδέκιος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ...

ΤΟΥ MICHEL SAVON

ΚΕΙΝΟ τὸ μεσημέρι ὁ λογιστὴς Πέτρος Βονσὺ, καθὼς γύριζε ἀπ' τὴν ἐργασία του καὶ μπήκε στὴν κἀμαρά του, βόηκε ἀπάνω σ' τὸ τραπέζι ἕνα γράμμα. Τὸ γράμμα αὐτὸ, γραμμένο μὲ τρεμάμενο χέρι, ὅπως φανόταν ἀπὸ τὸ δυσκολοδιάβαστο χαρακτήρα του, ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

«Πέτρο, —Φεύω ἀπὸ τὸ σπίτι μας... Δὐτὸ πὺν κάνω εἶναι ἴσως ἐγκλημα, εἶναι τρέλλα... Δὲν ἔχω ὅμως τὴ γενναίότητα νὰ ὑποφέρω περισσότερον καὶ ἐν τῇ φτώχειᾳ, μὲ τὴν ὁποία παλεύεις τόσο ἀπελπισμένα... —Μὴ σοὺ περάσει ἀπὸ τὸ νοῦ πὺς μοῦδωσες ποτὲ ἀφορμὴ παραπόνου. Ἀντιθέτως δείχνει πᾶντα εὐγενέστατος καὶ φιλοφρονέστατος ἀπέναντί μου...

»Ἐκείνη πὺν φταίει σ' αὐτὴ τὴν περίστασι εἶμαι ἐγὼ. Μὴ ζητήσεις λοιπὸν νὰ μῆλὲς ποὺ θὰ πάω γὰρ νὺ κούψω τὴ νεροτὴ μου. Δημιόνησε με γὰρ πάντα...

»Τὸ παιδί μου, τὸ Ζάν, τὸν ἀφίνω σ' ἐσένα. Κι' ἂν φροντίσης, ὅταν μεγαλώσῃ νὰ μὴ μὲ καταριέται, θὰ σ' ἐλλογῶ καὶ ζωντανὴ καὶ πεθαμμένη... ΜΑΓΔΑΛΗΝΗ».

Στὴν ἀρχὴ ὁ δυστυχισμένος σύζυγος νόμισε πὺς ἔβλεπε ὄνειρο κακὸ. Τόσο βαρὺ ἦταν τὸ ἀναπάντεχο αὐτὸ χτύπημα !...

Μὲ τὸ μέτωπο μουσκεμένο ἀπ' τὸν ἰδρώτα, κατάχλωμος κι' ἀξιοθρήνητος, ὁ φτωχὸς λογιστὴς στριφογύριζε τὸ γράμμα στὰ χέρια του, σὺν νὰ μὴν πιστεῦε πὺς ἦταν ἀληθινὸ. Ἐξαφνα ἕνας τρομερὸς, σπαραχτικὸς λυγμὸς τὸν συγκλόνισε σύκορομο, κι' ἀφοῦ σοριαστίστηκε σ' ἕνα κἀθισμα, ἀόχισε νὰ κλαίῃ ἀπελπισμένα.

Μέσα στὸ σπαραγμὸ του, ἀναπολοῦσε τὴν πᾶντα περασμένα. Ἐχᾶν περάσει δέκα χρόνια ἀπὸ τότε πὺν εἶχε παντρευτεῖ μὲ τὴ Μαγδαλινὴ καὶ πὺν περνοῦσε μαζί της μὴ ἥσυχη οἰκογενειακὴ ζωὴ.

Θυμόταν πάντα τὴ βραδυὰ πὺν τὴν εἶχε ζητήσει ἀπ' τοὺς γονεῖς της. Ἡ μητέρα της μάλιστα τοῦ εἶχε κάνει τότε τὴν ἐξῆς παρατήρησι :

—Καλὴ εἶναι ἡ Μαγδαλινὴ, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται λυγρὰ περήφανη !...

Αὐτὸ ἀνησύχησε κάπως τὸν Πέτρο. —Όταν ὅμως ἀργότερα ἀπέχτησαν τὸ πρῶτο τους παιδί, ἔξῃαε κάθε ἀνησυχία του.

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε μέσα σὲ μὴ ἀτέλειωτη γαλήνη, μὲ χαρὸς καὶ μὲ λύπες, ὅπως συμβαίνει σὲ κάθε οἰκογένεια.

Καὶ τώρα, τώρα τὸ παλάτι πὺν εἶχε στήσει μὲ κόπους δέκα χρόνων γρημιζόταν ξαφνικὰ, θάβοντάς τον κι' αὐτὸν κάτω ἀπ' τὸ ἐρεβινὰ του.

«Ο Πέτρος, ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺν τὸν ἐγκατέλειπε ἡ γυναῖκα του, τὸ πῆρε ἀπόφασι πειὰ καὶ ἀρσιώθηκε μὲ ζῆλο στὴν ἀνατροφή τοῦ παιδιοῦ του.

Μονάχα σ' αὐτὸ ἐδῶκε παρηγοριά, βάλσαμο γὰρ τὴν πληγὴ τῆς καρδιάς

πὺν τοῦ εἶχε προξενήσει φεύγοντας ἡ ἀπιστι.

Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ δώσῃ στὸ γιὸ τοῦ μὰ μόρφωσι μεγαλειότερη ἀπὸ τὴ δική του, ἀναγκάστηκε νὰ ὑποβληθῇ σὲ πλήθος στερήσεων.

Ὁ Ζάν ὅμως, ἔξυπνος ὅπως ἦταν, ἀνταποκρίθηκε καθ' ὁλοκληρίαν σὲς προσδοκίαις τοῦ πατέρα του.

Ὅταν ἀργότερα μεγάλωσε κι' ἦρθε ὁ καιρὸς νὰ καταταχθῇ στὸ στρατό, ὁ πατέρας του θεώρησε καθήκον του νὰ τοῦ φανερώσῃ ὁλόκληρη τὴν ἀλήθεια γὰρ τὴ μητέρα του, ὅσο κι' ἂν ἦταν γι' αὐτὸν ὀδυνηρὴ.

—Όταν σοῦλεγα πὺς ἡ μητέρα σου πέθανε σ' ἕνα ταξιδί, τοῦ εἶπε, σοῦλεγα ψέμματα. Δὲν πέθανε, ἀλλὰ μ' ἄφησε κι' ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι...

Μονάχα αὐτὰ τοῦ εἶπε. Τίποτε ἄλλο δὲν βγήκε ἀπὸ τὸ στόμα του, καμμιὰ ἔκφρασι θυμοῦ ἢ καταδίκης...

Ὅσο κι' ἂν ὑπόφερε μέσα του, καταλάβαινε πὺς θάτανε πολλὸ πικρὸ γὰρ τὸ γιὸ τοῦ ν' ἀκούσῃ διὰς τῆς λεπτομέρειας γὰρ τῆς φωνῆς τῆς μητέρας του.

Ὁ Ζάν ὅμως, πὺν αἰσθάνθηκε ὅλη τὴ τραγικότητα τῆς συμφορᾶς του, ἔπρεπε γονατιστὸς μπροστὰ στὸν πατέρα

του, καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ τοῦ πῇ οὔτε λέξι, ἀπόθεσε εὐλαβικὰ ἕνα φιλὶ πάνω στὸ ρυτιδωμένον πρόσωπό του.

Ἐκεῖνο τὸ πρωί, ἀφοῦ ὁ ἐπιλοχίας Ζάν Βονσὺ παρουσίασε τὴν ἀναφορὰ στὸ λοχαγὸ του, ὁ τελευταῖος τοῦ εἶπε :

—Ἀκουσε δῶ, ἐπιλοχία. Μοῦ κάνει τὴ χάρι νὰ πεταχτῇ ὡς τὸ νοσοκομεῖο ; Εἶνε ἄρρωστη βαρεῖα ἐκεῖ μὴ καλὴ γυναῖκα πὺν πέρασε πολλὰ χρόνια στὴν ὑπηρεσία τῆς οἰκογενείας τοῦ πεθεροῦ μου. Θὰ ζητήσης τὴ Βερενίκη Μάυλ, ἔτσι τὴ λένε τὴν κακομοῖρα. Μπορεῖ νὰ θέλῃ νὰ ὑπαγορεύῃ τῆς τελευταῖας τῆς θελήσεις, καὶ σκέφτηκα πὺς ὁ μόνος κατάλληλος γὰρ τὴ δουλειὰ αὐτὴ εἶσαι ἐσύ.

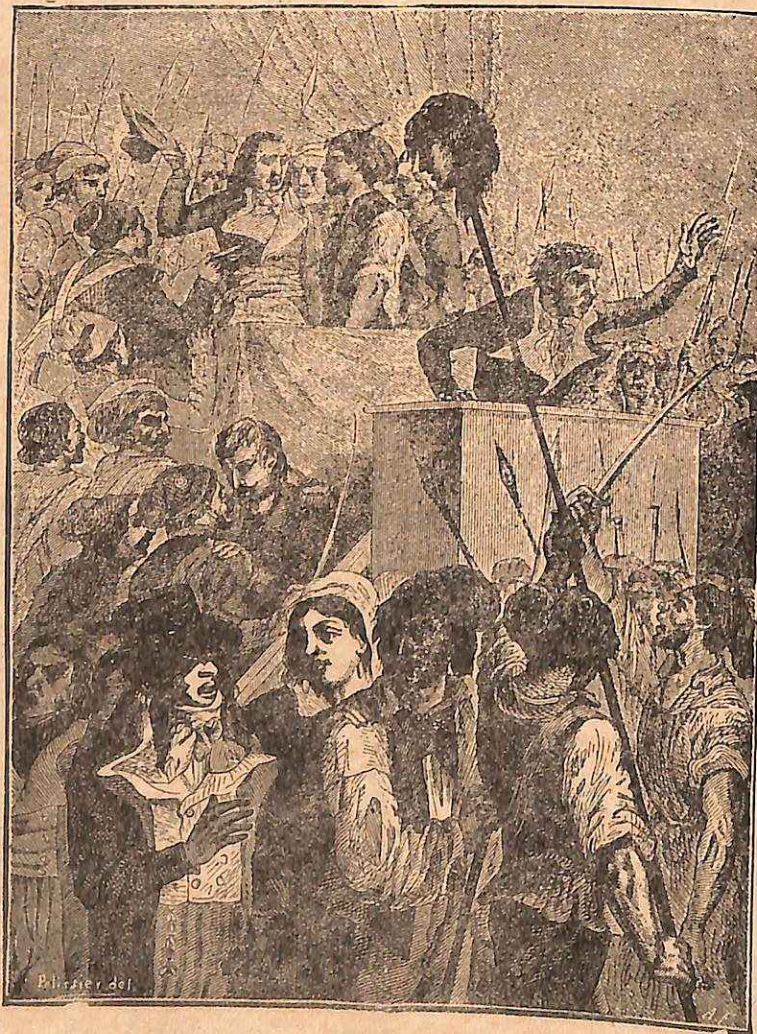
—Εὐχαριστῶ, λοχαγέ μου, γὰρ τὴν προτίμησί σας. Πᾶω ἀμέσως...

Ὅταν ὁ ὑπαξιωματικὸς μπήκε στὸ νοσοκομεῖο κι' ἔφτασε κοντὰ στὸ κρεβάτι τῆς Βερενίκης, τὰ μισόδουστα μάτια τῆς ἐτοιμοθάνατης ἀστραψαν ἀπὸ εὐχαρίστησι.

—Ὡ, σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου, σ' εὐχαριστῶ, ψιθύρισε.

Καὶ ἀμέσως ἡ ἐτοιμοθάνατη ἄρχισε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ μὲ τρεμάμενη φωνὴ τῆς τελευταῖας τῆς θελήσεις.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΓΑΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ὁ ἐπαναστατημένος ὄχλος εἰσorma στὴν Ἐθνοσυνέλευσι. Ὁ βουλευτὴς Φερὸν ἀποπειροῦται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Οἱ ἐπαναστάται τοῦ κόβουν τὸ κεφάλι, τὸ καρφώνουν σ' ἕνα κοντάρι καὶ τὸ παρουσιάζουν στὸν πρόεδρο τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως Μπλουαν ν' Ἀγκλάς, ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτει !...

MICHEL SAVON

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟ ΛΥΧΝΑΡΙ

Α παλιὰ τὰ χρόνια ζοῦσε στὰ βάρη τῆς Ἀφρικῆς ἕνας γέρος μάγος, ὁ ὁποῖος ἔμαθε κάποτε πὺς στὴν Κίνα βρισκόταν ἕνα θαυματουργὸ λυχνάρι καὶ ξεκίνησε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ τὸ βρῇ καὶ νὰ τὸ κἀνὶ δικό του.

Τὸ λυχνάρι ὅμως ἦταν χωμένο στὰ βάρη τῆς γῆς, στὴ μέση τοῦ κῆπου ἑνὸς μαγευμένου παλατιοῦ κι' ὁ γέρος μάγος, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε πολὺ τὴ ζωὴ του, δὲν τολμοῦσε νὰ πάη μόνος του νὰ πάρῃ τὸ λυχνάρι, γιὰ τὴ φοβότανε μὴν πάθῃ τίποτε.

Πῆγε λοιπὸν καὶ βόηκε ἕναν νέο Κινέζο, ποῦταν ξακουσμένος γὰρ τὴν τόλμη του, καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν κἀνὶ τὸν πλουσιότερο ἀνθρώπο τοῦ κόσμου, ἂν τοῦφευρε τὰ λυχνάρι τοῦ μαγευμένου παλατιοῦ.

Ὁ Ἀλαντίνος—ἔτσι λεγόταν ὁ Κινέζος—ἦταν ὁ πὺς γενναῖος καὶ ὁ πὺς ὁραῖος ἀπ' τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ του, αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νάνα κι' ὁ πὺς φτωχὸς ἀπ' ὅλους.

Ὁ Ἀλαντίνος, ἔξδν ἀπ' τὴ φτώχεια του, εἶχε κι' ἕναν ἄλλον καϊνὶ. Ἀγαποῦσε τρελλὰ τὴ βασιλοπούλα μὲ τὰ γλυκὰ μαῦρα μάτια καὶ μὲ τὸ στόμα πὺς ἔσταζε μέλι ὅταν μιλοῦσε.

Σκέφτηκε λοιπὸν πὺς ἂν γινόταν πὺς πλουσιὸς, πὺς πλούσιος κι' ἀπ' αὐτὸν τὸ βασιλῆα, ἴσως κατοῦθονε νὰ πάρῃ τὴν ἀγαπημένην του, καὶ γι' αὐτὸ δέχτηκε τὴν πρότασι τοῦ μάγου.

Σὰν ἔφτασαν λοιπὸν στὸ δρόμο πὺς ὀδηγοῦσε στὸ περιβόλι τοῦ μαγευμένου παλατιοῦ, ὁ μάγος ἔδωσε στὸν Ἀλαντίνον ἕνα δαχτυλίδι καὶ τοῦε :

—Φόρεσε αὐτὸ δαχτυλίδι καὶ πρόσεξε νὰ μὴν ἀγγίξεις ποθενά, οὔτ' ἐσὺ οὔτε τὰ ρούχα σου, πὺν πάρῃς τὸ λυχνάρι πὺν καίει στὴ μέση τοῦ παλατιοῦ, γιὰ τὴ ἀλλοιὸς χάθηκες. Μονάχα ὅταν τὸ βάλῃς στὴν τσέπη σου, μονάχα τότε μπορεῖς νὰ πάρῃς ὅ,τι θελήσεις...

Ὁ Ἀλαντίνος ὕστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ συμβουλή, πῆρε τὸ δρόμο κι' ὕστερ' ἀπὸ πολλοὺς κόπους καὶ κινδύνους ἔφτασε στὸν κῆπο.

Τὰ δέντρα γύρω τοῦ λαμποκοποῦσαν καὶ τὰ κλαδιά φεγγοβολοῦσαν φορτωμένα ρομπινία, σμαράγδια, μαργαρίτάρια καὶ διαμάντια.

Ὁ Ἀλαντίνος ἔλασε τὸ νοῦ του μπροστὰ σ' αὐτοὺς τοὺς θησαυροὺς καὶ χρειάστηκε νὰ ἐπιβληθῇ στὸν ἑαυτὸ του γὰρ νὰ γεμίσῃ ἀμέσως τῆς τσέπης του μὲ τὰ πετράδια ἐκεῖνα πὺν θὰ τὸν ἔκαναν πλούσιον μὲ μίαν.

Θυμόταν ὅμως πάντα τὰ λόγια τοῦ μάγου καὶ δὲν ἄλλωνε τὸ χέρι του σὲ τίποτε, περνώντας ἀπ' ἀνάμεσά τους ἀδιάφορος χωρὶς νὰ τ' ἀγγίξῃ.

Ἔτσι ἔφτασε στὸ μέρος ὅπου ἔκαιγε τὸ λυχνάρι κι' ἀφοῦ τὸ ἔσβυσε, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

Ἐπειτα γέμισε διὰς τῆς τσέπης μὲ πολύτιμα πετράδια καὶ χαρούμενος κίνησε νὰ φύγῃ.

Ἀλλὰ ἡ περιπέτεια τοῦ Ἀλαντίνου δὲν τελείωσε ἐδῶ, γιὰ τὴν δὲν εὗρισκε

πειὰ τὸ δρόμο πὺν θὰ τὸν ἔβγαζε ἔξω.

Τότε λοιπὸν ἀναγκάστηκε καὶ φώναξε τὸ μάγο, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἔξω ἀπ' τὸ περιβόλι, γὰρ νὰ τὸν βοηθήσῃ.

—Δός μου πρῶτα τὸ λυχνάρι, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ μάγος, κι' ὕστερα θὰ σὲ βοηθήσω γὰρ νὰ βγῇς.

Ὁ Ἀλαντίνος ὅμως, πὺν δὲν ἦταν μονάχα γενναῖος, ἀλλὰ κι' ἔξυπνος, τοῦ εἶπε :

—Πρῶτα νὰ μὲ βγάλῃς ἔξω κι' ὕστερα θὰ σοῦ δώσω τὸ λυχνάρι.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ μάγος, θύμωσε καὶ ἀμέσως ἐγκαταλείποντας τὸν Ἀλαντίνον, ἔφυγε γὰρ τὴ μακρινὴ πατρίδα του.

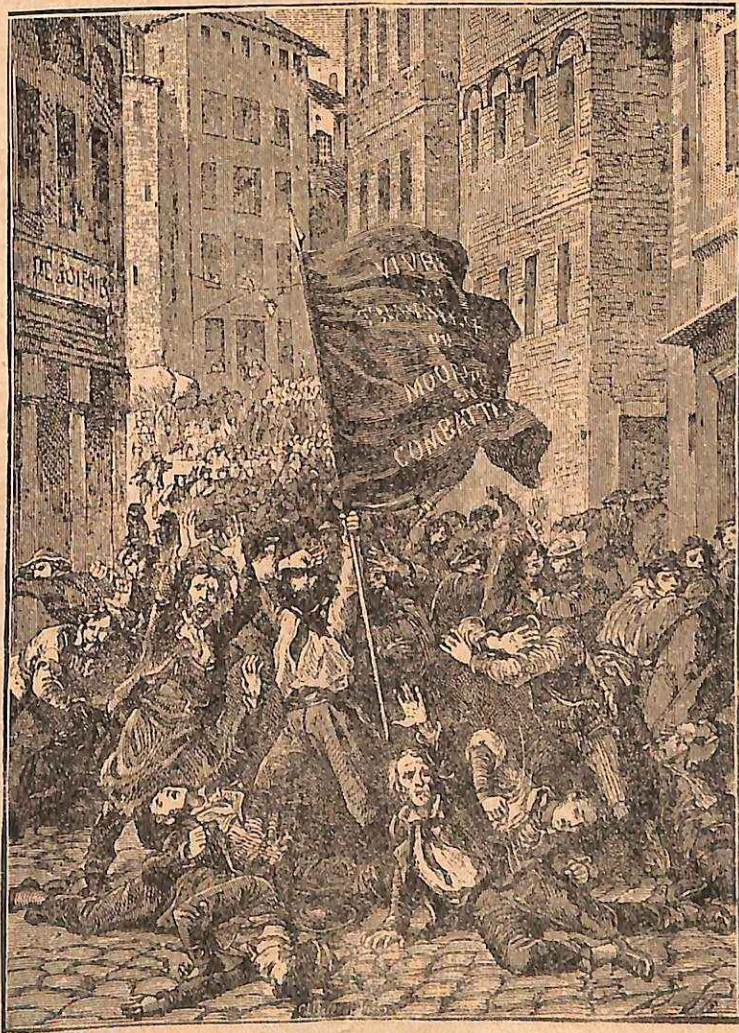
Ὁ Ἀλαντίνος γύριζε μέσα στὸν κῆπο, διὰ ὁλόκληρες μέρες, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ βρῇ τίποτε γὰρ νὰ φάῃ.

Τὴν τρίτη μέρα φανταζότανε πειὰ πὺς ἦταν χαμένος κι' ἔκλαιγε μὲ σπαραγμὸ, καθὼς συλλογιζότανε τὴ φτώχη του τὴ μάνα καὶ τὴν ἀγαπημένην του τὴ βασιλοπούλα.

Ἐκεῖ πὺν ἔκλαιγε λοιπὸν, ἔπρεπε ἕνα του δάκρυ ἀπάνω στὸ δαχτυλίδι πὺν τοῦ εἶχε δώσει ὁ μάγος. Ὁ Ἀλαντίνος θέλησε νὰ σκουπίσῃ τὸ δαχτυλίδι ἀπὸ τὸ δάκρυ κι' ἄρχισε νὰ τὸ τρίβῃ. Ἀξαφνα ὅμως τότε παρουσιάστηκε μπροστὰ του ἕνα Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο, ἀφοῦ τὸν ἐτροσκύνησε, τοῦ εἶπε :

—Εἶμαι ὁ δούλος τοῦ δαχτυλιδιοῦ.

□ □ □ ΟΙ ΕΜΦΥΛΙΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ □ □ □

Ἐπαναστάται τῆς Αὐγὸν συγκρουόμενοι μὲ τὸν τακτικὸ στρατό.

Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

—Θέλω νὰ μὲ πᾶς στὸ σπίτι μου ! Δὲν πρόφτασε καλὰ-καλὰ νὰ πῇ αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ βρέθηκε ἀμέσως στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του.

Ἀλλὰ ἐκεῖ βόηκε τὴ μητέρα του σὲ κακὰ χάλια. Ἦταν σὲ τὴν φτώχεια, πὺν δὲν εἶχε οὔτε ψωμί νὰ φάῃ.

Τότε ὁ Ἀλαντίνος ἔδωσε στὴ μητέρα του τὸ θαυματουργὸ λυχνάρι καὶ τῆς εἶπε νὰ πᾶν νὰ τὸ πούλῃ.

Ἡ μητέρα του πῆρε τὸ λυχνάρι κι' ἔπειδὴ ἦταν σκουριασμένο θέλησε νὰ τὸ καθαρίσῃ λυγρὰ.

Μόλις ὅμως τὸ ἔτριψε κάμποσο, φανερώθηκε μπροστὰ τῆς ἕνα μεγάλο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο τῆς εἶπε :

—Εἶμαι ὁ δούλος τοῦ λυχναριοῦ. Τί θέλεις ἀπὸ μένα ;

Ἡ γρηὶ τᾶχας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ προσφῇ λέξι ἀπ' τὴν τρομάρα τῆς.

Ὁ Ἀλαντίνος ὅμως διατήρησε τὴν ψυχραιμία του καὶ διάταξε τὸ Πνεῦμα νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ νὰ φάει.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βρέθηκε μπροστὰ τοὺς στρωμένο ἕνα τραπέζι μὲ χίλια φαγιά σὲ χρυσὰ πᾶτα καὶ μὲ λογίων-λογίων κρασιά.

Μονάχα τότε ὁ Ἀλαντίνος ἔνοιωσε τὴν ἀξία τοῦ λυχναριοῦ καὶ κατάλαβε γιὰ τὸ ὅτι ὁ μάγος βιάζονταν νὰ τὸ πάρῃ στὰ χέρια του. Ἀφοῦ φάγανε καὶ χορτάσανε, ὁ Ἀλαντίνος ἔτριψε πάλι τὴν

τῆς βασιλοπούλας.

Ἐγὼ ! ἀποκρίθηκε ἡ βασιλοπούλα, γιὰ τὴν θυμήθηκε πὺς ὁ ἄντρας τῆς εἶχε σὲ μὴν γωνιά τῆς κἀμαρᾶς του ἕνα μικρὸ σκουριασμένο λυχνάρι.

Μόλις ὁ μάγος εἶδε πὺς τὸ λυχνάρι ἐκεῖνο ἦταν τὸ θαυματουργὸ, τὸ ἄρπαξε ἀπ' τὰ χέρια τῆς βασιλοπούλας, τὸ ἔτριψε καὶ διάταξε τὸ Πνεῦμα νὰ μεταφέρῃ τὸ παλάτι μ' ὅ,τι εἶχε μέσα στὴν πατρίδα του.

—Μήπως ὀνειρεύομαι ; ἀναρωτήθηκε ὁ Ἀλαντίνος σὲ λίγο, ὅταν γύρισε καὶ δὲν βόηκε οὔτε χνάρι ἀπ' τὸ παλάτι του. Φοροῦσε ὅμως πάντα τὸ δαχτυλίδι πὺν τοῦε δώσει ὁ μάγος καὶ μὴν τῶτρινε φανερώθηκε ἀμέσως μπροστὰ του τὸ Πνεῦμα τοῦ δαχτυλιδιοῦ.

—Τί θέλεις ; τὸν ρώτησε.

—Νὰ μοῦ φέρης ἐδῶ τὴ γυναῖκα μου καὶ τὸ παλάτι μου !

—Αὐτὸ μονάχα ὁ δούλος τοῦ δαχτυλιδιοῦ μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ κἀν.

—Τότε νὰ μὲ πᾶς ἀμέσως κοντὰ στὴν γυναῖκα μου !

Κι' ἔτσι ὁ Ἀλαντίνος βρέθηκε στὸ παλάτι του, στὸ τραπέζι, πλάι στὴν γυναῖκα του. Ἀλλὰ πρὶν προφτάσουν νὰ φύγουνε μαζί, ἄκουσαν τὰ βήματα τοῦ μάγου πὺν ἔρχότανε ἀπὸ ἔξω.

Τότε ὁ Ἀλαντίνος ἔκρινε μὴ ἄσπρη φαρμακερὴ σκόνη στὸ ποτήρι τοῦ μάγου καὶ καύτηκε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι. Σὲ λίγο ὁ μάγος πῆρε ἀνυποψίαστος τὸ ποτήρι πὺν τοῦ πρόσφερε ἡ βασιλοπούλα, τὸ ἤπιε μονορούφι καὶ δὲν ἄρπωσε νὰ πέσῃ κάτω νεκρὸς.

Τότε ὁ Ἀλαντίνος πῆρε τὸ θαυματουργὸ λυχνάρι, τὸ ἔτριψε, καὶ διάταξε τὸ Πνεῦμα νὰ τοὺς πᾶν πίσω στὴν πατρίδα τους. Ἡ χαρὰ τοῦ βασιλῆα ὅταν ξανάειδε τὴν κόρη του ζωντανὴ ἦσαν τόσο μεγάλη, ὥστε τοὺς ἔδωσε ὅλα τὰ πλούτη του καὶ γὰρ χάρι τοῦ Ἀλαντίνου παρατήθηκε ἀπ' τὸ θρόνο.

Κι' ἔτσι ὁ Ἀλαντίνος ἔζησε εὐτυχισμένος μαζί μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ βασιλεῖα χίλια χρόνια, λατρευόμενος ἀπὸ τὸ λαὸ του.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΜΙΡΑΜΠΙΩ ΚΑΙ ΣΟΦΙΑ

Η άγαπημένη του Μιραμπώ φυλακισμένη σε μοναστήρι. Πώς χωρίστηκε απ' τον εκλεκτό της. Τι είχε γράψει στον τοίχο του κελιού της. Το πάθος του βαρώνου ντε Μπριέν. Μία σατανική πρόταση. Η Σοφία δέχεται... Η αγάπη και το μίσος της κομψής ντυτά Μπαρρ. Η εκδίκησής της. Ο Μιραμπώ απελευθερώνεται. Στο μοναστήρι της Αγίας Κλάρας. Για να μην προδώσει τον αγαπημένο της, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Βρισκόμαστε στο 1785, στον μοναστήρι της Αγίας Κλάρας του Ζιέν. Μέσα σ' ένα γυμνό και κάτω σπορο κελλί, η Σοφία Μοννιέ, η αγαπημένη φίλη του Μιραμπώ, κάθεται γονατιστή. Ένας φεγγίτης από ψηλά ρίχνει λιγοστό φως επάνω στο ασθενικό της πρόσωπο.

«Έξω ακούγονται οι φάλμοι των καλογριών, σαν ένα μελαγχολικό τραγούδι, που ανέβαινε από τα στέματα των γυναικών αυτών, ή όποιες είχαν εγκαταλείψει τον κόσμο για τη σωτηρία της ψυχής τους.

«Έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε που η Σοφία χωρίστηκε με τον Μιραμπώ στην Ολλανδία. Από εκεί τη μετέφεραν εδώ, σ' αυτό το μοναστήρι που μοιάζει πιο πολύ με φυλακή. Τρομερές ανησυχίες τη βασανίζουν τώρα. Τι απόγινε τάχα ο αγαπημένος της; Θα τον ξανάβλεπε ποτέ πια;

«Όλες τις ημέρες και τις νύχτες της τις περνούσε ακίνητη, άρρητη, διαρκώς γονατισμένη, ζώντας πάντοτε με την ανάμνηση του παρελθόντος της και με την προσευχή...

Το φθινόπωρο είχε φτάσει πια... Έξω ο άνεμος φυσούσε άγριος κι' η βροχή χτυπούσε τα ξύλινα του κελιού της... Αλλά η Σοφία δεν άκουγε τίποτα. Η σκέψις της βρισκόταν στον Μιραμπώ, στον αγαπημένο της... Ακόμα και στον τοίχο της φυλακής της είχε γράψει τα ακόλουθα λόγια:

«Μην προσπαθήσεις να μ' απελπίσεις! Σεχνάτε ότι είμαι γυναίκα που αγαπώ. Σεχνάτε ότι αγαπώ το Μιραμπώ!»

Η νύχτα είχε προχωρήσει πια και το κελί φωτιζόταν αμυδρά από ένα καντήλι. Η Σοφία εξακολουθούσε να είναι γονατισμένη μπρος στο σταυρό και να προσεύχεται, όταν η πόρτα του κελιού άνοιξε σιγά-σιγά και παρουσιάστηκε μπροστά της ο βαρώνος ντε Μπριέν.

Ο ευγενής αυτός, του οποίου η μόνη επιθυμία ήταν να κάνει τη Σοφία δική του, φαινόταν πως είχε γεράσει ξαφνικά.

γελώντας περιφρονητικά.

— Δεν κάνω λάθος! είπε ο ντε Μπριέν. Δεν ξέρω άλλη αγάπη από τη δική σας! Αυτή είναι το μόνο μου πάθος!

— Πάθος! Όραία το είπατε. Αυτό είναι ακριβώς το αίσθημά σας! Βαρώνος, δεν έχω καμιά σχέση με το πάθος σας.

— Από τη στιγμή που σας είδα, έχασα την ήσυχία μου! Έκανε ίσως τευτικά ο βαρώνος.

— Τό πάθος, κύριε, δεν είναι έρωας, είπε η Σοφία.

— Έξω από τότε ο βαρώνος ξανάγινε κύριος του εαυτού του και της είπε αγγίζοντας:

— Πώς τολμάτε και μιλάτε έτσι έσείς, μία φυλακισμένη;

— Το αίσθημα της τιμής μου δίνει δύναμη...

— Εγώ! φώναξε η Σοφία. Μη πως επειδή αγαπώ τον Μιραμπώ; Σεχνάτε ότι...

— Είμαι πρόθυμη να προσφέρω τη ζωή μου για τον Μιραμπώ! εί-πε η Σοφία. Και θα την προσφέρω χωρίς κανένα δισταγμό.

— Ζήστε τότε για μένα! είπε ο βαρώνος.

Τα λόγια αυτά της Σοφίας πλήγωσαν τον βαρώνο στον έρωτά του, κι' αυτό τον έκανε να επιθυμεί ακόμα περισσότερο να την εξευτελίσει.

— Βλέπω ότι εγκαταλείπετε στη μοίρα σας, της είπε. Η μόνη σας σκέψις είναι ο έρωας σας προς τον Μιραμπώ.

Μόλις άκουσε το όνομα του αγαπημένου της, η Σοφία πετάχτηκε όλοβρη και τα μάτια της έλαμψαν.

— Τι; είπε. Μήπως υποφέρει κι' αυτός;

— Ίσως, της απάντησε αινιγματικά ο βαρώνος.

— Μήπως είναι φυλακισμένος; ξαναρώτησε η Σοφία με αγωνία.

— Ναι, όπως κι' έσείς! Αυτός μάλλον έχει καταδικαστεί εις θάνατον, γιατί απεπλήρωσε μία παντρεμένη

γυναίκα... Η γυναίκα αυτή είστε σεις!

Η Σοφία έδωσε μία κραυγή τρόμου.

— Είς θάνατον! ψιθύρισε χλωμάζοντας.

— Ναι... Μόνο ο βασιλεύς μπορεί να τον σώσει τώρα.

— Ο βασιλεύς είναι καλός! ψιθύρισε με κάποια ελπίδα η Σοφία.

— Ναι, είπε ο ντε Μπριέν, αλλά δεν θα κάνει τίποτε χωρίς να συμβουλευθεί την Αδελφή του... Η χάρις δηλαδή εξαρτάται από μένα...

— Από σας!

— Ναι, από μένα! Εγώ μάλιστα μπορώ και να τον απελευθερώσω!

— Μα έσείς διατάζετε να μας σολάβουν...

— Όχι, εγώ, είπα ο βαρώνος, αλλά η κόμησσα Ντού Μπαρρ, η αντίξυγος σας...

— Ο Μιραμπώ βρισκείται στα χέρια της...

— Και σεις μπορείτε να τον σώσετε; ρώτησε με αγωνία η Σοφία.

— Ναι... Αλλά αυτό εξαρτάται από σας...

— Είμαι πρόθυμη να προσφέρω τη ζωή μου για τον Μιραμπώ! εί-πε η Σοφία. Και θα την προσφέρω χωρίς κανένα δισταγμό.

— Ζήστε τότε για μένα! είπε ο βαρώνος.

Τα λόγια αυτά της Σοφίας πλήγωσαν τον βαρώνο στον έρωτά του, κι' αυτό τον έκανε να επιθυμεί ακόμα περισσότερο να την εξευτελίσει.

— Βλέπω ότι εγκαταλείπετε στη μοίρα σας, της είπε. Η μόνη σας σκέψις είναι ο έρωας σας προς τον Μιραμπώ.

Μόλις άκουσε το όνομα του αγαπημένου της, η Σοφία πετάχτηκε όλοβρη και τα μάτια της έλαμψαν.

— Τι; είπε. Μήπως υποφέρει κι' αυτός;

— Ίσως, της απάντησε αινιγματικά ο βαρώνος.

— Μήπως είναι φυλακισμένος; ξαναρώτησε η Σοφία με αγωνία.

— Ναι, όπως κι' έσείς! Αυτός μάλλον έχει καταδικαστεί εις θάνατον, γιατί απεπλήρωσε μία παντρεμένη

βασανισμένη μόνη σας ότι ο Μιραμπώ είναι ελεύθερος.

Και έφυγε κλείνοντας πίσω του την πόρτα του κελιού.

Ο Μιραμπώ στο διάστημα αυτό βρισκόταν φυλακισμένος στο φρούριο του Βενσέν. Εκεί μέσα περνούσε τον καιρό του μελετώντας. Κάθε άλλη ασχολία του απαγορευόταν και επιτηρείτο αυστηρότατα. Απορούσε μάλιστα κι' ο ίδιος για τα εξαιρετικά αυτά μέτρα, όταν μία μέρα έλαβε την ακόλουθη επιστολή:

Αγαπητέ φίλε,

Θυμάστε τον καιρό που φοιτούσατε ακόμα στη Στρατιωτική Σχολή ήμουνη ή παντοδύναμη εδνοουμένη του βασιλέως. Σήμερα είμαι μία γυναίκα, χωρίς καμιά σχεδόν δύναμη, ή οποία μόνη της παρηγοριά έχει με τον έρωτά της. Σας γνώρισα τότε, που κυβερνούσα τη Γαλλία. Είσατε τότε ακόμα ένας νέος άσχημος, μα είχατε πολύ πνεύμα. Είσατε ο πρώτος άνθρωπος που αγάπησα αληθινά μ' όλη τη φλόγα της καρδιάς μου. Μα σεις δεν μ' αγαπήσατε ποτέ και μ' εκμεταλλευθήκατε, χρησιμοποιώντας με για ν' αναδείχθηκε στην πολιτική...

Σήμερα σας μισώ και ήθελε πια ή ώρα να σας εκδικηθώ. Καταδικαστήκατε εις θάνατον και σε λίγες μέρες θα πεθάνετε. Εγώ σάς προδίδω...

Εγώ προκάλεσα τη σύλληψή σας... Ο θάνατός σας μπορεί να είναι για τη Γαλλία εθνική απόπειρα, για μένα όμως αποτελεί μία μεγάλη ικανοποίηση. Θα παρασταθώ στην εκτέλεσή σας, γιατί είμαι περιεργή να δω πως πεθαίνει ο Μιραμπώ.

Η φίλη σας

Κόμηση ΝΤΥ ΜΠΑΡΡΥ.

Ο Μιραμπώ δεν είχε τελειώσει ακόμα το διάβασμα της επιστολής αυτής, όταν έβγαλε εις ν' ανοίγει ή πόρτα της φυλακής του και να μπαίνει μέσα ένας αξιωματικός κρατώντας ένα σφραγισμένο γράμμα του βασιλέως.

— Έκ μέρους της Αυτού Μαζιλειότητος! είπε στον Μιραμπώ, δίνοντάς του το έγγραφο.

Ο Μιραμπώ το άνοιξε άμεσως και το διάβασε.

— Ήταν ή χάρις του! Κούνησε το κεφάλι του με αριστοκρατία σαν να μην πίστευε αυτό που έλεπαν τα μάτια του.

Τέλος συνήλθε και πήρε το πράγμα πολύ φοβικά.

Τώρα όμως που ήταν ελεύθερος, με σκέψις, ένα όνομα απασχολούσε το μυαλό του: Η Σοφία.

Ήξερε πως ή αγαπημένη του βρισκόταν φυλακισμένη στο μοναστήρι της Αγίας Κλάρας. Χωρίς να δι-

σταση καθόλου, φεύγοντας από το

φρούριο του Βενσέν, διευθύνθηκε προς τη μονή...

Ο σύζυγός ήταν σκεπασμένος από μαύρα και μεγάλα σύννεφα και ή παδιάδα είχε στρωθεί από το χιόνι που έπεφτε αδιάκοπα.

Μετά μία ώρα, ο Μιραμπώ βρισκόταν στο Παρίσι. Εκεί άλλαξε ά-λογο και ξεκινώντας πάλι, διευθύνθηκε προς το Ζιέν. Έτσι, την ώρα που βράδυαζε, έφτασε στο μοναστήρι της Αγίας Κλάρας.

Την ίδια εκείνη ώρα, ο βαρώνος ντε Μπριέν έμπαινε μέσα στο κελί της φυλακισμένης φίλης του Μιραμπώ, ή οποία είχε αδιαθετήσει ξαφνικά.

— Είστε ελεύθερος; τον έρώτησε η Σοφία με αγωνία.

— Εκράτησα, κυρία, την ύποψή μου, της αποκρίθηκε ο βαρώνος. Τώρα απομένει να κρατήσετε και σεις τη δική σας.

Αιώς η Σοφία έγινε ακόμα χλωμότερη και δεν απάντησε τίποτα. Ο βαρώνος, βλέποντάς την έτσι, ανησύχησε.

— Είστε αδιάθετη; τη ρώτησε.

Μα την ίδια στιγμή θρόμβος ακούστηκε στον είσοδο του μοναστηριού και μία δυνατή φωνή αντηχία αυτή:

Χρησέ, κάτω από τους θόλους του Κατόν βιαστικά βήματα ακούστηκαν και έβγαλε ο Μιραμπώ μ' ένα πιστόλι στο χέρι φάνηκε στην ανοιχτή πόρτα του κελιού...

Ο βαρώνος όπισθοχώρησε άμεσως και έφερε το χέρι του στη λαβή του σπαθιού του.

Η Σοφία, ή οποία με δυσκολία στεκόταν τότε όρθη, βλέποντας τον αγαπημένο της, έδωσε μία κραυγή χαράς και αγωνίας και, ύψωνοντας τα χέρια της τον έκάλυψε κοντά της.

— Μιραμπώ, του ψιθύρισε, πεθαίνω για σένα... για την ελευθερία σου...

Κι' άμεσως σωριάστηκε νεκρή μέσα στην άγκαλιά του φίλου της.

Είχε δηλητηριαστεί για να μην παραδοθεί στο βαρβάνο!

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

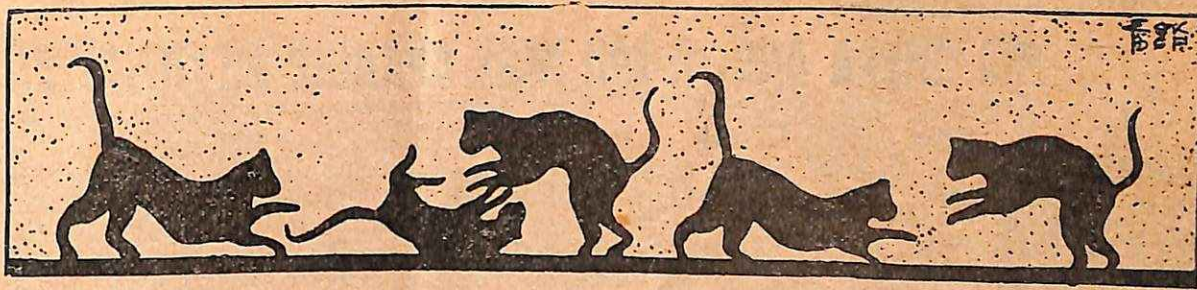
«Όταν ο Πάπας Πίος Β', ένας από τους σωφτερότερους ιεράρχες της Αυτικής Έκκλησίας, ήταν άρρωστος βαρύν, κάλεσε τους γιατρούς του Βατικανού και τους ρώτησε για την κατάσταση του.

«Επειδή όμως αυτοί τον καθυσήσαν και τον έβεβαλυναν ότι δεν διέτρεχε κανέναν κίνδυνο ή ζωή του, ό έτοιμοθάνοντας είπε με πικρία:

— Αλλόμονο, πόσο δυστυχισμένοι είμαστε έμείς οι μεγάλοι! Ούτε την ώρα του θανάτου μας ακόμα δεν μας λένε την αλήθεια!

Και πραγματικά, ύστερα από δυό ώρες ξεψύχησε.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' απολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας κί, δόκιμους βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικονομική», Δέμα 7. Αθήνας.

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

..... ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατιρικά φύλλα έλευ του κόσμου)

Ο δικηγόρος προς το σύζυγο: — Λοιπόν θέλετε να πάρτε διαζύγιο, γιατί σας κακομεταχειρίζεται ή γυναίκα σας;

— Μάλιστα, κύριε. Μου φέρνεται σαν γάμουν σκύλος, αν και δουλεύω σαν άλογο και πάω στο σπίτι φορτωμένος σαν γάϊδαρος...

— Τότε είναι προτιμότερο να απευθυνθείτε στην εταιρία προς... προστασίαν των ζώων!

Συζυγικές τρυφερότητες: — Παλιάνθρωπε! Σε σένα έπρεπε να δώσουν για γυναίκα τη θυγατέρα του Διαβόλου, όχι έμένα...

— Μα πως μπορούσα να παντρευτώ δυό αδελφές μαζί;

Στην έξοδο του θεάτρου: — Ακόμα δεν είμαι βέβαιος αν το έργο που είδα ήταν κωμωδία ή δράμα.

— Πώς έτελειώσα;

— Με γάμο.

— Ε, τότε ήταν τραγωδία, φίλε μου, τραγωδία!...

Η χήρα συνομιλεί στο όνειρό της με τον πεθάνον σύζυγό της:

— Ε, πως τα περνάς αυτό;

— Καλά, θαυμάσια! Σε βεβαιώνω πως είμαι πολύ καλύτερα τώρα παρά όταν ήμουνα μαζί σου...

— Σ' έχουν βάλει λοιπόν στον Παράδεισο;

— Όχι, βρίσκομαι στην... Κόλαση!

Στο δικαστήριο:

Ο πρόεδρος προς τον μάρτυρα: — Δεν μου λές, είδες έσύ τον κατηγορούμενο να χτυπά τον παθόντα στο κεφάλι;

Ο μάρτυρας: — Όχι, κύριε πρόεδρε, άλλ' άκουσα το χέρι του να χτυπά άπάνω σε κάτι... κούφιο!

Την Έβδομάδα των Παθών κάποιος άτυχής σύζυγος στέκεται μπρος στην εικόνα του Χριστού και μονολογεί κουνώντας το κεφάλι θλιβερά:

— Χριστέ μου, δεν σε πάντρεναν, μόνο πήγαν και σε σταύρωσαν!...

Αναφορά παλαιού λογίου: — Τεκνοσύης ούσης της γυναικός μου και μάλιστα δροσινικών παιδιών, εδ-χαριστώ δε και τους φίλους που έχα-ριξαν μάσκουλα, παρακαλώ το σεβα-στόν ύπουργείον να μου ανταποδώση ήμιον μήναν άδειαν διανυκτερεύσε-ως όπως μετέλθω εις την πατρίδα

μου και ξελεχωνιάσω τη γυναίκα μου!...

Η κυρία Χ., μία δύστροπη και φι-λόνηκη γυνίκα, έλεγε στο σύζυ-γό της:

— Ούφ, καυμένη, τί φόραμα πήγες και μου φώνισες! Πάντα το χειρότερο πράγμα διαλέγεις...

Η Χ. ή ρ. — Όχι, άλλα από και-ρό σε καιρό!

Μαμά, τί πράγμα είναι οι άγγε-λοι;

— Οι άγγελοι, παιδί μου, είναι πλά-σματα με φτερά!

— Τότε γιατί ή κωμωδία μας δεν έχει φτερά;

— Πώς το λές αυτό;

— Νά, χτες άκουσα τον πατέρα να τη λέει... άγγελούδι μου!

Λογίος. — Πές μου έσύ, στρα-τιώτη, "Όταν έγης δεξιά σου το βορ-ρά, άριστερά το νότο, μπροστά την άνατολή, πίσω σου τί έχεις;

Στρατιώτης (ύστερα από πολλή σκέψη). — Τόν... γυλιό μου!

Φιλοσοφικότατο:

— Τι πρέπει να προτιμήση μία γυναίκα, την άτιμία ή το θάνατο;

— Η έκλογή δεν είναι τόσο δύσκο-λη. Με την άτιμία ζή κανείς, με το θάνατο όχι!

Δικαστής. — Όραία δουλειά λοιπόν. Ένώ ήσουν μέσα στην έκκλη-σία, με το ένα χέρι έκανες το σταυ-ρό σου και με το άλλο έλκυες την σάντα της κυρίας.

Κατηγόρος όμνο. — Αλ-λοίμονο, κύριε δικαστή. Δεν έγνώριζε ή δεξιά μου τί έποίη- ή άριστερά!...

Στις παραμονές του γάμου: — "Όταν παντρευτούμε, θα πάψης να καπνίζεις...

— Ναι, αγάπη μου.

— Δεν θα χαρτοπαίζεις...

— Ναι, χρυσό μου.

— Δεν θα πηγαίνεις στις ταβέρνες...

— Μάλιστα.

— Για σκέψου... Τι άλλο έχασα που δεν πρέπει να κάνεις;

— Α, νά... το βοήχα!

— Τι;

— Σκέφτηκα ότι δεν πρέπει να... παντρευτώ. Άντιό, λοιπόν!

Πατέρα, τί θά μου χάρισης στο γάμο μου;

— Τή... συγκατάθεσή μου!

κούει να χτυπούν την πόρτα, προσθέ-τει βιαστικά:

— Πήγαυνη, Γιαννάκη, ν' ανοίξεις κι' άμα σε ρωτήσουν αν είμαι άπά-νω, πές πως βγήκα έξω!

Ο έρωτας υμένος. — Λοιπόν έχετε άπόφασι να μείνετε χήρα για πάντα;

Η Χ. ή ρ. — Όχι, άλλα από και-ρό σε καιρό!

Μαμά, τί πράγμα είναι οι άγγε-λοι;

— Οι άγγελοι, παιδί μου, είναι πλά-σματα με φτερά!

— Τότε γιατί ή κωμωδία μας δεν έχει φτερά;

— Πώς το λές αυτό;

— Νά, χτες άκουσα τον πατέρα να τη λέει... άγγελούδι μου!

Λογίος. — Πές μου έσύ, στρα-τιώτη, "Όταν έγης δεξιά σου το βορ-ρά, άριστερά το νότο, μπροστά την άνατολή, πίσω σου τί έχεις;

Στρατιώτης (ύστερα από πολλή σκέψη). — Τόν... γυλιό μου!

Φιλοσοφικότατο:

— Τι πρέπει να προτιμήση μία γυναίκα, την άτιμία ή το θάνατο;

— Η έκλογή δεν είναι τόσο δύσκο-λη. Με την άτιμία ζή κανείς, με το θάνατο όχι!

Δικαστής. — Όραία δουλειά λοιπόν. Ένώ ήσουν μέσα στην έκκλη-σία, με το ένα χέρι έκανες το σταυ-ρό σου και με το άλλο έλκυες την σάντα της κυρίας.

Κατηγόρος όμνο. — Αλ-λοίμονο, κύριε δικαστή. Δεν έγνώριζε ή δεξιά μου τί έποίη- ή άριστερά!...

Στις παραμονές του γάμου: — "Όταν παντρευτούμε, θα πάψης να καπνίζεις...

— Ναι, αγάπη μου.

— Δεν θα χαρτοπαίζεις...

— Ναι, χρυσό μου.

— Δεν θα πηγαίνεις στις ταβέρνες...

— Μάλιστα.

— Για σκέψου... Τι άλλο έχασα που δεν πρέπει να κάνεις;

— Α, νά... το βοήχα!

— Τι;

— Σκέφτηκα ότι δεν πρέπει να... παντρευτώ. Άντιό, λοιπόν!

Πατέρα, τί θά μου χάρισης στο γάμο μου;

— Τή... συγκατάθεσή μου!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΙΑΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ

κώθηκε στο κρεβάτι της και φώναξε τις σκλάβες της μέσα στην κάμαρά της. "Η σκλάβες που περιμέναν έξω, μόλις άκουσαν το κάλεσμα της, μπήκαν μέσα όλες μαζί. 'Η περισσότερες απ' αυτές ήταν μαύρες, με χοντρά κόκκινα χείλη, τις οποίες είχε φέρει ο Φαραώ στην χώρα του από την τελευταία του εκστρατεία στη χώρα των Αιθίοπων. 'Ανάμεσα όμως σ' αυτές υπήρχαν και μερικές λευκές με δέρμα μαργαριταρένιο. 'Εσαν Καυκάσιες, τις οποίες είχαν μεταφέρει στην Αίγυπτο έμποροι Φοίνικες. Μόλις μπήκαν μέσα στο διαμέρισμα της βασίλοπούλας, η σκλάβες, άρχισαν να προσεύχονται όλες μαζί στους θεούς, κάνοντας συγχρόνως ρυθμικές κινήσεις κι' έχοντας την κυρία τους στη μέση. 'Η Ναρουίτ δεν ήταν μόνο βασίλοπούλα, κόρη του Φαραώ, ήταν σχεδόν μιά θεά, αφού να τανόταν από τον ίδιο το θεό 'Ηλιο. Γι' αυτό δεν την δόξαζαν μόνο σαν κόρη του Φαραώ, αλλά και σαν απόγονο του 'Ηλιου.

"Υστερα, η σκλάβες έφεραν μέσα σε χρυσά πιάτα και χρυσά κύπελλα γάλα, μέλι, φρούτα και πλακούντες. 'Η Ναρουίτ δοκίμασε λίγα απ' όλα, αλλά προτίμησε τα μυρωμένα φρούτα, που τα είχαν φέρει για χάρη της απ' όλα τα μέρη της Αιγύπτου. Κατόπιν ένας μικρός μαύρος σκλάβος σήκωσε το μεγάλο δερμάτινο παρπέτασμα που σκέπαζε την είσοδο του δωματίου και μιά δόκλχηρ ακολουθία από άλλες σκλάβες μπήκε μέσα. 'Η σκλάβες αυτές κρατούσαν βάζα με ψιμυθία και με διάφορα άλλα είδη της τουαλέτας.

'Η Ναρουίτ πήρε τότε στο χέρι της ένα κουτί με πούντρα, σε σχήμα άνθους λωτού, και άρχισε να πουντραρίζεται, ενώ συγχρόνως μιά σκλάβη κρατούσε απέναντί της έναν καθρέφτη από καθαρό χρυσάφι. Γιατί, στην εποχή που ζούσε η Ναρουίτ, η γυναίκες της Αιγύπτου είχαν εγκαταλείψει την παλιά συνήθεια να βάφουν τα μάγουλά τους με δυνατό κόκκινο χρώμα. 'Από τον καιρό που οι Φοίνικες έμποροι είχαν φέρει στην Αίγυπτο τις δόκλχες Καυκάσιες σκλάβες, η Αιγύπτιας ζήλευσαν το άσπρο και άσπιλο χρώμα τους και ήθελαν να γίνουν κι' αυτές τόσο λευκές και καθαρόδερμες. Γι' αυτό λοιπόν προσπαθούσαν ν' άσπρίσουν το πρόσωπό τους ή με πολύ ψηλό άλευρο άσπρο ή με κοπανισμένο γύψο.

"Υστερα, μιά υπηρέτρια έδωσε στη Ναρουίτ, μέσα σ' ένα μακρό ξύλινο κουτάλι, το περίφημο «Κοχόλ», το μαύρο δηλαδή ψιμυθίο για τις βλεφαρίδες και τα σούδια. 'Η βασίλοπού-

λα έβαψε με τέχνη τις βλεφαρίδες της και τα σούδια της, τα μακρούς και στενά. Μιά άλλη σκλάβη κατόπιν πρόσφερε στη Ναρουίτ πράσινη βαφή, μέσα σ' ένα ξύλινο κουτί. 'Η Ναρουίτ, με τη βοήθεια μιάς μικρής ξύλινης spatulas, έβαψε πρόσωπα τα βλέφαρά της, όπως συνήθιζαν τότε η Αιγύπτιας άρχοντοπούλες.

Τέλος, έβαψε κατακόκκινα και τα χείλη της και είπε:

—Και τώρα ως έρθουν η σκλάβες με τα άρώματα!

Τότε μπήκαν μέσα η σκλάβες με τα άρώματα και αμέσως γέμισε το

Αιγύπτια πριγκίπισσα καλλοπιζόμενη (Αρχαίο ανάγλυφο)

δωμάτιο από κάθε λογής ευωδίες. Κάθε μιά σκλάβη χωριστά μύρωνε με ένα ιδιαίτερο άρωμα την όμορφη βασίλοπούλα. 'Αλλα της άρωματιζε τα μαλλιά, άλλη της έπλενε με μύρα το κορμί, άλλη τα χέρια και άλλη τα πόδια...

"Υστερα μπήκαν μέσα η σκλάβες με τα φορέματα.

Πρώτα πέρασαν στο κορμί της νεαρής βασίλοπούλας, ένα μακρό στενό και λεπτό πουκάμισο, συνκρατούμενο από τον ένα μόνο ώμο με μιά μπρετέλλα.

"Αλλ' η Ναρουίτ δεν ήξερε τί να διαλέξει ως φορέμα, επάνω από το πουκάμισο αυτό, που άφηνε να φαίνονται όλες η γραμμές του σώματός

της, γιατί ήταν κολλητό επάνω της. Για κάμποσην ώρα, η Ναρουίτ έμεινε άναποφασιστή. 'Η μιά υπηρέτρια τη συμβούλευε να φορέσει ένα χιτώνα ινδικό, ελαφρό και διάστικτο, με λουλούδια. 'Η άλλη σκλάβη της έλεγε να προτιμήσει ένα φόρεμα κεντημένο με χρυσάφι και άσπρι. 'Αλλα της πρόσφερε ένα φόρεμα πλεγμένο δόκλχηρο από μαργαριτάρια...

Τέλος, η Ναρουίτ προτίμησε έναν χιτώνα από γάζα διαφανή, που ήταν πολύ της μόδας εκείνη την εποχή. Κάτω από την λεπτή αιδέρια γάζα το σώμα ξεχώριζε λυγρό και ροδόχρωμο.

τρός! Δεν πιστεύω ότι ένα τόσο ωραίο και αιδέριο φόρεμα θα μού φέρη άχρημες αρρώστιες. Νοιώθω τον έαυτό μου τόσο ευχαριστημένο, τόσο ελαφρό και ωραίο, μέσα σ' αυτόν τον διάφανο χιτώνα!

'Η σκλάβες, ακούγοντάς την, χαμογέλασαν.

"Υστερα μπήκε μέσα η χτενίστρα. 'Ηταν μιά όμορφη και ωραία άκμα γυναίκα, πολύ πεπειραμένη στην τέχνη της, και έντιμη πάντα της τελευταίας μόδας. 'Ηξερε όχι μόνο να πλέκει, να σγουράνει και να βάζει τα μαλλιά, αλλά και να τα ξυρίζει στον στέροχο, όπως συνήθιζαν τότε. 'Ηξερε ακόμα να κατασκευάζει και θαυμάσιες περούκες, ή οποίες είχαν προσορισμό—πελώριες καθώς ήταν—χι μόνον να κολλαίνουν τη φυσιογνωμία, αλλά και να προστατεύουν το πρόσωπο από τις πολύ καυστικές ακτίνες του ήλιου.

'Η χτενίστρα έφερε τρεις θαυμάσιες περούκες στη Ναρουίτ. 'Η πριγκίπισσα διάλεξε τότε την πιο σγουρή. Τη φόρεσε στο κεφάλι της και κυτάχτηκε πάλι στον καθρέφτη. 'Αμέσως χαμογέλασε ευχαριστημένη και ζήτησε να της φέρουν τα κουτιά με τα κοσμήματά της. Τότε η Ναρουίτ στολίστηκε όλη με πολύτιμα στολίδια σαν ένα είδωλο θεάς. 'Η σκλάβες στερέωσαν σ' αυτά της πελώρια σκουλαρίκια σε σχήμα μεγάλων λουλουδιών. Στον λαιμό της της πέρασαν αλληπάλληλες σειρές από περιδέραια χρυσά, σκαλισμένα με την πιο λεπτή και επιτήδεια τέχνη. Στο στήθος της κρέμασαν ένα μεγάλο μετάλλιο χρυσό, όπου ήταν σκαλισμένες σκηνές από τους πολέμους θριάμβους του Φαραώ. Και στα λεπτά της χέρια και πόδια πέρασαν αναρίθμητα βραχιόλια. Τέλος, περιέβαλαν τη μέση της με μιά βαρεία πολύτιμη ζώνη.

"Επειτα η χτενίστρα τοποθέτησε με προσοχή επάνω στη ξανθή περούκα της Ναρουίτ την άρωματισμένη με μύρα άκακίας και κέδρου, ένα διάδημα από σμαράγδια και ρουμπίνια. 'Ετσι, τελειώσε η τουαλέττα της βασίλοπούλας.

Στολισμένη πια η όμορφη Ναρουίτ και ακολουθούμενη από τις κυρίες της τιμής, πήγε να επισκεφθί τους ιερείς του γειτονικού ναού. 'Εκει διασκέδασε ρίχνοντας γλυκίσματα από μέλι μέσα στα δάκτυλά της παλιών σταύρων των ιερών εθιμοτυπιών χρόκοδελων, στών οποίων τα πόδια είχαν περάσει οι ιερείς χρυσούς ψιλοδοκίμους κρίκους.

"Υστερα από ένα απλό γεύμα μαζί με τις αδελφές της, η Ναρουίτ βγήκε πάλι από το παλάτι. Είχε υποσχεθεί στις φίλες της ότι θα πήγαινε μαζί τους περίπατο με το άκτιο στα μεγάλα κανάλια της Μέμφιδας. Τί ωραίο περίπατος, ανάμεσα στις όχθες του Νείλου τις πλασιωμένες από φυτά άρωμα, επάνω στα άσπριμένα νερά, τα σπαρμένα εδάω κι' εκεί με λωτούς! 'Η βασίλοπούλα και η φίλες της—κόρες μεγί-

ΑΔΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

στάνων—τραγουδούσαν, γελούσαν, άστεϊεύονταν. Καί, καθώς ή ώρα είχε περάσει και ή όρεξί τους άνοιξε, φάγανε το άπογευματινό τους, έκει μέσα, στο άκτιο, επάνω στη λίμνη. 'Η σκλάβες που τις συνόδευαν τις πρόσφεραν φρούτα και μερικές γαλέτες, άλατισμένες, από άλευρο καλαμποκιού, που τις είχαν μέσα σε καλαμπόκια καλάθια.

'Εξάφην από ένα κανάλι της λίμνης, ένα άλλο άκτιο προχώρησε και πήγε κοντά στο άκτιο της βασίλοπούλας. Μέσα σ' αυτό βρισκότουσαν μερικοί νέοι και ευγενείς Αιγύπτιοι. 'Η κοπέλλες που συνόδευαν τη Ναρουίτ χαμογέλασαν όταν τους είδαν. Τότε ένας από τους νέους, ο οποίος κρατούσε ένα λουλούδι λωτού στο χέρι του, καθώς το άκτιό του πέρασε σιμά από το βασιλικό άκτιο, έρριξε το λουλούδι του στη βασίλοπούλα. 'Η Ναρουίτ το πήρε και το μύρισε. 'Από τη στιγμή όμως αυτή, ή άλλες κοπέλλες μελαγχόλησαν. 'Ηταν πολύ τολμηρό αυτό που έκανε ο νέος. Νά ρίξει ένα λουλούδι στην κόρη του Φαραώ! 'Αν ή Ναρουίτ το έλεγε αυτό στον πατέρα της, εκείνος τότε μπορούσε να θυμώσει πολύ και να διατάξει να ριζούν τον τολμηρό νέο στους χρόκοδελους!

'Ο ήλιος είχε πια δύσει. 'Επρεπε ή βασίλοπούλα να γυρίσει στο παλάτι. Γι' αυτό, οι βαρκάρηδες έστρεψαν πίσω το άκτιο.

Σε λίγο ή Ναρουίτ και ή ακόλουθός της ανεβαίνανε τα μαρμαρένια σκαλοπάτια που οδηγούσαν στο παλάτι.

'Η κορυφές των φοινικιών διεγράfonto πέρα στον ορίζοντα, μέσα στις πορφύρες λάμψης του ήλιοβασιλέματος. Στο βάθος του ορίζοντος ξεχώριζε ή άτελειωτή άκμα πυραμίδα του Φαραώ, στην οποία εργάζόντουσαν εκατοί χιλιάδες εργάτες. Πιο πέρα ύψωνόταν το πανάρχαιο ήδη άγάλμα της Σφιγγός. 'Όσοι περνούσαν μπροστά απ' αυτό, και όσοι ακόμα το διέκριναν από μακριά, στεκόντουσαν για μιά στιγμή και πρόσφεραν μερικά μαγικά λόγια. 'Ετσι και ή Ναρουίτ και ή κοπέλλες που τη συνόδευαν γύρισαν για μιά στιγμή το κεφάλι τους προς το μέρος της Σφιγγός και ψιθύριζαν μιά προσευχή.

"Επειτα ή βασίλοπούλα καλονύκτησε τις φίλες της και μπήκε μέσα στο παλάτι. 'Εκεί την υποδέχτηκαν ή πιστές της 'Αραπίνες, ή οποίες της είδαν ήδη έτοιμάσει ένα λουτρό γλυκού άρωματισμένο με μύρα της Συρίας. 'Επειτα από ένα ελαφρό δείπνο, ή Ναρουίτ πιάστηκε στο κρεβάτι της το καμωμένο από χρυσάφι και έλεφαντόδοντα, τυλιγμένη μέσα σε δόκλχια λινά σεντόνια. Μά εκείνο το βράδυ δεν άποκοιμήθηκε άμείσως.

Συλλογιζόταν την όμορφη Αιγύπτια, που της έρριξε το λουλούδι του λωτού αυτό το είχε κρύψει μέσα στο στήθος της, και χαμωμένη στο κρεβάτι της, μεθούσε από το άρωμά του.

Ναι, ήταν τολμηρό αυτό που έκανε ο νέος εκείνος, να ρίξει ένα άνθος στην κόρη του Φαραώ. 'Αλλά φανόταν να είναι άρχοντοπούλο. Και ίσως δεν άντελήφθη ότι ή κόρη που της έρριξε τον λωτό ήταν ή βασίλοπούλα... 'Ω, πόσο θα ήθελε να τον

ΤΑ ΧΑΡΤΟΝΟΜΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΥ

'Ο Ρώσος ευγενής και ο γείτονάς του στο ξενοδοχείο. Μία περίεργη άπαχόλησις. 'Η πλεονεξία του Ρώσου. Το τρομερό φέμμα. Πώς αυτοκτόνησε ο Έβραϊός. Τα κίβδηλα χαρτονομίσματα. 'Όπου ο Ρώσος ευγενής σκάει μόνος του το λάκκο του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

νάς μου στο ξενοδοχείο που μένω. Φαίνεται ότι χτές το βράδυ την ώρα που έλειπα, άνοιξε την πόρτα που χωρίζει τα δωμάτιά μας, μπήκε στην κάμαρά μου και μ' έκλεψε. Μου λείπουν όλα μου τα χαρτονομίσματα, τα όποια είχα κρυμμένα μέσα σε τρία κιβώτια.

—Μείνετε ήσυχος, κύριε, του αποκρίθηκε ο άστυνόμος. Θά κάνουμε άμέσως έρευνα και ελπίζω να τα βρούμε.

Και παίρνοντας μαζί του μερικούς άστυνύλακας διενθύνθηκε μαζί με τον ευγενή στο ξενοδοχείο.

Γύρισε άμέσως προς το Ρώσο ευγενή και τον ρώτησε με προσποιητή γλυκειά φωνή:

—Είστε βέβαιος ότι τα χαρτονομίσματα αυτά είναι δικά σας;

—Βεβαίωτος, αποκρίθηκε με σταθερότητα ο Ρώσος.

—Μπορείτε να άρσισητε γι' αυτό;

—Κάστα.

Καλά, του απάντησε ο άστυνόμος με σοβαρότητα. Τότε, εν όνόματι του αυτοκράτορος, σάς συλλαμβάνω. Τα χαρτονομίσματα αυτά είναι κίβδηλα!

'Ο Ρώσος ευγενής έμεινε έμβροχτος.

'Αλλά δεν μπορούσε να πη πια τίποτε.

'Ο ίδιος είχε όμολογήσει την ένοχή του, είχε σκάψει μόνος του το λάκκο του...

Το αποτέλεσμα ήταν ότι ο πονηρός ευγενής καταδικάστηκε σε καταναγκαστικά έργα, ποινή την όποια θα θύριστατο ο Έβραϊός αν δεν έπροτιμούσε την αυτοκτονία...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ
ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΤΑΛΑΕΥ'ΡΑΝΔΟΥ

—'Υπάρχει κάτι πιο φοβερό απ' τη σικοφαντία, ή αλήθεια.

—Στις σοβαρές περιστάσεις δεν πρέπει να ζητή κανείς συμβουλές.

—'Όταν ξεκινήση κανείς, φτάνει στο σκοπό του. 'Αλλά κυρίως πρέπει να ξεκινήση.

—'Ο πραγματικά ισχυρός ξέρει μερικές φορές και να υποχωρή.

—'Ο εύεργετούμενος πιστεύει ότι ή πρώτη εύεργασία του παρέχει το δικαίωμα να ζητήσει και δεύτερη.

—'Η ζωή δεν θα ήταν άνετη χωρίς τις ήδονές της.

—'Υπάρχουν λάθη και πάθη που τα συγχωρώ: τα δικά μου.

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ ΕΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥ

Εξαπλωμένος επάνω σ' ένα παλαιο-κρεβάτι, μοναχός μέσα στην αβύσσου των πολιτικών καταδίκων, ο Ζουάν Γιανέζ, δημοσιογράφος δημοκρατικών φρονημάτων, κύτταζε με αψηχημένο βλέμμα το ταβάνι και συλλογιζόταν πώς ήταν ο τρίτος μήνας που περνούσε στη φυλακή.

Ήταν έννηα ή ώρα. Στους διαδρόμους ακουγόταν το περπάτημα των φυλακίων και μέσα από τα κελιά των φυλακισμένων έβγαίνε ένα ρυθμικό ροχαλητό. "Οποιοσ έδλεπε το μεγάλο αυτό χέτιρο, πούταν άλλωστε μοναχόστηρι. Θάταν αδύνατο νά πιστέψη πώς κοιμόντουσαν εκεί μέσα χίλιοι άνθρωποι.

Ο Γιανέζ, που ήταν υποχρεωμένος νά κοιμάται τώρα από νωρίς και νά ξυπνά γρήγορα, σκεφτόταν πώς θαχε άσχημα ξεμπερδέματα με τη μοναρχία της Ισπανίας. Ουμώσαν το καταραμένο εκείνο άθρο που κάθε γραμμή του σκούρισε μία βδομάδα φυλάξης, κάθε λέξη μία μέρα...

Από το κελί που βρισκόταν κάτω από το δικό του, ανέβαιναν ή φωνές και τά μουρμουρητά ενός καταδίκου, που περιμένα από μέσα σε νερά ν' ανέβη στην καμινιά για τά άμείτητα φονικά πούχε κάνει. Τώρα άκουγόταν ο κρότος των άλλων σίδων του και μία αδύνατη φωνή που έλεγε:

—Πάτερ ήμων ό εν τοις ουρανόις... Παναχρία Θεούκα...

Ο κακώμορος δέν έπαυε νά λήη και νά ξαναλέη τη μονότονη αυτή προσευχή... Οι φυλάκες άκούοντάς τον νόμισαν πώς έκανε επίτηδες τον τρελλό για νά γλυτώση τη ζωή του. Δέν ήταν άπίθανο όμως, στο διάστημα των τεσσάρων μηνών που έμεινε στη φυλακή, περιμένοντας το θάνατο, νάχε χάσει τά μυαλά του.

Ο Γιανέζ καταριόταν τη μοίρα του που τον υποχρέωσε νά περνή τις ώρες του μαζί με θανατοποινίτες. "Α-έφαρνα άκουσε φωνές δυνατές και βιαστικά πατήματα κοντά στο κελί του.

—Οχι, όχι! Δέν πάω νά κοιμηθώ εκεί! Έλεγε μία διαπεραστική και τρεμουλιαστή φωνή. Έγώ δέν είμαι κακοδόμος... Είμαι υπάλληλος του υπουργείου Δικαιοσύνης σάν κι' εσάς κι' έχω ύπηρετήσει τριάντα χρόνια... Ζητήστε όπου θέλετε πληροφορίες για τόν Νικηδόμο Τερίνο... Με γνωρίζουν και με ύποληπτουναι όλοι... Άφου θέλετε νά περάσω άπόψε τη νύχτα μου στη φυλακή, γιατί δέν με βάλετε σ' ένα καλό μέρος; Είμαι άρρωστος, σάς λέω... Δέν θα πάω νά κοιμηθώ... Φέστε μου ένα γιατρό.

Ο δημοσιογράφος ακούοντας αυτά τά λόγια αισθάνθηκε νά του κινείται ή περιέργεια για τόν υπάλληλο που είχε ύπηρετήσει τριάντα χρόνια και πού ζητούσε γιατρό. Σέ λίγο είδε την πόρτα ν' άνοίγη και νά μπήκη κάποιος που φορούσε καπέτο με χρυσά σιρλίτια.

—Κύριε Ζουάν, είπε ό δημοφύλακας στο δημοσιογράφο, απόψε θαχέτε συντροφιά... Συγγνώμη γι' αυτό, αλλά δέν στείω εγώ, είνε ανάγκη... Αύριο θα μείνετε μόνος σας... Περάστε μέσα, κύριε...

Και ό υπάλληλος πούχε ύπηρετήσει τό Δημόσιο τριάντα χρόνια, μπήκε μέσα κρατώντας μία βαλίτσα κι' ένα μεγάλο μπόγο.

—Καλή νύχτα, κύριε! του είπε ό δημοφύλακας ειρωνικά κι' έφυγε. Ο άγνωστος χωρίστηκε ταπεινά τό δημοφύλακα και κάθισε. Ήταν ένας άνθρωπος ως πενήντα χρόνων, παχύς, με μάτια που έλαμπαν σάν άστράλι και με μία χρυσή αλυσίδα στο γυλέκο του.

—Νά με συγχωρείτε για τήν ενόχληση, είπε στο δημοσιογράφο, αλλά δέν στείω εγώ... Μ' έβαλαν σήμερα στο τράινο και μου δώσαν για κάμαρα μία τρύπα γεμάτη ποντίκια. Τι άπίστιο ταξίδι, Θεέ μου!

—Είστε φυλακισμένος; τον ρώτησε ό δημοσιογράφος.

—Απάνω κάτω ναι, είπε εκείνος χαμογελώντας. Πού άλλωστ νά μείνω; Δέν με δέχονται πουθενά. Δέν θα σάς ενοχλήσω όμως πολύ με τήν παρουσία μου... Είμαι δήμιος, κύριε! Δήμιος τριάντα χρόνια! Μά δέν είμαι καλός άνθρωπος...

Ο Γιανέζ τόν κύτταζε με άπορίαν. Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε πάλι άποκάτω ό κατάδικος που ξανάλεγε την προσευχή του.

Ο Γιανέζ σηκώθηκε άμέσως νευρικά, στήλωσε τά μάτια του άπάνω στο μπόνι που βρισκόταν στά πόδια του ανθρώπου και τόν ρώτησε:

—Τί έχετε εκεί μέσα; Τά... ε-γαλεία του επαγγέλματός σας; "Η μήπως άπαύωμαι;

Ο άλλος δίστασε για μία στιγμή κι' έπειτα απάντησε «ναί», κουνώντας το κεφάλι του.

Επί τέλους πήρε θάρρος και είπε: —Έξω πώς νά περάσετε μία πολύ ή-συχμη νύχτα μαζί μου, αλλά δέν μπορεί νά γίνη διαφωτιστικά. Με τόν στανό με κουβίλησαν εδώ μέσα... Έγώ δέν ή-

θελα νάθω, γιατί ξέρω πώς είστε ένας τίμιος άνθρωπος και πώς ή παρουσία μου θα σας είνε μαρτύριο σωστό.

Ο δημοσιογράφος βλέποντας τήση ταπεινότητα συγκινήθηκε πραγματικά.

—Οχι, κύριε, του είπε. Έμεις είμαστε συνθησιμένοι σε όλα. Έδώ μέσα κάνει κανείς όλων των ειδών τις γνωριμίες. Μία γνωριμία παραπάνω δέν είνε τίποτε. Έπειτα, δέν μου φαίνεστε και καλός άνθρωπος...

—Κατοικώ στη Βαρκελώνη, εξακολούθησε ό ξένος, και πολύ σπάνια φεύγω από κει. Σήμερα τόν πρωί ήρθε και με φώναξε ό αστυνόμος. Μου είπε πώς ήταν διαταγή του εισαγγελέως νά μπό στο τράινο και νάθω εδώ.

Εγώ σκόπευα νά μείνω στο ξενοδοχείο μέχρις ότου έρθη ή μέρα της... δούλει καί μου. Αλλά μόλις κατέβηκα στο σταθμό, με παραλάβαν άμέσως και με φέρανε εδώ, για νά κοιμηθώ μαζί με τόν ποντίκια. Μά είνε σωστό νά φέρνονται έτσι οι έναν παλιό υπάλληλο του Κράτους;

—Και είνε πολύς καιρός πού κινείστε... αυτή τη δουλειά; ρώτησε ό δημοσιογράφος με μία έλαφρη φριχή.

—Τριάντα χρόνια, κύριε... Και νά σημειώστε πως έκτελούσα τόν χρέος μου όπως έπρεπε... Απ' τά χέρια μου πέρασαν εκατόν δώδεκα κατάδικοι... Λίγο τόχετε αυτό; Κανένας δέν παραπονέθηκε, όλοι μου συγχωρούσαν τόν πατέρα τήν τελευταία στιγμή τους. Τά έγχαίριε τάχω παραγγείλει ό ίδιος και λάμπουν από τήν πάστρα. Θέετε νά τά δείτε;

Ο δημοσιογράφος σ' αυτά τά λόγια αναβρόχας από τό κρεβάτι του σάν νάθελε νά πεταχτεί, νά φύγη έξω...

—Οχι, όχι! Σας εύχαριστώ χίλιες φορές, αλλά σάς πιστεύω, χωρίς νά ιδώ. Δέν μου λέτε τώρα, είστε εύχαριστήμενος από τό επάγγελμά σας;

—Τί νά σας πώ; Όλος ό κόσμος τά βάζει μαζί μου. Τις καταδικές τις επιβάλλει ό εισαγγελέας και τις εγκρίνουν οι ένοχοι. Τι στείω εγώ ύστερα, ό έκτελεστής των και με βρίσκουν, στο δρόμο με άποφεύγουν, άδ-

μα και στο ύπουργείο μου πετούν τόν μηχανισμό μ' έναν τρόπο σάν νά μ' ήμουν υπάλληλος σάν τους άλλους... "Υστερα έχω κι' άλλους υπαλλήλους... Από τους εκατό δώδεκα που έχω άναβάζει ως τώρα στην καμινιά, οι περισσότεροι βουκολακίζουν κι' έρχονται νά με τρομάζουν...

—Πότε γίνεται αυτό;

—Τή νύχτα, σάν πείση τό σκοτάδι... Εκείνοι μάλιστα που τους έκοβα στα πρώτα μου χρόνια κι' από τή συγκίνησή μου δέν τους άποτελείωνα άμέσως, γίνονται σωστοί δαίμονες, πατούν άπάνω στα τμήτα μου και μου πιάνουν τήν αναπνοή... Μ' ακολουθούν παντού όπου κι' αν πάω και μόλις κώνω νά κλείσω τά μάτια μου, με τριγυρίζουν άπειλητικά. Τό ίδιο μου συνέβη κι' απόψε που με κλείσανε στη σοφίτα με τά ποντίκια. Στενωχούρηθηκα και ζητούσα γιατρό, γιατί ήθελα συντροφιά, φως...

—Και τίς άλλες φορές είστε μόνος;

—Άφου με ρωτάτε, θα σας τά είπω όλα, δέν θα σας κρύψω τίποτε. Πέρασαν έξη χρόνια από τότε που πέθανε ή γυναίκα μου κι' έμεινα στόν κόσμο μόνος. Είχαμε ένα γυνό και μία κόρη, λίγο ψωμί και πολλή φτώχεια. "Α, κύριε μου, ποτέ δέν πρέπει νά κακοποιήσετε έναν άνθρωπο, πρέπει νά έξετάσετε τη ζωή του και νά τόν δικαιολογήστε...

Εγώ ξέρετε πόσο κοπίασα για νά πετύχω αυτή τη θέσι; Όταν εξασφάλισα έναν ταχτικό μισθό, ήσύχασα κάπως. Και στήν αρχή πήγαινα καλά... Έπειτα έτυχε μία... κακή εποχή. Δέν ήχα καλό δουλειές. Αυτό βάσταζε κάπου πενήτη χρόνια. Μά ήμουν σχεδόν εύπορος και δέν άκουγόμουν κανόλου πεία...

Είχα άγοράσει με τί οικόνομιες μου ένα σπιτάκι και ζούπα ήσυχα με τήν οικογένειά μου. Είχα άραβωνιάσει υάλιστα τήν κόρη μου μ' έναν φαιττή της Ιαπωνίας...

Η φωνή του Νικηδόμου έδω άρχισε νά τρέψη και τά μάτια του νά βουρλουνε...

—Δυστυχώς όμως, συνέχισε, έπιασαν έναν ληστή και τόν καταδίκασαν σε θάνατο. Είχα έχασει σχεδόν τό επάγγελμά μου, όταν ξαφνικά όρισαν τήν έκτέλεση... Καταραμένη μέρα! Οι μισοί συμπολίτες μου μόλις μ' έδαν επάνω στην καμινιά μου με γνώρισαν. Η έφημερίδες έγραψαν για τήν προηγουμένη ζωή μου και μ' έκαναν γνωστό σ' όλους... Οι γείτονόι μου τώρα μου κλείνανε τις πόρτες και τά παράθυρα, τά παιδιά με βρίζανε στο δρόμο, ή γυναίκες γούζιναν άλλου τό πρόσωπό τους... Μία μέρα μπαινώντας στο σπίτι μου είδα τή

γυναίκα μου νά με δέχεται σάν τρελλή...

Η κόρη μου, ή κόρη μου! μου φώναζε. Με ώδήγησε ύστερα στην κάμαρα της κόρης μου και τήν αντίκρουσα επάνω στο κρεβάτι της, καταπράσιν κι' έλευνή, αυτή που ήταν άλλοτε τόση άμορφη... Είχε πάει σαράκι και τήν άλλη μέρα πέθανε μέσα σε φρικτούς πόνους. Αίτια της αυτοκτονίας της ήταν ένα γράμμα του άγαπημένου της. Μέσα σ' αυτό ό φοιτητής τήν άποχρητούσε και τής έλεγε πώς διέλυε τόν άραβόνα, άφου είχα μάθει ποιος ήταν ό πατέρας της...

Ο γυνό μου έχασε κι' αυτός τη θέσι του στο κατώστημα όπου εργαζόταν, γιατί κανένας δέν ήθελε νά πληρώση τό γυνό ενός δημίου! Καθόταν λοιπόν κι' αυτός κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό του κι' έκλαιγε τό θάνατο της αδερφής του. "Υστερα από έσσεσες μέρες έπεσε στο ποτάμι και πνίγηκε...

Η γυναίκα μου άρχισε νά λυώνη κι' αυτή από τό μαράζι της, όσπου στο τέλος πέθανε και μ' άφησε μόνη, όλούμωγο στόν κόσμο... Και πώς με φέρανε εδώ για νά κόψω πάλι κάποιον κεφάλι...

—Ός τήν ήμέρα της άδουλειάς νά μείνω στη φυλακή. Τί νά κάμω, κύριε; "Ωστόσο δέν είμαι καλός άνθρωπος. Και στη δουλειά μου είμαι τεχνίτης. Κόβω ένα κεφάλι, 8-πως κόβετε σεις ένα ραπάνι! Τόσο εύκολα...

—Πάτερ ήμων, ό εν τοις ούρα-νόις... άκούστηκε πάλι από κάτω ή φωνή του θανατοποινίτη.

Κι' ύστερα έμεινε ήσυχη, ήσυχη άπόλυτη, νεκροί...

ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΣΤΙΧΟΙ

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΒΛΕΜΜΑ

Παρθένα μου, τό βλέμμα σου τό τόσο (έρωτευμένο)

πόσα κρυφά μυστήρια στην έκφρασή (του κλει-

στο βλέμμα σου τ' όλόλαμπρο είνε (βαθεία κρυμμέν-

τό άγνωστο μυστήριο όπου τη γή (κρατεί-

Τ' ύστερία ήταν μ' έκστασι κυττάς, (σεμνή παρθένα,

και με τη σκέψη τη γλυκειά στόν ου- (ρανό πετάς,

τό θάνατο και τη ζωή κρατείς σφιχτά (δεμένα,

κι' άπόλυτη βασίλισσα τόν κόσμο κυ- (βερνάς.

Είνε κρυφά μυστήριο σά μάτια σου (κρυμμένο,

είν' κείνο τό μυστήριο όπ' έχτισε τη (γή,

Και τη στιγμή τό βλέμμα σου πού θα (βρεθί κλεισμένο,

θα σκοτιστούν τά ούρανα κι' ό κό- (σμος θα χαθή.

Δ. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΚΙΝΗΣΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Η σεμνότης είνε ή ανδρεία τών

γυναικών.

—Η γυναίκα πού άγαπά τήν τε-

θερά της λατρεύει τόν άντρα της.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο Γουλιέλμος Α' και ή εργάτρια. Μία έξυπνη απάντησις. Τό διαβατήριό του ζωγράφου. Ο Στέφ. Δραγουμής και τό λεύκωμα της κυρίας. Υψηλές αυτοκρατορινές άσχελίες. Ο... πατέρας του Χαριλάου Τρικούπη. Ο θαυμασμός του Τούρκου πρεσβευτού. Η άμοιδή του ζωγράφου, κτλ. κτλ.

Όταν πρωτοεφευρέθησαν ή ραπο- μηχανές, ό αυτοκράτωρ της Γερμα- νίας Γουλιέλμος Α' είχε πάει νά ε- πιθεωρήση ένα κατάστημα πού που- λούσε απ' αυτές. Σέ κάποια στιγμή στάθηκε μπρός σε μία ραπομηχανή και, δείχνοντας σε μία εργάτρια τη μεταλλική θήκη, τή ρώτησε σε τί χρησίμευε αυτή.

—Γιά νά βάσουμε μέσα τά εργα- λεία της μηχανής, άποκρίθηκε ή ε-ργάτρια.

Τότε ό αυτοκράτωρ άνοίξε τη θήκη από περιέργεια και μαζύ με τ' άλλα βρήκε μέσα και ένα κομμάτι ψωμί.

—Κι' αυτό είνε εργαλείο της μηχανής; τή ρώτησε ειρωνικά.

—Οχι, Μεγαλειότατε, άπο- κοίτηκε έτοιμώτατα ή εργάτρια. Αυτό είνε χρήσιμο για τη μηχανή... του σώματος!

Ο περίφημος Γάλλος ζωγράφος Γουσταύος Ντορέ, σε κάποιο ταξίδι του στην Έλβετία είχε χάσει τό διαβατήριό του.

Φτάνοντας στη Λουκέρνη, ζήτησε νά παρουσιαστή στο δήμαρχο και του έέθηκε τή θέσι του, ζητώντας ένα νέο διαβατήριο.

—Σας πιστεύω, κύριε, άπο- κρίθηκε εκείνος, άλλ' υπάρχει τρόπος νά μου βεβαιώσετε τήν ταυτότητά σας.

Ο ζωγράφος τόν κύτταζε για μία στιγμή παραξενεμένος κι' έπειτα βγάζοντας χαρτί και μολύδι χάραξε γρήγορα μία λαϊκή σκηνή που είχε δει απέξω στο δρόμο.

Άφου τελείωσε τό σχέδιον, έβαλε άποκάτω τήν ύπογραφή του και τό ένεγείρισε στο δή-μαρχο.

Τό διαβατήριό σας είνε εν τά- ξει, άποκρίθηκε αυτός. Έπιτρέψτέ μου όμως νά τό κρατήσω εγώ ως ένθύμιο και νά σας έροδώσω μ' ένα άλλο πιδ σύμφωνο με τις απαιτήσεις της έθμοτυπίας.

—Επί τέλους! νά! είπε.

Όλοι τότε γύρισαν προς τό μέρος του περιμένοντας ν' άκούσουν καμιά σπουδαία παρατήρησή του επί του ζητήματος πού τους άπασχολούσε.

—Α, όχι! Έκανε γελώντας ό αυτοκράτωρ μόλις κατάλαβε τη σκέ-ψη τους. Δέν έχω νά σας άνακοινώσω

Κάποια κυρία παρακάλεσε κάποτε τόν Στέφανο Δραγουμή νά γράψι κά- τι στο λεύκωμά της.

Ο άειμνήστος πολιτικός τότε, βλέ-ποντας ότι απ' όλο τό λεύκωμα μό-λις άδειανή, έγραψε τό

«Τέλος και τ' ό-ε φ' όξά».

Κάποτε γινόταν μία

σπουδαία συνεδρίασις του Ύπουργι-κού Συμβουλίου της Αυστρίας, της οποίας προήδρανε ό αυτοκράτωρ Φραγκίσκος Α' και στην οποία συμ-μετείχε κι' ό περίφημος καγκελλά-ριος Μέττερνιχ.

Όλοι είχαν άνοιγμένους μπροστά τους γεωγραφικούς χάρτες σε σχήμα βελών και άκουγαν με προσήχη τις προτάσεις του Μέττερνιχ, ό οποίος μιλούσε για κάποιο έξωτερικό ζήτημα.

Καί, άνοίγοντας τό βιβλίο του, έ-δειξε μία μικρή άραχνη πού είχε χω-θεί μέσα στις σελίδες του και πού τήν είχε σκοτώσει, κλείνοντας τά φύλλα με όρμή.

Επί της πρωθυπουργίας του Χαρι-λάου Τρικούπη κάποιος Τούρκος πλη-ρεξούσιος έτυχε νά βρεθί μία μέρα μαζί του στο ύπουργείο των Στρα-τιωτικών.

Ο Τούρκος, καθώς έκύτταζε τις εικόνες των τοίχων πού πα-ρίσταναν διάφορους άνδρες του 'Αγώνος, σταμάτησε μπροστά σε μία ή οποία έμοιαζε πολύ του Τρικούπη.

Γύρισε τότε στόν πρωθυπου-ργό και τόν ρώτησε:

—Πατέρας σου είνε αυτός;

—Μάλιστα, άποκρίθηκε ό Τρικούπης.

—Μορέ μεγάλο κεφάλι, έκα- με ό Τούρκος με θαυμασμό, πιδ μεγάλο και απ' τό δικό σου.

—Γιατί, μπέη μου; ρώτησε ό Τρικούπης.

—Γιατί... έκανε εσένα!

Μετά τήν ήττα των Γάλλων υπό των Γερμανών κατά τόν πό-λεμο του 1870, κάποια μοναρχι-κή έταρεία του Βερολίνου πα-ράγγειλε στόν Γάλλο καλλιτέ-χνη Καρρίεο τόν άνδριάντα του ποιήγης διαδόχου της Προ-σίας.

Ο καλλιτέχνης όμως άρνή-θηκε νά αναλάβη τήν εργασία, λέγοντας:

—Η τιμή πού θα ζητήσω θάναι ύπέροχη για σάς.

—Πότα θέλετε επί τέλους;

—Πέντε δεσκατομμύρια φράγκα!

του απάντησε ό Καρρίεος ξερά.

Ός γνωστόν, αυτό τό ποσόν είχε ύποχρεωθεί νά πληρώση ό άποξη-μίστος στούς Γερμανούς ή Γαλλία μετά τόν άτυχή πόλεμο του 1870.

—Ενας μουτικός της αρχαιότητος παραπονιόταν στόν τύραννο των Συ-ρακουσών Διονύσιο ότι δέν του είχε δώσει καμιά άμοιδή, ενώ του είχε κάνει ένα σωρό ύποσχέσεις.

—Δέν πρέπει νά παραπο-νίσαι, γιατί ελ-αστίστα κι' ισχυ, άποκρίθηκε ό τύραν-νος. Έδω άποφες τήν ά-κού μου με τη μουσική σου κι' εγώ τό νανούρισα μ' έλ-πίδες!

Δέν πρέπει νά παραπο-νίσαι, γιατί ελ-αστίστα κι' ισχυ, άποκρίθηκε ό τύραν-νος. Έδω άποφες τήν ά-κού μου με τη μουσική σου κι' εγώ τό νανούρισα μ' έλ-πίδες!

Δέν πρέπει νά παραπο-νίσαι, γιατί ελ-αστίστα κι' ισχυ, άποκρίθηκε ό τύραν-νος. Έδω άποφες τήν ά-κού μου με τη μουσική σου κι' εγώ τό νανούρισα μ' έλ-πίδες!

Δέν πρέπει νά παραπο-νίσαι, γιατί ελ-αστίστα κι' ισχυ, άποκρίθηκε ό τύραν-νος. Έδω άποφες τήν ά-κού μου με τη μουσική σου κι' εγώ τό νανούρισα μ' έλ-πίδες!

Δέν πρέπει νά παραπο-νίσαι, γιατί ελ-αστίστα κι' ισχυ, άποκρίθηκε ό τύραν-νος. Έδω άποφες τήν ά-κού μου με τη μουσική σου κι' εγώ τό νανούρισα μ' έλ-πίδες!

Δέν πρέπει νά παραπο-νίσαι, γιατί ελ-αστίστα κι' ισχυ, άποκρίθηκε ό τύραν-νος. Έδω άποφες τήν ά-κού μου με τη μουσική σου κι' εγώ τό νανούρισα μ' έλ-πίδες!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ HENRY HOUSSAYE, ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΒΑΣΙΟΥ

Κατά τις αρχές του ογδόου αιώνα, ζούσε στο Άδραν ένας άγιος άνθρωπος, ονομαζόμενος Όμπέρ. Ήταν μοναχός και περνούσε τον καιρό του προσευχόμενος, περιποιούμενος τους αρρώστους και ζητιανεύοντας για τους φτωχούς, γιατί ο ίδιος δεν είχε τίποτα.

Έξαφνα, μία μέρα, καθώς ο μοναχός Όμπέρ έκανε τη συνήθισμένη του προσευχή, του παρουσιάστηκε μέσα σ' ένα σύννεφο χρυσόπτερο ο αρχάγγελος Μιχαήλ· και του είπε, δείχνοντάς του ένα μεγάλο βράχο της ακρογιαλίας:

— Αυτός ο βράχος επί πολλά χρόνια τώρα είναι βεβηλωμένος, γιατί λατρεύονταν επάνω του τα είδωλα. Πήγαινε λοιπόν σ' αυτόν και χτίσε εκεί μια ωραία εκκλησία, από την οποία η προσευχή θα υψώνονται σαν λιθάνια προς το θρόνο του Θεού.

Και, αφού του είπε τα λόγια αυτά, ο αρχάγγελος εξαφανίστηκε.

Ο Όμπέρ όμως νόμισε πως είχε πέσει: θύμα παραίστησης και είπε μόνος του:

— Πώς ο αρχάγγελος Μιχαήλ θα ζητούσε να χτίσω μια εκκλησία, εγώ που δεν έχω παρά μόνο τα χέρια μου και δεν έχω ούτε χρίστη, ούτε ξουλουργός!

Και ο μοναχός, χωρίς να συλλογιστή πειρά την εμφάνισή αυτή, εξακολούθησε, όπως και πριν, να περιποιείται τους αρρώστους και να ζητιανεύει για τους φτωχούς.

Μια μέρα όμως, καθώς κοιμόταν στο στρώμα του, ξύπνησε ξαφνα νοιώθοντας έναν ζωηρό πόνο. Τού φαινόταν πως του είχαν χώσει ένα κομμάτι σίδερο μέσα στο κεφάλι. Αυτό όμως που νόμιζε για σίδερο, ήταν το δαχτυλίδι του αρχαγγέλου Μιχαήλ, ο οποίος στεκόταν όρθιος από πάνω του, φωτισμένος από μύτη οφάνια λάμψη.

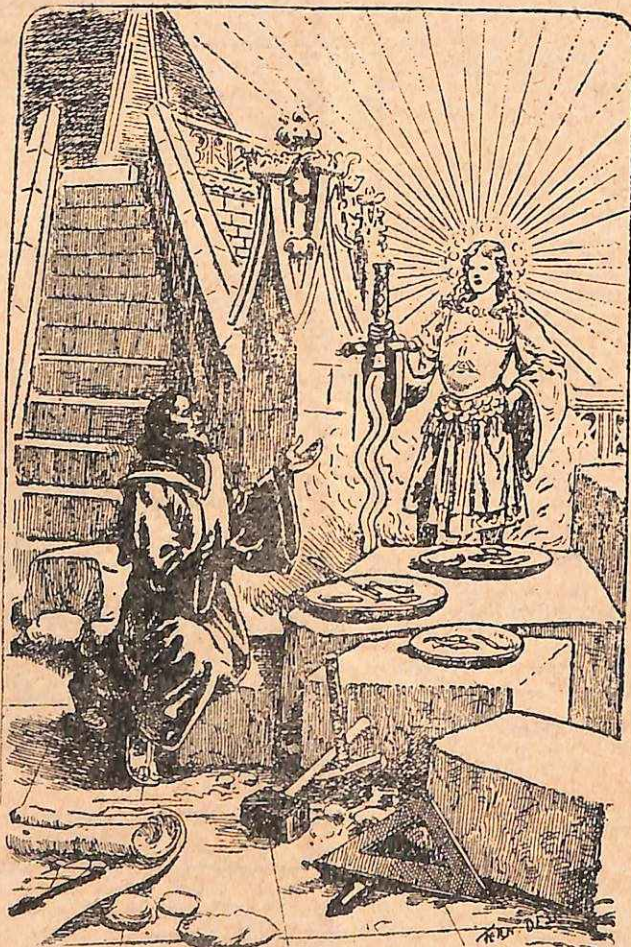
— Δεν είπατε πως στα λόγια μου, του είπε με φωνή όργισμένη, πριν περάσουν τρεις ημέρες, πρέπει ν' αρχίσεις να χτίζεις την εκκλησία, όπως σου είπα και την πρώτη φορά.

— Έπειτα απ' αυτό, ο μοναχός Όμπέρ αποκοιμήθηκε πάλι, με το πρωί ξύπνησε, νοιώθοντας δυνατό πονόκεφαλο. Αμέσως θυμήθηκε τι είχε δει τη νύχτα κι' έφερε το χέρι του στο μέτωπό του. Τότε αντελήφθη ότι στο μέρος όπου ο αρχάγγελος είχε βάλει το δαχτυλίδι του, υπήρχε ένα κομμάτι, μέσο στο οποίο μπορούσε να χωρέσει ένα αυγό περιστέρου.

Ο Όμπέρ δεν αμείβανε πια καθόλου ότι τον είχε επισκεφθεί πράγματι ο αρχάγγελος Μιχαήλ. Σηκώθηκε άμέσως, ντύθηκε βιαστικά και κατέβηκε προς την ακτή. Εκεί, ανέβηκε στο βράχο που του είχε υποδείξει ο αρχάγγελος. Σκαρφαλωμένος είδε τότε επάνω στην κορυφή του μια άξινα, ένα φουγάρι και διάφορα άλλα εργαλεία. Ο Όμπέρ πήρε την άξινα

και, αφού προσευχήθηκε μερικές στιγμές, άρχισε να χαράζει τα θεμέλια της εκκλησίας.

Πολλά χρόνια έτσι ως το ήλιο βασιλεύει κι' έπειτα άρχισε πάλι να προσεύχεται. Έξαφνα τότε άκουσε μια πηγή να καλάρζει σε λίγων βημάτων απόσταση απ' αυτόν και συγχρόνως είδε μέσα στο θαμπόφωτο του δειλινού μερικούς γλάρους να πετούν πάνω απ' το κεφάλι του. Μέσα στο χάος τους κρατούσαν μικρά ψαράκια, τα οποία άρπασαν κοντά του. Τότε ο Όμπέρ άναψε φωτιά με ξεροχάλα, έψησε τα ψάρια, τα έφαγε, ευχαρίστησε τον αρχάγγελο Μιχαήλ και άποκοιμήθηκε με το κομμάτι κουρασμένο.

Ο Όμπέρ έκανε μία μέρα στον αρχάγγελο τα παράπονά του...

αλλά με την καρδιά γεμάτη ελπίδες. Την άλλη μέρα, σαν ξύπνησε, είδε στη θέση των θεμελίων ένα σωρό από μεγάλες πέτρες που δύσκολα θα μπορούσαν να σηκώσουν την καθεμία απ' αυτές τέσσερις ρωμαλέοι άντρες. Απ' αυτό ο Όμπέρ κατάλαβε ότι το βαρύ μέρος της δουλειάς δεν θα το έκανε αυτός. Αμέσως εργάστηκε και την ημέρα αυτή με την ίδια δραστηριότητα, σαν να επρόκειτο να χτίσει μόνος του την εκκλησία. Έτσι, κάθε μέρα, χωρίς διακοπή, έφτιαχνε ασβέστη, έκοβε τις πέτρες και μάζευε τα δοκάρια. Τη νύχτα πάλι, κατά τη διάρκεια του ύπνου του, οι οφάνια δού-

τα ψαράκια που του πήγαιναν οι γλάροι, χωρίς φωνή και χωρίς προσφύ, Ήταν κουρασμένος και απεισιμάνος πειρά απ' αυτήν την τροφή. Καθώς λοιπόν έδωσε συχνά τώρα τον αρχάγγελο Μιχαήλ, ο οποίος κατέβαινε και του έκανε διάφορες υποδείξεις για τη διακόσμηση της εκκλησίας, του έκανε μία μέρα τα παράπονά του.

Ο καλός αρχάγγελος, αντί να σκανδαλιστή με την καπως λαίμαργη επιθυμία ενός ανθρώπου, που έμελλε μετά το θάνατό του να γίνει άγιος, αποκοιμήθηκε στον Όμπέρ ότι σε λίγο θα του έδινε απ' όλα εν άφρονιά.

Πρέπει όμως να σάς πούμε εδώ ότι

έδειξη την εποχή, ο Διάβολος είχε ιδιοκτησία του όλη την περιοχή του Άδραν, όπου βρισκόταν η εκκλησία. Μα τα κτίσματα αυτά δεν απέδιδαν τίποτα, γιατί ο Διάβολος, τρωπός καθώς είναι, ούτε να τα σκάψει φρόντιζε, ούτε να τα σπείρει, ούτε να τα θερίσει. Προτιμούσε ο Τριστατάρατος από τα προϊόντα της γης να τρέφεται με το γάλα των αγελάδων του και με το κρέας των αρνιών του. Θά του άρεσε βέβαια να τρώει που και που κανένα ψάρι, μα ο αρχάγγελος Μιχαήλ, ο προσωπικός εχθρός του, για να τον ευποδίζει να ψαρεύει, είχε στήσει στην ακτή ένα κοπάδι ολόκληρο από καρχαρίες, που δεν άφηναν τα μικρά ψάρια να πλησιάζουν στα δίχτυα του.

Τότε ο αρχάγγελος Μιχαήλ μελοτούσε να σκαρώσει ένα άλλο παγινίδι του Διαιδίου. Έτσι, λίγες ημέρες μετά τη συνάντησή του με τον μοναχό Όμπέρ, πήγε και χτύπησε με την άκρη της ρομφαίας του την πόρτα του Διαιδίου. Ο Έκμωδω του άνοιξε, όχι βέβαια με χέρι, γιατί θυμώταν ακόμα την κλοπή που του είχε δώσει ο αρχάγγελος: όταν τον γαρέμισε από τον Παράδεισο. Αμέσως τον δέχτηκε μέσα.

Τότε ο αρχάγγελος του είπε: — Άς κλείσουμε ειρήνη, γιατί έχω σκεφτεί μια επιχείρηση για την οποία θα βγούμε κι' οι δύο κερδισμένοι. Εσύ έχεις πολλά χωράφια, μα επειδή είσαι τεμπέλης, δεν τα καλλιεργείς. Παραχώρησέ τα λοιπόν σε μένα να τα καλλιεργήσω και σου δώσω όλα τα καρπούσια που θα σου δίνω τη μισή συγκομιδή.

— Μου δοκίμασε στην τιμή σου ως αρχάγγελο; ρώτησε καχύποπτα ο Διάβολος.

— Σου το δοκίμασα, του απάντησε ο Μιχαήλ. Και για ν' αποδείξω με μάλιστα τους καρπούσι στη μοιρασιά, θα διαλέξεις από πριν εσύ μέρος σου το μέρος της συγκομιδής που θα παίρνεις κάθε χρόνο. Πες μου λοιπόν τι θα πάρεις τον πρώτο χρόνο; Θέλεις να πάρεις τους σπόρους και ν' αφήσεις σ' εμένα τα φρούτα και τα χόρτα ή θέλεις να πάρεις τα φρούτα και τα χόρτα και ν' αφήσεις σ' εμένα τους σπόρους;

— Διάβολε! του απάντησε ο Διάβολος. Ένοιαίται πως θέλω τα φρούτα και τα χόρτα.

— Όταν όμως έγινε η πρώτη συγκομιδή, ο Διάβολος κατσούρισε βλέποντας πως η γη δεν είχε βγάλει παρά μόνο στάρι, καρβόφι και καλαμπόκι. — Ό! αυτά τα πήρε ο Μιχαήλ και τα έδωσε στον Όμπέρ, γιατί, όπως ήταν η συμφωνία, ο Διάβολος δεν είχε κανένα δικαίωμα στους σπόρους. Πήρε μονάχα για μεριδιά του μερικά βατόμουρα που είχαν φυτρώσει ανάμεσα στους βράχους.

Δεν μπορούσε κιόλας ο Μαύρος να

διαμαρτυρηθεί, γιατί αυτός είχε ζητήσει να πάρει τα φρούτα και τα χόρτα.

— Καλά! είπε τρίζοντας τα δόντια του από τη μανία του. Μα τον ερχόμενο χρόνο θα πάρω εγώ τους σπόρους κι' εσύ τα φρούτα και τα χόρτα.

Ο αρχάγγελος έκανε τότε πως του φέρονε μερικές αντιρρήσεις, έτσι για τους τύπους, μα στο τέλος δέχτηκε την πρότασή του.

Την άνοιξη, η συγκομιδή αναγγελλόταν πλουσιωτάτα. Βλέποντας όλη τη γη γεμάτη βλάστηση, ο Διάβολος έτρεβε τα νύχια του. Μα η απογοήτευσή του και η λύσσα ήταν απείρηρα όταν είδε πως αυτή τη φορά δεν είχαν φυτρώσει παρά λάχανα, κρεμμύδια, ντομάτες, καρότα, πατάτες, λεμόνια, κουνουπίδια, μήλα, αγγούρια, βερνίκια κι' ένα σωρό άλλα φρούτα.

Έξω φρονών θέλησε να διαλύσει το συμβόλαιό, μα δεν μπορούσε, γιατί η διαρκεία του ήταν για πολλούς αιώνες.

Μέσ' στο θυμό του τότε ο Διάβολος έστειλε τον εαυτό του σε όλους τους Διαιδούς και από τότε δεν τον είδε κανείς πια μέσ' στη χώρα.

Από τότε επίσης ο μοναχός Όμπέρ είχε άφθονο, μαζί με τα ψάρια που ζούσαν στη θάλασσα και τα ζώα που έβρισκαν στα λιβάδια, κάθε είδους τροφή: που βγαίνει από τη γη.

Το θρόνο αυτό που τον διηγήθηκαν στην εκκλησία του Αγίου Γερβασίου στο Άδραν, δείχνοντάς του συγχρόνως στο κρανίο του Αγίου πια Όμπέρ, που το φυλάει σαν ιερό λείψανο, το κομμάτι που σχηματίστηκε σ' αυτό απ' την έπαφή του δαχτύλου του αρχαγγέλου Μιχαήλ, εδω και χρόνια τόσο χρόνια και μέσα στο οποίο χωράει πράγματι ένα αυγό περιστέρου.

HENRY HOUSSAYE

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΦΑΛΑΚΡΑ ΚΑΙ ΤΟ... ΝΕΡΟ

Νά και μια είδηση, η οποία ασφαλώς θα χαροποιήσει πολλούς Έλληνες που έχουν τη συνήθεια ν' αποφεύγουν το νερό... σαν το Διάβολο.

Κάποιος Γερμανός δόκτωρ έδημοσίευσε τελευταία ένα βιβλίο, στο οποίο αποδεικνύει ότι ένα από τα αίτια της φαλάκρας είναι και το πλύσιμο της κεφαλής.

Προς τούτο παραθέτει και μια στατιστική, κατά την οποία επί 100 φαλάκρων οι 85 συνήθιζαν να λούζονται, ενώ επί 100 άλλων που έφτασαν μέχρι βαθύτατου γήρατος διατηρώντας τα μαλλιά τους, μόνον οι 8 είχαν τη συνήθεια να πλένουν το κεφάλι τους.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΛΕΞΕΩΝ

Κατά τη Μεγάλη Γαλλική Έπανάσταση, η λέξη «κύριος», η οποία χτυπούσε άσχημα στα αυτιά του λαού, αντικαταστάθηκε από τη λέξη «πολίτης». Αυτό έδωσε αφορμή στον ποιητή της εποχής εκείνης Άντριε να γράψει τον εξής περίφημο στίχο:

«**Ας δυναμώσουμε πολίτες και ας φροντίσουμε να είμαστε κύριοι!**»

ΠΕΡΙΣΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΚΙΟΥΛΙΣΤΑΝ," ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Κάποτε είχα, θυμάμαι, μια φιλέλδα, κι' αγαπίομασε τόσο, ώστε είμαστε σαν δυο κοουκούτσια αμυγδαλού μέσα στην ίδια φλούδα.

Άξαφνα, μία μέρα, έφυγε να φύγω σ' ένα ταξίδι και να λείπω για κάμποσον καιρό.

Όταν γύρισα πίσω, η φιλέλδα άρχισε να με μαλώνει λέγοντας:

— Τόσους μήνες ήσουν φανταστικός και σ' όλο αυτό το διάστημα δεν μου στείλες ούτε ένα μήνυμα.

Τότε στα λόγια της αυτά της αποκρίθηκα:

— Πώς να σούστελνα μήνυμα, αφού φοβόμουν μήπως ο ταχυδρόμος ή το πρόσωπό σου και χαστή την ευτυχία που είχα στεφθεί εγώ;...

Ρώτησαν μια φορά ένα διαδρασμένο άνθρωπο:

— Αν ένας άντρας έμεινε στην ίδια κάμαρα με μια κοπέλα πενταμορφη κι' έκλειναν ή πόρτες και πήγαιναν να κοιμηθούν οι υπηρέτες και η επιθυμία της αγάπης τον κυριεύει και η όρεξή του δεν τον αφήνει σ' ησυχία, θα μπορούσε τάχα να ξεφύγει από τον περσισμό;

— Κι' αν μπορούσε ν' αντισταθί στα χέρια της κόρης, αποκρίθηκε ο γραμματισμένος, δεν θα μπορούσε όμως να γλυτώσει από τα λόγια του συκοφαντή.

Γιατί πρέπει να ξέρετε πως το πάθος μπορεί να το υποτάξει, αλλά τη γλώσσα του ανθρώπου δεν μπορείς ν' αχρημάσεις.

Με τη μετάνοια μπορεί κανείς να καταπραΰνη την όργη του Θεού, αλλά από τις συκοφαντίες των ανθρώπων δεν μπορείς να κανέναν τρόπο να σωθής.

Με τα φρούδια σχομμένα και με το στόμα ανοιχτό έβλεπες το ρέμμα να σου συνεπαίρνει το φέρεμα που σούσε γλυστρήσει από τα χέρια.

Πέρασα τότε από την αχρονοταμία και του φώναξα:

— Χαίρε, κόρη του Μπακί! Ή έτοιμια νάναι μαζί σου!

— Κι' πώς μπορώ νάναι έτοιμη; μου αποκρίθηκε. Κότταζε το φέρεμά μου που το πήρε το νερό...

— Κόρη του Μπακί, σου ξανάπα, η έτοιμια νάναι μαζί σου!

Ή νιότης σου μοιάζει μ' αυτό το φέρεμα που συνεπήρε το ρέμμα.

Κάθε μέρα απομακρύνεται από σέ-

να και κανένα χέρι δεν μπορεί να τη σταματήσει.

Μη χάνεις τον καιρό σου κυττάζοντάς την να φύγει.

— Έλα εδώ, κάτω από τον ίσσιο, κι' εγώ θα σου κάνω ένα άλλο φέρεμα με τα χέρια μου...

Πήρα μέσ' στα δυο μου χέρια το κεφάλι της.

Κι' ήπια μέσ' απ' τα χείλη της, σαν από ύδρια, το γλυκό του έρωτα ποτό.

Ποιος θα το πίστευε πως η μικρού-

Την ώρα εκείνη, η μανιάδες αποκοιμόσαν τις μικρές των κοπέλλες...

Πόσοι τάχα πέθαναν ως τώρα σαν και μένα για χάρη των γυναικών που έχουν χιονάτα στήθη και τριανταφυλένια αγκούλια;

— Ω, έλα πάλι κοντά μου, εσύ που σαν βρισκόμουν στην Νάαρ-Άσφα ήσουν ο μεγαλύτερος θησαυρός μου.

Έχεις μαλλιά που εδωδιάζουν σαν πιστό αρωματισμένο με ροδόταμο και με σαντάλ.

Είπε «αύρα» σαν τα φτερά του κοράκου, πολύ π' όσια και λιγάκι σγουρά.

Σαν περπατάς, η αύρα παίρνει την εωδιά της και τ' αφεραί αναγαλλιάζει.

Τα ατίτια της έχουν βλέφαρα πυκνά και βλέμματα που λιγώνουν.

Είπε μια γυναίκα που η ματιά της θανατώνει τον άνθρωπο.

Είπε μια ελαφίνα με τρυφερά μάτια που λυώνουν την καρδιά.

— Ω, πείτε μου, έχετε δει ποτέ τόξα που νάγουν για βέλη ματωσίνοντα;

Κι' έχετε δει ποτέ σάιτες που να ξεσχίζουν την καρδιά πριν αγγίξουν το δέρμα;

Τα χείλη της έχουν τη γλυκάδα των φοινίκων κι' η φωνή της έχει τη μουσική των πουλιών.

— Ω γυναίκα με τα ελαφένια μάτια, για σένα μπορώ να ξεδέψω όλο το δίδυ μου κι' όλα τα καλά που κληρονόμησα.

Νά η καρδιά μου, την άφινω στα χέρια σου και δεν κυττάζω τί θα την κάνει.

— Εσύ, αν θέλεις, μπορείς να τη γιατρέψεις, κι' εσύ πάλι να την κάνεις να πονέει περισσότερο...

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Την ώρα εκείνη, η μανιάδες αποκοιμόσαν τις μικρές των κοπέλλες...

Πόσοι τάχα πέθαναν ως τώρα σαν και μένα για χάρη των γυναικών που έχουν χιονάτα στήθη και τριανταφυλένια αγκούλια;

— Ω, έλα πάλι κοντά μου, εσύ που σαν βρισκόμουν στην Νάαρ-Άσφα ήσουν ο μεγαλύτερος θησαυρός μου.

Έχεις μαλλιά που εδωδιάζουν σαν πιστό αρωματισμένο με ροδόταμο και με σαντάλ.

Είπε «αύρα» σαν τα φτερά του κοράκου, πολύ π' όσια και λιγάκι σγουρά.

Σαν περπατάς, η αύρα παίρνει την εωδιά της και τ' αφεραί αναγαλλιάζει.

Τα ατίτια της έχουν βλέφαρα πυκνά και βλέμματα που λιγώνουν.

Είπε μια γυναίκα που η ματιά της θανατώνει τον άνθρωπο.

Είπε μια ελαφίνα με τρυφερά μάτια που λυώνουν την καρδιά.

— Ω, πείτε μου, έχετε δει ποτέ τόξα που νάγουν για βέλη ματωσίνοντα;

Κι' έχετε δει ποτέ σάιτες που να ξεσχίζουν την καρδιά πριν αγγίξουν το δέρμα;

Τα χείλη της έχουν τη γλυκάδα των φοινίκων κι' η φωνή της έχει τη μουσική των πουλιών.

— Ω γυναίκα με τα ελαφένια μάτια, για σένα μπορώ να ξεδέψω όλο το δίδυ μου κι' όλα τα καλά που κληρονόμησα.

Νά η καρδιά μου, την άφινω στα χέρια σου και δεν κυττάζω τί θα την κάνει.

— Εσύ, αν θέλεις, μπορείς να τη γιατρέψεις, κι' εσύ πάλι να την κάνεις να πονέει περισσότερο...

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

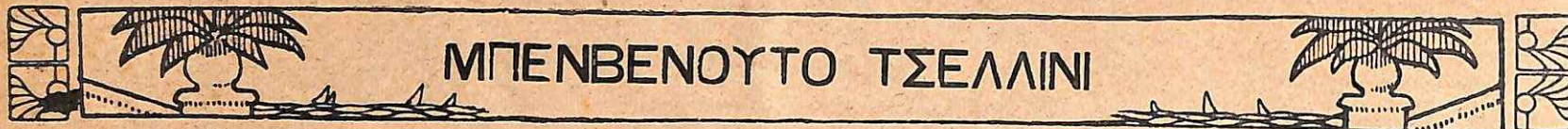
Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Κοιμότανε στην αγκαλιά μου.

Και για να την προφυλάξω από τη δροσιά της νύχτας, έλυσα τα μαλλιά της και τ' άπλωσα πάνω στο στήθος της.

Ολόγουρά μας, στο χορτάρι, τα έντομα ξανάριζαν το μουσικό τραγούδι τους.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

ΜΠΕΝΒΕΝΟΥΤΟ ΤΣΕΛΛΙΝΙ

Τὸ δαιμόνιο ἐνὸς μεγαλοφυοῦς καλλιτέχνη. Ἡ αὐτοβιογραφία τοῦ Τσελλίνι. Ὃπου ὁ πατέρας του θέλει νὰ τὸν κάνει φλαουτίστα. Καυγάδες, φόντοι, ἀπεδράσεις. Ἡ προστασία τοῦ Πάπα. Ὁ Τσελλίνι σώζει τὴν Ρώμη. Στὶς φυλακὲς τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου. Μία ἀπόπειρα ἀποδράσεως. Ὁ Τσελλίνι σπάζει τὸ πόδι του. Στὸ Παρίσι, κοντὰ στὸ Φραγκίσκο Ιον. Ἡ εὐνοία τοῦ Γάλλου βασιλέως, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἡ ζωὴ τοῦ περιφήμου ἰταλοῦ καλλιτέχνη Μπενβενούτο Τσελλίνι, ἐπεισόδια τῆς ὁποίας καὶ ἄλλοτε γράψαμε, δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ μιά ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ ρομαντικὰ καὶ δραματικὰ περιπέτειες.

Ὁ Τσελλίνι ἠπύρε πραγματικὰ μεγαλοφυΐας καὶ δαιμόνιος καὶ στάθηκε περίφημος χρυσοκόμος, λαξευτής, ζωγράφος, γλύπτης, χαλκογράφος καὶ συγγραφεύς. Νὰ πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τὴν βιογραφία του :

«Ὁ πατέρας μου Τζοβάννι ἦταν μουσικὸς τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων στὴ Φλωρεντία καὶ ὡς μοναδικὴ φιλοδοξία του εἶχε νὰ μὲ κάνει κ' ἐμένα μουσικόν. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ μὲ μαθαίνει φλάουτο. Μὰ ἔφαρνα τότε ἔχασε τὴ θέσι του κ' ἐγκαταλείποντας τὰ σχέδιά του νὰ μὲ κάνει μουσικόν, ἀναγκάστηκε νὰ μὲ μάθῃ μιά τέχνη, γιὰ νὰ δουλεύω καὶ νὰ συνισφῶ κ' ἐγὼ στὸ σπίτι μου. Μ' ἔβαλε λοιπὸν ὡς βοηθὸ στὸ κατάνστημα κάποιου χρυσοκόμου καὶ ἐγὼ ἐπειδὴ εἶχα κάποια κλίσι πρὸς τὶς ὥραιες τέχνες, μὲ τὶς ὁποῖες συγγενεὶ ἢ χρυσοποικὴ, ἔβγα μὲν πολλὰ γοργὰ ἀριστος τεχνίτης.

Μὰ ἐπειδὴ ἤμουν πολὺ ζωηρὸς χαρακτήρας, ἔνα βράδυ, ἔλαβα μέρος σὲ κάποιο καυγᾶ. Μὲ συνέλαβαν τότε καὶ μ' ἐξορίσαν στὴ Σιέννα, ὅπου ἔμεινα ἔξη μῆνες ἔξασκῶντας τὸ ἐπάγγελμα μου.

«Ὅταν ξαναγύρισα καὶ πάλι στὴ Φλωρεντία, ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου ἐπέμενε καὶ πάλι νὰ μάθω φλάουτο, ἐξακολούθησα πρὸς χάριν του νὰ γυμνάζωμαι στὸ ὄργανο αὐτό, ἂν καὶ τὸ ἀντιπαθούσα ἀσπασμάχιστα, ἐνὼ ἀντιθέτως εὐχαριστοῦμαι καὶ γοητευόμουν, θαυμάζοντας τὰ ἀριστουργήματα τῆς γλυπτικῆς καὶ τῆς ζωγραφικῆς.

«Ἐπειτ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, γιὰ νὰ τελειοποιηθῶ στὴ γλυπτικὴ, ἔπηγα στὴ Ρώμη, ὅπου ἔμεινα ἀρκετὸ διάστημα. Ἐτοί, ὅταν ξαναγύρισα στὴ Φλωρεντία, ὅλοι μὲ θεωροῦσαν ὡς ἄριστο χρυσοκόμο.

«Δυστυχῶς ὅμως ἤμουν πολὺ δεξιόθυμος, διαρκῶς τσακωνόμουν καὶ πολλὰς φορὲς ἀναγκάζομαι νὰ φεύγω κρυφὰ ἀπὸ τὴ Φλωρεντία γιὰ νὰ σώσω τὴ ζωὴ μου. Σὲ μιά ἀπὸ τὶς φυγὰς μου αὐτὲς, ξαναπῆγα πάλι στὴ Ρώμη.

«Κατὰ τὴ δευτέρα αὐτὴ διαμονή μου στὴν αἰωνία πόλι, ὁ Πάπας ἔχεν μόνον μὲ προστάτευσεν, ἀλλὰ μὲ προσέλαβε καὶ ὡς ἰδιαίτερό του χρυσοκόμο καὶ μουσικόν. Ἐτοί ἀμφελέθηκα ὑπερβολικὰ, γιὰτὶ μπόρεσα καὶ μελέτησα μὲ ὅλη μου τὴν ἀνέσι καὶ ἔργα τῶν μεγάλων διδασκάλων τῆς τέχνης καὶ τελειοποιήθηκα στὴ δική μου τέχνη. Σχεδιάζα καὶ κατασκεύαζα παντοῦς εἶδους χρυσὰ, ἀσημένια καὶ δριχάλκινα ἔργα, ἔδεν διαμάντια καὶ

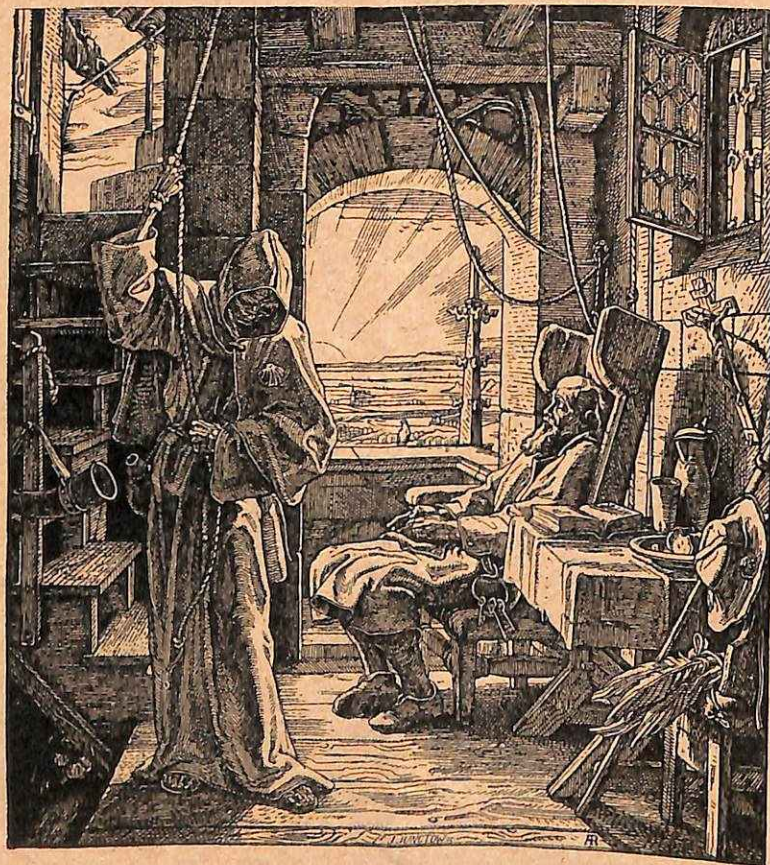
ἄλλες πολὺτιμες πέτρες, χάραζα σφραγίδες καὶ ζωγράφιζα μὲ μίλτο.

«Ὅπως παραδεχόντουσαν ὅλοι, ἡ ἐργασία μου ἦταν κατὰ πολὺ ἀνώτερη τῶν ἄλλων συνάδελφων μου. Ὁ σάκης μάλιστα μάθαινα ὅτι κανένας ἀπ' αὐτοὺς, εἶχε δημιουργήσει κατὰ τὸν ἑξαίρετόν μου, πρῶγμα ποὺ πάντοτε τὸ κατῶρθανα...»

Τὸ ζωηρὸ καὶ ριψοκίνδυνο χαρακτήρα τοῦ Μπενβενούτο Τσελλίνι, φανερώθηκε καὶ τὸ ἀκόλουθο ἐπεισόδιον.

Κατὰ τὸ 1527, ἡ Ρώμη εἶχε πολιορκηθῇ.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

Ὁ θάνατος τοῦ γέρο-Κωδωνοκρούστη (τοῦ Γερμανοῦ ζωγράφου Ἀλφρέδου Ρέτσελ)

κηθεῖ ἀπὸ τὰ στρατεύματα τοῦ αὐτοκράτορος τῶν Γερμανῶν Καρόλου Πέμπτου, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Πάπα, γιὰτὶ συμμάχησε μαζὺ μὲ τοὺς Γάλλους. Ὁ Τσελλίνι τότε, πολεμῶντας ἡρωικὰ στὰ ὄργανα τῆς Ρώμης, κατόρθωσε νὰ σκοτώσῃ τὸν ἀρχηγὸ τῶν πολιορκητῶν. Μὰ οἱ Γερμανοὶ, παρὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀρχηγῶ τους, ἐκαρίευσαν τὴ Ρώμη ἔξ ἐφόδου, ἐμπήσαν μέσα σ' αὐτὴ καὶ ἀρχισαν νὰ διαπράττουν παντοῦς εἶδους ἀμώτητες καὶ φρικαλεότητες.

Ὁ Πάπας καὶ οἱ αὐτοὶ τοῦ κατέφυγον τότε στὸ φρούριον τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου, ἀπελπισμένοι καὶ ἔτοιμοι νὰ

παραδοθῶν. Τότε ὁ Τσελλίνι, ἐντελὼς αὐτοβούλως, ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τοῦ πυροβολικοῦ τοῦ φρουρίου καὶ ἀρχισε νὰ βομβαρδίζῃ τοὺς Γερμανοὺς, οἱ ὁποῖοι διέτρεχαν τοὺς δρόμους τῆς Ρώμης, λεηλατώντας τὰ σπίτια καὶ σφάζοντας τοὺς κατοίκους. Προκάλεσε δὲ σ' αὐτοὺς τέτοιες καταστροφές, ὥστε τοὺς ἀνάγκασε νὰ ἐγκαταλείψουν τὴ Ρώμη πανικὸβλητοί. Ἐτοί τὸ φρούριον τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου ἐσώθη καὶ ὁ Πάπας κατόρθωσε νὰ συνάψῃ ἔντατη εἰρήνη μὲ τοὺς ἐχθρούς του. Μετὰ τὴν ὑπογραφή μάλιστα τῆς εἰρήνης, ὁ Πάπας ἐξεδήλωσε τὴν εὐγνωμοσύνην του

μερικὰ πολὺτιμα διαμάντια, τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχε ἐμπιστευθεῖ ὁ Πάπας γιὰ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα περιδέραιο.

Τότε τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔρριξαν σὲ μιά εἰρκτὴ τοῦ Ἀγίου Ἀγγέλου. Ὁ Τσελλίνι ἀπεπειράθη νὰ δρατετυῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ του, φτιάχνοντας μὲ τὰ σεντόνια τοῦ ἑνα σχοινί. Ἀλλὰ ἐνὼ κατέβαινε ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ κελιοῦ του, τὰ σεντόνια κάπησαν καὶ ὁ καλλιτέχνης, πέφτοντας κάτω, ἔσπασε τὸ ἑνα τὸ πόδι. Τότε οἱ στρατιῶται τῆς φρουρᾶς ἔτρεξαν, τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ἔρριξαν μέσα σὲ μιά φρικαλέα φυλακὴ, ἡ ὁποία οὔτε φωτιζόταν, οὔτε ἀερίζονταν καθόλου. Ἐμεινε φυλακισμένος ἐκεῖ μέσα πολλοὺς μῆνες. Ἰδοὺ δὲ πῶς περιγράφει ὁ ἴδιος τὰ παθήματά του μέσα στὴ φυλακὴ :

«Ζούσα μὲ τὴ μεγαλειότητα ἀδολότητα καὶ κοιμώμουν σὲ μιά ἀνυστερωμένη, τῆς ὁποίας τὰ ἄχυρα εἶχαν σαπίσει. Ἡ ὕγρασία τοῦ κελιοῦ μου ἦταν τόσο, ὥστε τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα ἦσαν μουχλιασμένα. Τὸ φῶς ποὺ μοῦ ἔφτανε μούλιαζε μέσα σὲ πέντε λεπτά. Ἐμεινε ἀκίνητος, γιὰτὶ δὲν μπορούσα νὰ σαλέψω καθόλου, λόγῳ τῶν τρομερῶν πόνων ποὺ ἐννοιοῦθα σὲ ὅλο μου τὸ κορμί, ἔξ αἰτίας τῆς πτώσεώς μου. Γιὰ νὰ βγῶ ἀπ' τὸ κρεβάτι μου, σερνόμουν μὲ τὰ πόδια μου καὶ μὲ τὰ χέρια μου. Τὰ νύχια μου εἶχαν μεγαλώσῃ τόσο, ὥστε οὔτε νὰ ξυστῶ δὲν μπορούσα γ' αὐτὸ μὲ ἔσχιζαν τὴν ἐπιδερμίδα μου. Τὰ δόντια μου εἶχαν καταστραφεῖ καὶ ἡ εἴξες τοὺς εἶχαν βγεῖ ἀπὸ τὰ ὀδόντα...»

Ὁ Τσελλίνι ὅμως εἶχε σιδερένια κράσι καὶ ἀντέσχε σὲ ὅλες τὶς δοκιμασίες. Ὅταν δὲ ἀποφυλακίστηκε, πῆγε στὴ Φλωρεντία, ἔπειτα στὴ Μάντουα, ἀπὸ κεῖ στὴ Νεάπολι καὶ ἀπὸ τὴ Νεάπολι στὸ Παρίσι.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Ιος, ὁ ὁποῖος ἀγαποῦσε καὶ προστάτευσεν τοὺς καλλιτέχνες, τοῦ παρέχωσε τότε ἕνα μεγαλοπρεπὲς μέγαρον καὶ κατοικὴ καὶ τοῦ ἐχορήγησε γενναία ἐπιχορήγησι, ἐνὼ ὁ Τσελλίνι, γεμάτος εὐγνωμοσύνη, ἀρχισε νὰ ἐντελὴ τὶς διατάξεις καὶ ἀλλεπάλληλες παραγγελίες του.

Μιά ἀπ' τὶς παραγγελίες αὐτὲς, ἦταν καὶ ἕνα ἀσημένιο ἀγαλμα ποὺ παρίστανε τὸ Δία μὲ τὸν κεραυνόν. Ὁ βασιλεὺς, μὲν εἶδε τὸ ἀγαλμα αὐτό, κατενθουσιάστηκε, ἐπήνεσε τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν ἀπεκάλεσε «φίλος τοῦ ὄντος», ἐνὼ τὴ λέξι αὐτὴ δὲν ἀνηύθηκε ποτὲ οὔτε στοὺς μεγαλειότερους μεγιστάνες τοῦ βασιλείου του.

Μὰ μέρου, ὁ Φραγκίσκος Ιος, θέλωντας νὰ ξαφνίσῃ τὸν ἀγαπημένο του καλλιτέχνη, πῆγε ἀπρόοπτα μέσα στὸ ἐργαστήριό του. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε ὁ βασιλεὺς, ὁ Τσελλίνι, ὁ ὁποῖος ἔφευγε βάνανσα πρὸς τοὺς ἐργάτας του, ἔδωσε σ' ἕνα μικρὸ ἐργάτη

ΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΖΩΑ

ΦΟΙΒΗ, Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΙΓΡΙΣ ΤΟΥ ΝΕΡΩΝΟΣ

Ἐνα θηρίο ποὺ ἀγαπάει ἐν' ἄλλο θηρίο. Φοίβη, ἡ εὐνομένη τίγρις τοῦ Νέρωνος. Ἐνα ταιριαστὸ ζευγάρι. Τὰ αἰματηρὰ συμπέσια τοῦ τυράννου. Τὸ ἀπαίσιο παιχνίδι τοῦ θηρίου. Ὁ Νέρων στὴν Ἑλλάδα. Ἡ ὥραία Ἑλληνὶς Ἀκτὴ. Πῶς ἐγίνε χριστιανή. Τὰ φρικώδη καὶ αἰματηρὰ συμπέσια. Ἡ Ἀκτὴ μέσα στὴ φυλακὴ. Στὸν Ἰππόδρομο. Ὃπου ἡ τίγρις μεταβάλλεται σὲ ἀρνάκι, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ Νέρων, ὁ τρομερὸς καὶ ἐγκληματικὸς αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ὁ δολοφόνος τῆς ἐνδρετης συζύγου του Ὁκταβίας, ὁ πατροκτόνος, ὁ φονεὺς τοῦ ἀδελφοῦ του Βρεττανικοῦ, τὸν διδασκάλων του Βύθρου καὶ Σενέκα, ὁ Νέρων, τὸ ἀνθρωπομόρφο αὐτὸ θηρίο ἀγάπησε κ' αὐτὸς μὰ φορὰ στὴ ζωὴ του πραγματικὰ. Μὰ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης του δὲν ἦταν ἀνθρώπος, ἦταν ἕνα ἄλλο θηρίο, μιά τίγρις, στὴν ὁποία εἶχε δώσει τὸ ὄνομα Φοίβη.

Τὴν τίγρι αὐτὴ, ὁ Νέρων τὴν εἶχε ξεχωρίσει μὰ μέσα στὸν Ἰππόδρομο, γιὰτὶ αὐτὴ μόνη τῆς εἶχε κατασπαράξει περισσότερους χριστιανούς ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα μαζὺ θηρία. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ, τὸ θηρίο κέρδιζε ὅλη τὴν ἀγάπη του. Ἀμέσως τότε διέταξε κ' ἐτοποθέτησαν ἕνα χρυσὸ κλουβὶ στὸ παλάτι του, μέσα στὸ ὁποῖο ἔλεισαν τὴ Φοίβη. Συγχρόνως δὲ προσέλαβε γιὰ δαμαστὴ τῆς ἑνα φημισμένο θηριοδამαστὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τὸ Λυδικόν.

Ὁ δαμαστής αὐτὸς ἦταν τόσο ἐξασκημένος στὴ δουλειά του, ὥστε, ὅταν ἀπὸ λίγο καιρὸ, μπορούσε κανεὶς νὰ δῇ τὸν Νέρωνα καθισμένο στὸ θρόνο του, ἐνὼ ἡ τίγρις, κοιμισμένη στὰ πόδια του, ἀκουμπῶσε μὲ νοχλεία τὸ κεφάλι τῆς ἐπάνω στὰ γόνατά του.

Ἀλλοίμονο δὲ σὲ ὅποιον θὰ τολμοῦσε ν' ἀγγίξῃ τὴν Φοίβη!... Τὰ τρομερὰ τέρατα βασανιστήρια θὰ τὰ εὗρισκε ἐλαφρὰ γι' αὐτὸν ὁ Νέρων... Τόσο τὴν ἀγαποῦσε, ὥστε θὰ προτιμοῦσε νὰ χάσῃ τὴν πλουσιώτερη καὶ μεγαλειώτερη ἐπαρχία του, παρὰ τὸ εὐνοῦμένον θηρίο...

Συχνὰ ὁ Νέρων προσκαλοῦσε οἱ μεγαλοπρεπὲς συμπέσια του τοὺς ἐπιφανέστερους τῶν ἐυγενῶν τῆς Ρώμης καὶ τοὺς διασκεδάζε μὲ κάθε εἶδους ἀναψυχή. Ἐξασπρὴ ἡ μουσικὴ σταματοῦσε, τὰ παιγνίδια ἔπαιναν κ' ἕνα σφύριγμα ἀνηχοῦσε. Μὲ τὸ σφύριγμα αὐτό, ὁ Νέρων προσκαλοῦσε τὸ Λυδικόν, τὸ φύλακα τῆς Φοίβης, ὁ ὁποῖος ἔφτανε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸ θηρίο του.

Τότε ἡ τίγρις, μ' ἕνα πῆδημα διέσχισε τὰ τραπέζια καὶ τοὺς προσκεκλημένους του, καὶ, πλησιάζοντας τὸν αὐτοκράτορα, ἀρχισε νὰ τὸν χαϊδεύῃ μὲ τὴ γλώσσα του, κυττάζοντάς τον μέσ' στὰ

μὰ κλωτσιὰ τόσο δυνατὴ, ὥστε τὸ παιδί πῆγε κ' ἔπεσε ἀνάμεσα στὰ πόδια τοῦ Φραγκίσκου Ιου. Ὁ Τσελλίνι, βλέποντας τότε τὸ βασιλεῖ, ταράχτηκε ὑπερβολικὰ, ἀλλὰ ὁ Φραγκίσκος, ὅχι μόνον δισαρεστήθηκε, ἀλλὰ καὶ γέλασε ὅταν ὁ καλλιτέχνης τοῦ ἐξηγήσε συγγνώμην.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος τῆς περιπετειώδους ζωῆς τοῦ Μπενβενούτο Τσελλίνι.

μάτια σὰν νὰ ἤθελε νὰ μαγνέψῃ τὶς μουσικὰς καὶ καταχθόνιες σκέψεις του. Τότε ὁ Νέρων σήκωσε τὸ χεῖρ του καὶ τῆς ἔδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο ἕναν ἀπ' τοὺς συνδαιτημένους. Ἀμέσως ἡ τίγρις ὁμοίωσε ἐναντίον του καὶ, ἀφοῦ τὸν κατασπαράξε, ἀρχισε νὰ παίξῃ μὲ τὸ κρανίον του, πρὸς τὰ μάτια τοῦ αὐτοκράτορος, ὁ ὁποῖος κατενθουσιαζόταν μὲ τὸ θέαμα αὐτό.

*** Ὅταν ὁ Νέρων ἤθελε στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ συμμετάσχει στοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, πῆγε μαζὺ του καὶ τὴν εὐνομένην του τίγρι. Γιὰ νὰ τὴ διασκεδάσῃ μάλιστα ἀπὸ τὴ μονοτονία τοῦ ταξιδιοῦ, τῆς ἔρριχνε κάθε πρῶτὴ καὶ κάθε ἀπόγευμα ἀπὸ ἕνα χριστιανόν. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαμονῆς του στὴν Ἑλλάδα, ὁ Νέρων ἐρωτεύτηκε τρελλὰ μιά νέα ἱεροκόου καλλονή, τὴν Ἀκτὴ. Ἀμέσως, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, τὴν ἐπέδιδε στὸ πλοῖο του καὶ τὴν ἔπλεσε μαζὺ του στὴ Ρώμη.

Μόλις ὁ Νέρων ἐπέστρεψε στὴν πρωτεύουσά του, μεγαλοπρεπὲς ἐορτὲς ἀργανώθηκαν πρὸς τιμὴν του. Ἡ Ἀκτὴ, ἡ ὁποία ἔμεινε τώρα στὸ αὐτοκρατορικὸ παλάτι, ξαφνιάστηκε πολὺ βλέποντας ὅτι στοὺς κήπους του ἱππάρχων ὑπόγειοι δεσμοτῆται, μέσα στὰ ὁποῖα ἦσαν φυλακισμένοι ἑκατοντάδες ἀνθρώπων, ποὺ, κάθε τόσο τοὺς ἔρριχναν ὡς τροφὴ στὰ θηρία.

Βλέποντας τὰ μαρτύριά τους, ἡ Ἀκτὴ θέλησε νὰ μάθῃ ποῦ ἦταν τὸ ἔγκλημα τοὺς καὶ ῥώτησε τοὺς ἰδίους σχετικῶς. Τότε ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ἕνας χριστιανὸς ἱερεὺς, κατόρθωσε νὰ τὴν συνηθίσῃ στὴν πίστι τοῦ Ἰησοῦ. Τὴν κατηχήσῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ ὥραία Ἑλληνὶς ἀφιέρωθηκε στὴ σωτηρία τῶν ἀδελφῶν τῆς.

Μὰ μέρου, ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα ὀργισμένον συμπέσιον τοῦ, ὁ Νέρων θέλησε νὰ προ-

σφῇ στοὺς συνδαιτημένους τοῦ τὸ θέαμα ἑνὸς χριστιανοῦ κατασπαράζομένου ἀπὸ τὴν τίγρι τοῦ καὶ διέταξε νὰ φέρουν ἕνα θῦμα ἀπὸ τὸ δεσμοτῆριο. Ἀμέσως ἔφεραν ἕνα γέρο, τοῦ ὁποῖου ἡ λευκὴ γενειάδα ἔφευγε μακριὰ ἀπὸ τὸ στήθος του.

Ὁ Νέρων ἔκανε τότε ἕνα σημεῖο στὴ Φοίβη καὶ τὸ θηρίο ἀναπήδησε. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ἀκτὴ ἔβγαλε μιά κραυγὴ. Εἶχε ἀναγνωρίσει στὸ πρόσωπο τοῦ γέροντος τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε κάνει χριστιανή.

—Χάρι! Χάρι! φώναξε ἱκετευτικὰ ἡ νέα Ἑλληνίς.

—Χάρι! Χάρι! φώναξαν καὶ οἱ ἄλλοι συνδαιτημένους.

Μανιώδης τότε ὁ Νέρων, γιὰτὶ ἤθελε νὰ τοῦ καταφύσῃ μιά τόσο εὐχάριστη διασκέδασι, ἔδωσε μὰ ἑκατοντάς τὴν Ἀκτὴ, ἡ ὁποία ὅμως ἀνασηκώθηκε ἀμέσως καὶ φώναξε :

—Καὶ ἐγὼ εἰμαι Χριστιανή!

Ἀκούοντας τὰ λόγια τῆς αὐτῆς, ὁ Νέρων ἔξαλλος ἔκανε ἕνα σημεῖο. Ἀμέσως οἱ δοῦλοι ὤρμησαν κατὰ τῆς Ἀκτῆς, τὴν συνέλαβαν καὶ τὴν δίδησαν στὶς φυλακὰς τοῦ ἀνακτόρου.

*** Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἀνηγγέλη ὅτι ὁ Νέρων θὰ ἔδινε μιά μεγάλη ἐορτὴ στὸν Ἰππόδρομο γιὰ νὰ ἐορτάσῃ τὴν τρίτη ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος.

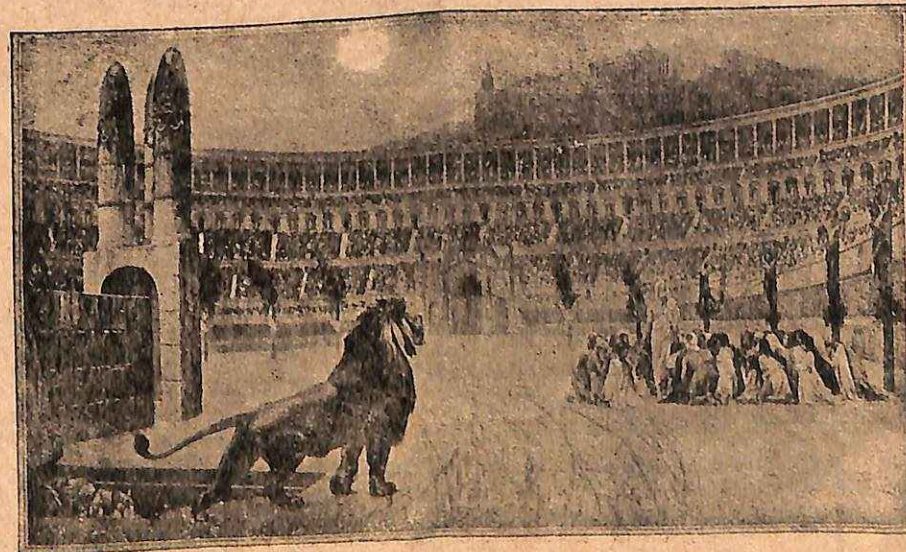
Στὴν ἐορτὴ αὐτὴ, ὁ αὐτοκράτωρ παρουσίαστικε ντυμένος ὅπως ὁ Ἀπόλλων. Μόλις ἐκάθισεν, ἐνθουσιώδεις ἐπεφημίαι ἀκούσθηκαν ἀπ' ὅλους τοὺς θεατὰς, γιὰτὶ ὁ ρωμαϊκὸς λαὸς ἦταν συνηθισμένος σὲ τέτοιου εἶδους θεάματα. Ἀμέσως τότε ὁ Νέρων ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τῆς ἐορτῆς καὶ οἱ δοῦλοι ἔσπευσαν τοὺς χριστιανούς μέσ' στὸ στίβο. Συγχρόνως ἐξώρμησαν καὶ τὰ θηρία καὶ ἀρχισαν νὰ τοὺς

Τότε ἀπ' ὅλα τὰ στόματα τῶν θεατῶν βγήκε ἡ κραυγὴ : —Χάρις! Χάρις!

Ἀμέσως ὁ Λυδικός, ὁ φύλαξ τῆς τίγριος, πῆγε καὶ ἔλυνε τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔπεσε κάτω γονατιστή. Τὴν ὠδήγησε ἔπειτα ἔξω ἀπ' τὸν Ἰππόδρομο καὶ τὴν ἔφρεσε ἐκεῖ.

Τότε ἡ Ἀκτὴ κατέφυγε στὸ γειτονικὸ ναὸ τῆς Ἀρτέμιδος. Ἐμεινε ἐκεῖ ἀρκετὲς ὥρες καὶ μόνον ὅταν νύχτωσε βγήκε ἀπὸ κεῖ καὶ ἔτρεξε μέσα στὶς κατωκάδες, κοντὰ στοὺς ἄλλους χριστιανούς ἀδελφούς τῆς.

Ὁ Νέρων δὲν ἐπέτρεψε πολλὴν καιρὸ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον αὐτό. Ἐπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες ἐξερράγη ἡ στάσις τοῦ Γάλβου καὶ ὁ ἀπαίσιος ἐκείνος τυράννος, γιὰ νὰ σωθῇ, αὐτοκτόνησε.

Οἱ Χριστιανοὶ στὸν Ἰππόδρομο τῆς Ρώμης, πρὸς τὰ πειναλέα θηρία!...

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ "ΣΑΤΑΝΑΣ,"

Η σύλληψις του Σατανά. Αι καταπληκτικαί αποκαλύψεις. 'Όπου ελόκληρη ή 'Ελβετία αναστατώνεται. 'Ο Λενίν και ο Σατανάς. Πώς οργανώθηκε ή Μπολσεβικική επανάστασις. Η πυρκαϊά της κλινικής και ή απόδρασις του Σατανά. Η περιπέτειος του «Μηδέν». Η μυστηριώδης εξαφάνισις του, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

(Συνέχεια και τέλος).

Αλλά μόλις οι αντικατασκοποί επροχώσαν μερικά βήματα, εστάθησαν άναυδοι. Είδαν μπροστά τους έναν άνθρωπο με άπαίσιαν φυσιογνωμία. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο ρυτίδες και φτιασίδια και το ένα φρύδι του έλειπε!

Μην εκπληττούσε, τούς έπε ο Γάλλος αρχικατασκοπος. 'Ο άνθρωπος που έχετε μπροστά σας είναι ο «Σατανάς». Τον προφτάσαμε τη στιγμή ακριβώς που άφινει την... ύποπταί του ως έμπορικού ακόλουθου της Γερμανικής πρεσβείας και μεταμφιέζεται σε λοχαγό φόν 'Αινεμ.

Οι 'Ελβετοί συνέλαβαν τότε τον «Σατανά» και με ισχυρή συνοδεία τον έστειλαν στο γραφείο του γενικού αρχηγού της 'Ελβετικής 'Αστυνομίας. Έπειτα έκαναν έρευνα στο διαμέρισμά, ενώ συγχρόνως τηλεγράφησαν στην άστυνομία της Ζυρίχης να κάνει έρευνα στο διαμέρισμα του χερ Μιχαέλσον.

Τα βιβλία και τα διάφορα έγγραφα που κατέχεσαν τότε απέδειξαν ότι ο «Σατανάς» ήταν ο πιο καταχθόνιος απ' όλους τούς αρχικατασκοπούς όλων των έμπολέμων και ότι όλα είχε αποκαλύψει ο «Μηδέν» αποτελούσαν ένα μέρος μόνον της καταπληκτικής ποταμιακής δράσεώς του.

Μεταξύ των άλλων, από την αλληλογραφία του απέδειχθη και ο σατανικός ρόλος που είχε παίξει ο «Σατανάς» στην εκκρήξη της Ρωσικής επανάστασεως.

Από τις πρώτες έδομαδες της άφιδως του στην 'Ελβετία, ο «Σατανάς» ήλθε ως χερ Μιχαέλσον σ' επικοινωνία με τον Λενίν, ο οποίος βρισκόταν τότε στην 'Ελβετία, κι' απ' εκεί σκευωρούσε κατά του Τσαρικού καθεστώτος. Σκέφθηκε ότι ο άνθρωπος αυτός θα μπορούσε να φανή χρήσιμος στη Γερμανία και του προσέφερε την ύποστηρίξή του, την οποία ο Λενίν δέχθη. Η Κυβερνήσεις των Συμμάχων ήσαν ότι ο Λενίν υπένομε με τούς εν Ρωσία ύπαδους του το Τσαρικό καθεστώς και τον έπιτηρούσαν. Όταν δέ είδαν ότι ή δράσις του απέβαινε επικίνδυνη, ζήτησαν από την 'Ελβετική Κυβέρνηση να τον άπελάσθ. Αλλά ή «Σατανάς» με τούς ισχυρούς 'Ελβετούς φίλους του έματαιώσε την άπέλασιν αυτήν, αφού προηγουμένως ή Λενίν έδωσε την ύπόσχεσι ότι θ' αναβόη, προσωρινώς τουλάχιστον και ένός μόνου στην 'Ελβετία, τις ενέργειες του εναντίον της Ρωσικής Κυβερνήσεως. Κι' πράγματι, για πολλήν καιρό, ή 'Ελβετική άστυνομία δεν είδε πειθ τίποτε το ύποπτο.

Ο Λενίν όμως δεν είχε πάλει τις επαναστατικές του ενέργειες. Άπλούστατα, με τη βοήθεια του «Σατανά», ενεργούσε τώρα μυστικά. Ο «Σατανάς» με δικούς του ανθρώπους έστειλε στη Ρωσία την αλληλογραφία και τις προκηρύξεις του Λενίν προς τούς ύπαδους του. Έπειτα από λίγον καιρό μάλιστα ανέλαβε να διευκολύνη την Λενίν και τούς άλλους κορυφαίους συνεργάτας του να έπιστρέψουν κρυφά στη Ρωσία για ν' ανατρέψουν το Τσαρικό καθεστώς, υπό τον όρο ότι, μόλις θ' ανέλυθον αυτοί την έξουσία, θά έκλειναν ειρήνη με τη Γερμανία και θ' άπέσταν τή Ρωσία.

Ποσωπικότητες της 'Ελβετίας και όλοι οι Γερμανοί που έμεναν στην ουδέτερη αυτή χώρα, κινητοποιήθηκαν για να τον σώσουν. Έτσι, ο «Σατανάς» είχε τούς καλύτερους 'Ελβετούς δικηγόρους ως συνεργόους του, οι οποίοι επεκαλέσθησαν την παλιά πληγή που είχε πάρει στο Μέτωπο, ύποστήριξαν ότι ή ταπεινότης της φυλακισέως του εκλόγισε την ύγιειν του και τή νεύρα του, κι' έτσι έπέτυχαν να μεταφερθώ σε μια ιδιαίτερη κλινική, λίγην ώρα έξω από τη Ζυρίχη, και να νοσηλεύεται εκεί, έπιτηρούμενος από δύο 'Ελβετούς άστυνομικούς. Συγχρόνως την έπιτη-

Ο Λιστ κατά την νεανική του ηλικία.

σικά στρατεύματα από τή Γερμανική σύνορα.

Εν τώ μεταξύ όμως οι πράκτορες της Βρετανικής Κατασκοπείας, οι οποίοι έπιτηρούσαν άγρυπνα τον Λενίν, έμαθαν μέσας άκρας τις συνεννοήσεις αυτές και έλαβαν όλα τούς τή μέτρα για να έμποδίσουν την αναχώρησιν των έπιφανών Μπολσεβίκων, τούς όποιους μάλιστα και άπεπειράθησαν να δολοφονήσουν. Ο «Σατανάς» όμως ήταν πανταχού παρών και τούς προστάτευε. Στο τέλος μάλιστα κατώρθωσε να στείλ η τον Λενίν και τούς συντρόφους του στη Γερμανία και απ' εκεί στη Ρωσία, με την έγκρισιν του γενικού έπιτελάρχου Λούντεντορφ.

Μόλις έγινε γνωστή ή σύλληψις του «Σατανά», όλες ή μεγαλύτερες

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Μόλις έγινε μόνος ο Γερμανός αρχικατασκοπος, δρασκελίσε το παράθυρο, έπιασε ένα σχοινί που κάποιο κυστηριώδες χέρι είχε δέσει εκεί, και κατέβηκε κάτω, στην πίσω αλλη της κλινικής. Όλος ο άλλος κόσμος είχε συγκεντρωθεί στο αντίθετο μέρος. Ο «Σατανάς» προχώρησε ως τον τοίχο και εκεί παρμηρίσε έναν σωρό από χαλίκια, κάτω από τον οποίο εξαγρυψε μια καταπληκτική. Η καταπληκτική εκείνη ήταν ή εισόδος μιας ύποπτης στοάς που έβγαζε λίγα μέτρα πύ πέρα, στο σπιτάκι ενός χωρικού.

Χωρίς να διατάξ η καθόλου, ο «Σατανάς» κατέβηκε στην ύπόγειη στοά και βγήκε στην άλλη άκρη της, όπου περίμενε ένα μεγάλο αυτοκίνητο, ένα αυτοκίνητο της Γερμανικής πρεσβείας της Βέρνης. Μόλις ο «Σατανάς» μπήκε μέσα, το αυτοκίνητο ξεκίνησε ολοταχώς προς τη διεύθυνσιν της λίμνης Κονστανς και στάθηκε σ' ένα μέρος της άκτης όπου περίμενε ή βενζινακτος της βίλλας του Λερμόν.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο αρχηγός της 'Αμερικανικής Κατασκοπείας της Βέρνης μεταξύ των άλλων βρήκε επάνω στο γραφείο του το αντίγραφο ενός τηλεγραφήματος που έστέλλετο από το Φριντρινχάρεν στη Γερμανική πρεσβεία της Βέρνης. Το τηλεγράφημα αυτό το είχε φέρει μαζί με άλλα γερμανικά κάποιος υπάλληλος του 'Ελβετικού Τηλεγραφείου που ήσαν πράκτωρ των Συμμαχικών Κατασκοπειών. Το κείμενό του ήταν μυστηριώδες για όποιον το διάβαζε.

«Έφθασα αίσίως ένταύθα» έγραφε μόνον και τίποτε άλλο. Ούτε ύπογραφή δεν είχε. Αλλά ο αρχηγός της 'Αμερικανικής Κατασκοπείας κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο. Τηλεγραφεύσε ο «Σατανάς», για τη δραπέτευσιν του όποιου είχε σκηνοθετήσει ή ψευτοπυρκαϊά, ή οποία έδωκε σχεδόν άμέσως και είχε σκαφτεί ή ύπόνομος κάτω από τον έξωτερικό τοίχο του κήπου της κλινικής.

Έρώσον ο «Σατανάς» βρισκόταν μακριά από την 'Ελβετία, όλη ή άρτοτεχνική οργάνωσις της κατασκοπείας και λαθρομπορίου άρχισε να χωλαίνει. Κανείς δεν ήταν εις θέσιν να τή διεύθυνση ύπως έκείνος. Και σ' αυτός τώρα δεν μπορούσε πειθ να εξαγαμώ στην 'Ελβετία, γιατί όλες ή Συμμαχικές Κατασκοπείες είχαν βγάλει π' ήλιόδες αντίτυπα τις φωτογραφίες του και τις είχαν στείλ σε όλους τούς πράκτοράς των. Έτσι, ή όρσις της οργάνωσεως του «Σατανά» περριώστηκε πολύ. Κυρίως έδρούσαν τώρα ή άλλες οργάνωσεις, την ύπαρξ-

των όποιων δεν ήξερε ούτε ο «Μηδέν», και μόνο μετά την ανακωχή τις έμαθαν οι Σύμμαχοι. Τις οργάνωσεις αυτές εξακολούθωσε να τις διεύθυνη ο «Σατανάς» από τη Γερμανία με διάφορους ύπαρχηγούς του, οι όποιοι κατόρθωναν να πηγαινοέρχωνται, περνώντας τή σύνορα μυστικά από τούς κατασκόπους των Συμμάχων.

Η ανακωχή της δράσεως του «Σατανά» από τούς Συμάχους έκανε τούς Γερμανούς να μαινώνται. Προσπαθούσαν μάλιστα να εξακριβώσουν ποιος τον είχε προδώσει. Όπως ήταν φυσικό, ή ύπόνομος των έπεσαν στον «Μηδέν», ο όποιος ήταν ο κυριώτερος ύπαρχηγός της ανακαλυφθείσης οργάνωσεως. Έδωσαν λοιπόν ένα από τή όργανά τους να του κλέψ η διαβατήρια κι' έστειαν τον κατήγγελλον μυστικά στις 'Ελβετικές 'Αρχές ότι είχε παραδωί τον νόμο περί διανομής ένων στο 'Ελβετικό έδαφος. Έτσι, ή 'Ελβετική άστυνομία τον συνέλαβε και τον κατέδρασε σε τριών μηνών φυλάκιση, μετά την οποία έπρεπε να άπελάσθ.

Συγχρόνως οι Γερμανοί έργόντισαν ώστε στη φυλάκ η του «Μηδέν» να τοποθετηθώ ως δ' ασμοφύλακες όργανά τους, ώστε να τον παρακολουθώ και ν' ανακαλύψουν αν έρχόταν σε επικοινωνία με ανθρώπους των Συμμαχικών Κατασκοπειών.

Ο «Μηδέν», μόλις συνέληφθη, τηλεγράφησε στην άδελφή του παρακαλώντας την να πά η στην 'Ελβετία να τον ιδώ, γιατί ή κατάστασις της υγείας του είχε χειροτερέψει. Η πράγματι είχε χειροτερέψει. Η Γερμανικές 'Αρχές, με την έλπίδα ότι μέσω της άδελφής του θα ανάκαμψαν την άλγθεια, την άφησαν να πά η στην 'Ελβετία. Η συνάντησις των δύο άδελφών, των μόνων που είχαν επικοινωνία από την οικογένειά τους, ήταν συγκινητική, μέσα στη φυλάκ η της Βέρνης.

Όταν κατώρθωσαν να μείνουν μόνοι για μερικά λεπτά της ώρας, ο «Μηδέν» μίλησε στην άδελφή του για τον 'Αμερικανό οικογενειακό του φίλο, της είπε τί θέσι είχε στην 'Ελβετία και την παρακάλεσε να τρέψ η άμέσως να τον έιδω, πείθησ η ότι εκινούνταν κι' ότι άδω και να τον παρακαλέσθ να φροντίσθ να τούς σώσθ.

Είπε ή μόνη, μες έλπίδα, της είπε. Μόνον αυτός μπορεί να μεί σωσθ.

Χωρίς να φέρη καμιά αντίρρησι και με χείρα, γιατι θά έαντίλαπε την παλιά οικογενειακή τους φίλο και σύντροφο των έντυχημένων ήμερών, ή Μάρμαρετ φούγοντας από τη φυλάκ η τράβηξε κατ' είδειαν στή σπιτι που έμενε ο 'Αμερικανός. Άμέσως, μόλις την είδε, άρχισε να τού άφίγει

ται τή παθήματα της οικογενείας της, προσπαθώντας να τον συγκινήσ η. Αυτός όμως τή διέκοψε και της είπε με συμπάθεια:

— Είνα περιττόν... Τά ξέρω όλα... Μου τή άφίγησ η άδελφός σας, ο όποιος επί πλέον έχει προσφέρει μια τεραστία έκδοσίλει στους Συμάχους. Και έχομε ιερή ύποχρέωσι να τον προστατεύομε και να τον βοηθήσομε με κάθε τρόπο. Και θά τή κάνομε...

Πράγματι ή 'Αμερικανική 'Υπηρεσις Κατασκοπείας της Βέρνης έπληρωσε τρεις από τούς καλύτερους 'Ελβετούς δικηγόρους της πόλεως για ν' αναλάβουν την υπεράσπισιν του «Μηδέν». Και χάρις στις ενέργειες των, έπειτα από λίγες ήμέρες, ο νέος Γερμανός έπλησε προδρική χάρη και άναστάλη ή άπέλασις του. Ήσαν έλεύθερος πειθ, αλλά όχι και άσφαλης. Παντού, όπου έπίγαινε, καταλάβαινε ότι τον παρακολουθώσαν σαν σκίες του δυό ανθρώπων της Γερμανικής Κατασκοπείας, εκτός των δυό 'Αμερικανών, τούς όποιους είχε διαθέσει για ήσθήλει του ο αρχηγός της 'Αμερικανικής Κατασκοπείας.

Το άδελφό του, αυτόν παρακαλούσθ να μείνει με τούς τών Γερμανών εις έκ' ένουρίσει τόν δυστυχ ή νέον. Και μια νερά πρ' βρισκόταν μαζί με τον 'Αμερικανό φίλο του, τού είπε με ύφος γεμάτο άπελπίσι:

— Για όνομα του Θεού, βγάλτε με από την 'Ελβετία! Βοηθήστε με να φύγω από δω κρυφά, χωρίς να πάω βέβαια στη Γερμανία και χωρίς να μάθ η ή Γερμανική Κατασκοπεία ούτε την αναχώρησιν μου, ούτε και τή μέρος στο όποιο θά πάω. Δεν άντέχω πειθ. Θά τρελλάθω.

Ο 'Αμερικανός τον έβρήθησθ πραγματικά. Τού έπρότεινε μάλιστα να τού δώσ η ή 'Αμερικανική Κατασκοπεία ένα μεγάλο γερμανικό πούον εις άμοιβή της ύπηρεσίας που έπρόσφερε. Αλλά αυτός δεν έδέχθη.

— Θέλω να έχω τή συνείδησιν μου ήσυν! τού είπε. Αν έπρότεινε την πατρίδα μου, τού έκανα εκ πεποιθήσεως και για ν' άδικηθώ τούς Νομίζόλεον και όχι για να πάω χήματα...

Μά πως θά ζήσθ στο μέλλον; τόν ρώτησε ο φίλος του. Φαντάζομαι ότι θά σού καταγγείλουν την περιουσίαν σου έχεις στην πατρίδα σου.

Αυτήν θά την κατάσθ, βέβαια, αλλά δεν με ενδιαφέρει. Εύτυχώς, όταν άνοιξα χρονομετρικό ρολόι στη Βέρνη, κατ' έντολήν του «Σατανά», έργόντισα να μεταφέρω όλη την κινητή περιουσίαν μου στην 'Ελβετία. Αυτήν δεν θά ηπέρσθ να μου την κατάρσθ.

Ο 'Αμερικανός άρχικατασκοπος τον έβρήθησθ

Η ΣΤΑΔΙΟΔΡΟΜΙΑ ΤΩΝ Μ. ΑΝΔΡΩΝ

ΑΠΟ ΦΤΩΧΟΣ ΚΗΠΟΥΡΟΣ, ΜΕΓΑΣ ΒΟΤΑΝΟΛΟΓΟΣ!

Ο Πουατώ, τ' παιδί του φτωχού κηπουρού. Τι έκανε για ν' άναδειχθ. Η θέλησις του και ή έπιμονή του. Πώς έμαθε γράμματα σε ήλικία 25 χρόνων. Η άγαπημένη του γραμματική. Φαγητό και μελέτη. Ένας καλός προστάτης. Στη νήσο του 'Αγίου Δομίνγου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο περίφημος Γάλλος βοτανικός Πουατώ στην άρχ η δεν ήταν παρά ένας άπλος κηπουρός, χωρίς όμως στην έπιμονή του, τη φιλομάθειά του και την εξαίρετική του αντίληψιν κατώρθωσε να γίν η ένδοξος και όνομαστός. Ίσθ πως διηγείται ο ίδιος την τόσο λαμπρή σταδιοδρομία του:

«Γεννήθηκα στ' 1766 στ' χωριό 'Αυδλάξ. Οι γονείς μου, επειδή ήσαν πολλ' φτωγοί, μ' έστειλαν για μερικούς μήνες στο σχολείο και, όταν έμαθα να διαβάω ύποσθήσοτε, με άπέστειλαν απ' αυτό για να βοηθήσω τον πατέρα μου, ο όποιος ήταν κηπουρός.

Όταν πέρασε ο πατέρας μου, πήγα και καλλιεργώσθ διάφορα λαχανόκηπους ως ή μερούσιος εργάτης. Όταν όμως κατώρθωσα και συγκεντρώσθ μερικές οικονομίες, πήγα στο Παρίσι για να τελειοποιήθω σ' η κηπουρική. Εκεί, αφού στην άρχ η εργάστηκα κοντά σε διάφορους φωτοκόμους και άνθόκομους, τέλος, στ' 1790, κατώρθωσα να προσληθώ ως εργάτης κηπουρός στ' Βοτανικό Κήπο.

Επειδ' η πολύ τή γαλλική Κυβέρνησις κατέλαβε τή θέσι μου στ' Βοτανικό Κήπο, για ν' αναλάβω τή διεύθυνσιν ενός μεγάλου άγορκτηματος στη Δορδόννη. Μία μέρα λοιπόν έλαβα μια έπιστολή του παλίου προέστ' μου, ο όποιος μου άνήγγελε ότι ή γαλλική Κυβέρνησις σόπευε ν' άποστείλ η μερικούς φωτοκόμους στ' 'Αγιο Δομίνγο για να μελετήσουν τή φυτά της άπωκίας αυτής και με ρωτόσε αν δέχομαι να φροντίσθ να πάω κι' εγώ μαζί τους. Δέχτηκα με ένδοσιασμό την πρότασιν του κι' έφυγα για τόν 'Αγιο Δομίνγο.

Είσα άκιστα ευτυχής, μου άπάντησε ο φίλος μου, και με την έπιμειλα μισέρσι να τού κατώρθωσθ.

— Άλλά με πούον τρόπο;

— Άγόρασε μια Γραμματική και σπουδάξ η άμόνος σου.

Πραγματικά να φύγω μαζί με την άδελφή μου, κρυφά, για την 'Ιταλία. Από τ' Μιλάνο έλαβε ένα γράμμα σου, που τού ανήγγειλαν ότι έθελαν άίσίως, αλλά έκτοτε ούτε γράμμα τους έλαμψθ, ούτε έλαβε τίποτα γι' αυτούς. Κι' όταν μετά την άνακοκή προσπάθησε έπιδούσθ να τούς έναβώ, δεν τ' κατώρθωσε. Τι να έμην άναγ; Μυστήριον.

Άμέσως τότε πήγα σ' ένα βιβλιοπωλείο κι' άγόρασα μια Γραμματική. Η κηπουρική μου όμως εργασία δεν μου άφιναν καιρό για μελέτη. Τότε έκανα κι' εγώ τ' εξής: Είπα πάντα τή Γραμματική μέσα στην τσέπη μου και τ' μεμνεί, την ώρα του φαγητού, ενώ με τ' ένα χέρι έτρωγα, με τ' άλλο κρατούσα τή Γραμματική και τή διάβαζα. Όταν πάλι στη δουλειά μου κορυαζόμουν σκάδοντας, παρατούσα τ' σπαί μου για να ξεκουρασθ, έβγαζα την άγαπημένη μου Γραμματική και διάβαζα. Αλλά και όταν πείσθ τή λουλούδια, έκλωνα συγχρόνως όντοματα και όρματα.

Όταν, τέλος, έμαθα τή κηπουρική μου γλώσσα, άγόρασα ένα γαλλολατινικό λεξικό και τ' λατινικό σύγγραμμα «Σύστημα των φυτών», και τότε, μελετώντας τις νόχτες, κατώρθωνα με τή βοήθειά του λεξικού να διαβάω τ' λατινικό σύγγραμμα.

Όταν ο προϊστάμενός μου, ο όποιος ήξερε ότι είμαι άγράμματος, πληροφόρησε ότι είχα μάθει όχι μόνο τή

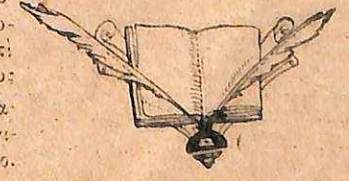
γλώσσα μου, αλλά και άκρετά λατινικά. Ξαφνίστηκε και θέλησε να μου φανή χρήσιμος. Αλλά σε λίγο έγκρατέλειψα τή θέσι μου στ' Βοτανικό Κήπο, για ν' αναλάβω τή διεύθυνσιν ενός μεγάλου άγορκτηματος στη Δορδόννη. Μία μέρα λοιπόν έλαβα μια έπιστολή του παλίου προέστ' μου, ο όποιος μου άνήγγελε ότι ή γαλλική Κυβέρνησις σόπευε ν' άποστείλ η μερικούς φωτοκόμους στ' 'Αγιο Δομίνγο για να μελετήσουν τή φυτά της άπωκίας αυτής και με ρωτόσε αν δέχομαι να φροντίσθ να πάω κι' εγώ μαζί τους. Δέχτηκα με ένδοσιασμό την πρότασιν του κι' έφυγα για τόν 'Αγιο Δομίνγο.

Είσα άκιστα ευτυχής, μου άπάντησε ο φίλος μου, και με την έπιμειλα μισέρσι να τού κατώρθωσθ.

— Άλλά με πούον τρόπο;

— Άγόρασε μια Γραμματική και σπουδάξ η άμόνος σου.

Πραγματικά να φύγω μαζί με την άδελφή μου, κρυφά, για την 'Ιταλία. Από τ' Μιλάνο έλαβε ένα γράμμα σου, που τού ανήγγειλαν ότι έθελαν άίσίως, αλλά έκτοτε ούτε γράμμα τους έλαμψθ, ούτε έλαβε τίποτα γι' αυτούς. Κι' όταν μετά την άνακοκή προσπάθησε έπιδούσθ να τούς έναβώ, δεν τ' κατώρθωσε. Τι να έμην άναγ; Μυστήριον.

ΕΥΘΥΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΙ ΥΠΝΟΒΑΤΕΣ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ!

ΤΟΥ CAMI

ΠΡΩΤΗ ΠΡΑΞΙΣ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Η σκηνή παριστάνει μιὰ στέγη.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Κοιμημένοι πίσω απ' αυτή την καπνοδόχο, παραμονεύουμε το πέρασμα των ύπνοβατών, οι οποίοι έχουν τρομοκρατήσει το Παρίσι...

Ο ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ.— 'Ο αρχηγός των, «ό διανοούμενος και επιστήμων ληστής», όπως τον έχουν επωνομάσει λόγω της εξαιρετικής του μορφώσεως, στάθηκε πράγματι μεγαλοφυής, οργανώνοντας τη συμμορία αυτή.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Ναι. Τό να στρατολογήση τους ύπνοβατες για να τους χρησιμοποιήσι στις εναέριες επιχειρήσεις ήταν στ' αλήθεια ιδέα εξυπνάτη. Με την ικανότητα που έχουν να ανεβαίνουν πάνω στις στέγες έγιναν λωποδύτες που δεν ξέρουν τί θα πη βιολύ.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, (φτάνοντας σιγανό).— Μου έδωσατε ραντεβού πίσω απ' αυτή την καπνοδόχο... Ίδου με!... Οι λωποδύτες-ύπνοβατες δεν θ' άργήσουν να παρουσιαστούν. Ποιά εινε το σχέδιο της δράσεώς σας;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Θα ύπνωϊσω άμέσως το βοηθό μου. Έτσι, μόλις οι λωποδύτες θα παρουσιαστούν, θα μπορέση να τους παρακολουθήση, χωρίς να φοβάται τον ύπνο, και θα μ'α δείξη το καταφύγιο τους...

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.— Σούτ! Κυτάχτε στη γειτονική στέγη. ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Εινε αυτοί! Προχωρούν πάνω στο λωγ της στέγης πηδώντας. Δεν πρέπει να χάνουμε τον καιρό μας... (Κυτάχοντας το βοηθό του κατάντα).— Κοιμήσου!... Τό θέλω!... Κοιμήσου με σιγνμένες τις γροθιές!

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.— Με σιγνμένες τις γροθιές;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Ναι, αυτό είν' ένα μέτρο προνοίας!... 'Αν του επιτεθούν οι λησται θα μπορέση ν' άμυνή!... (Στό βοηθό του).— Και τώρα προχώρα χωρίς να φοβάσαι τον ύπνο, αλλά σ' ένα βατόρι.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.— Σε βατόρι; Χάσατε το μυαλό σας; ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Οχι. Τού ύπνοβάλο την ιδέα ότι βρίσκεται σε βατόρι από προνοητικότητα. Θα σ'α το εξηγήσω αυτό άργότερα.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.— Οι άδελφοι βαδίζουν πολύ γρήγορα.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Ο βοηθός μου τους παρακολουθεί, κρυπτόμενος πίσω απ' τ' άλεξι-κράνα...

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.— 'Ω!... κυτάχτε! 'Ο Διανοού-

μενος και επιστήμων ληστής» εϊδε το βοηθό σας. Νά! 'Ορμάει έναντιόν του! 'Ω, τον γκρέμισε στο δρόμο!...

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Ο βοηθός μου σφιγγοφυρίζει στο κενό...

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.— 'Ω! 'Ο δυστυχισμένος θα γίνη λυθμα κάτω στο δρόμο!

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Οχι. Κυτάχτε!

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ, (σκούβοντας από τη στέγη).— 'Ω! εινε θαύμα!... 'Ο βοηθός σας δεν τραυματίστηκε καθόλου πέφτοντας. Μά τι κάνει; Σέρνεται με την κοιλιά του στη μέση του δρόμου και σαλεύει τα χέρια του σαν να κολυμπάει...

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Ναι. Για λόγους προνοίας, τοί εϊχα ύποβάλει την ιδέα ότι βρίσκεται επάνω σε βατόρι. Γι' αυτό τώρα νομίζει πως έπεσε μέσ' στη θάλασσα και κολυμπάει με όλες του τις δυνάμεις στην άσφαλτο του δρόμου για να φτάση στο πεζοδρόμιο. 'Ας κατέβουμε κάτω να τον πιάσουμε... (Κατεβαίνουν).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ—ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΛΗΣΤΗΣ.— (πίσω από μιὰ καπνοδόχο).— 'Ανακά- λυψα τον μουσικό σου Λούφοκ-Χόλμς... Μά 'ο βοηθός σου δεν θα ξεγύγη δεύτερη φορά... 'Εχω κι' εγώ την ιδέα μου... ('Εξαφανίζεται επάνω στα κεραμίδια).

Όλα μαζί και άμέσως οι ύπνοβατες θα ξυπνήσουν.

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Καταλαβαίνω. 'Οταν οι ύπνοβατες ξυπνούν έξαφνα, κυριεύονται από ύπνο και πέφτουν κάτω...

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Ναι. Οι λωποδύτες θα πέσουν απ' αυτή τη στέγη, μέσ' στο κανάλι όπου τους περιμένουν μέσ' στη γόνδολά τους οι βενετσιάνοι αστυνομικοί.

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Νάτοι!

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Τώρα θα ση-

μάνουν τα ξυπνητήρια.

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Σημαίνουν κι' ε-

λας.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Τί έκ-

κωφαντικός θόρυ-

βος!

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Οι ύπνοβατες-λω-

ποδύτες ξυπνούν ά-

νατηδόντας.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Κατε-

λήφθησαν από ύπ-

νο και πηδούν μέ-

σ' στο κανάλι.

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Οι βενετσιάνοι ά-

στυνομικοί τους β-

γάζουν έξω με ά-

πόχες...

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Ενας

μόνο ληστής μένει

όρθιος πάνω στη

στέγη...

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Εινε ο Διανοούμε-

νος και επιστήμων

ληστής. ('Εξαφανίζεται σαρκάζοντας).

ΤΡΙΤΗ ΠΡΑΞΙΣ
Η ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Η σκηνή παριστάνει το υπόγειο κα-

ταφύγιο του διανοούμενου και επι-

στήμονος ληστού.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ, (κατεβαίνον-

τας τη σκάλα πρώτος).— 'Ιδού εγώ

στο καταφύγιο του διανοούμενου και ε-

πιστήμονος ληστού. 'Ερχομαι να έκ-

δικηθώ το θάνατο του άγατημένου μου

βοηθού. 'Εμπρός λοιπόν, ακολουθήστε

με... Νά ή κάμαρά του. Νά και το

κρεβάτι του. 'Ο διανοούμενος ληστής

κοιμάται... Και τώρα ιδέστε τί θα

κάνω... Πλησιάζω και το βάζω με

προφύλαξι μιὰ μάσκα στο πρόσωπο.

Αυτό φτάνει. Και τώρα σ'ας περμέ-

νουμε απ' έξω όσο να ξεμερώση.

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ, (άνωπό-

μω).— Γιατί να μ'ην όμνήσουμε τό-

ρα έναντιόν του ληστού και να τον

συλλάβουμε άμέσως, αφού τον έχουμε

στά χέρια μας;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Οχι! 'Η

έκδική μας δεν θα ήταν έτσι πλή-

ρης. 'Ο λησταρχος θα μ'ας παραδοθή

μόνος του, δεμένος μάλιστα χειροπό-

δαρα.

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.— Πώς

θα γίνη αυτό;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Θα δ'ητε...

Περιμένετε λίγο... Νά, ξεμερώνει...

Άκουστε!...

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥ

ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝΟΣ ΛΗΣΤΑΡ-

ΧΟΥ, (από το διπλανό δωμάτιο).—

Α! 'Αθλιε ληστή! Σε κρατάω!...

Παραδόσου!... Δεν θα μου ξεφύγης!

Θα σε δέσω χειροπόδαρα!...

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Λαμπρά!...

'Εσοχα!... Τό κόλπο πέτυχε... 'Ας

μποήμε μέσα. (Μπαίνουν μέσα και

βρίσκουν το ληστή δεμένο χειροπό-

δαρα).

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ.— Τί ση-

μαίνει αυτό; 'Ο ληστής εδέθηκε μόνος

του;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Ναι. 'Όπως

είδατε κατά τη διάρκεια του ύπνου,

του φόρεσα μιὰ μάσκα που παριστάνει

το πρόσωπο του 'Αρχηγού της Δημο-

σίας 'Ασφαλείας. Μόλις ξύπνησε, ο

ληστής κύτταξε μέσ' στον καθρέφτη.

Τότε από ένα φανόμενο αυτυποβολής,

πέρασε τον εαυτό του

ός 'Αρχηγό της Δημοσί-

ας 'Ασφαλείας. 'Ετσι,

μη ακούγοντας παρ'ά μόν-

ο στο καθήκον του, άρ-

πάσε τον ίδιο τον εαυτό

του απ' το λαμό, συνε-

λήφθη μόνος του και

δέθηκε χειροπόδαρα...

'Ιδού τον!...

ΑΥΛΑΙΑ

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— 'Ιδού εγώ
στο καταφύγιο του διανοούμενου
και επιστήμονος ληστού!...

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ

Η σκηνή παριστάνει μιὰ στέγη στη Βενετία.

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Οι ύπνοβατες λω-

ποδύτες εγκατέλειψαν έξαφνα το Πα-

ρίσι. Ξαναβρήκαμε τα ίχνη τους στη

Βενετία.

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Και τους πα-

ραμονεύουμε τώρα σ' αυτή τη βενετσι-

άνικη στέγη... Τά χίλια μου ξυπνητή-

ρια βρίσκονται στη θέση τους. 'Όλα

πάνε καλά...

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Γι' αυτό, διδάσκα-

λε, τοποθετήσατε χίλια ξυπνητήρια ά-

πάνω σ' αυτή τη στέγη;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Για να ξυ-

πνήσω τους ύπνοβατες-λωποδύτες. Τά

χίλια μου ξυπνητήρια θα χτυπήσουν

μον και διανοούμενος ληστής ύπνωϊ-

ζει τον βοηθό μου και τον αναγκάζει

να πάει μέσ' στο κενό...

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΟΥ-

ΜΕΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ, (θριαμβευτικά).—

Κύτταξε, Λούφοκ—Χόλμς! Σιγήρε λίγο

για να δ'ης!

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ, (σκούβοντας).—

Φρίξη! Τό κεφάλι του βοηθού μου

γίγνε κομμάτια καθώς χτύπησε στην

επιφάνεια του νερού!

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΟΥ-

ΜΕΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ.— Εινε ή έκδική

του βοηθό σου και του ύπνοβάλα την ι-

δέα ότι βρίσκεται στην κορυφή του

πύργου του 'Αϊφελ. 'Ετσι νόμισε πως

έφτασε πάνω σε στερεό έδαφος και

έκανε το κεφάλι του κομμάτια στην έ-

πιφάνεια του νερού!

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Γι' αυτό, διδάσκα-

λε, τοποθετήσατε χίλια ξυπνητήρια ά-

πάνω σ' αυτή τη στέγη;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Για να ξυ-

πνήσω τους ύπνοβατες-λωποδύτες. Τά

χίλια μου ξυπνητήρια θα χτυπήσουν

μον και διανοούμενος ληστής ύπνωϊ-

ζει τον βοηθό μου και τον αναγκάζει

να πάει μέσ' στο κενό...

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΟΥ-

ΜΕΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ, (θριαμβευτικά).—

Κύτταξε, Λούφοκ—Χόλμς! Σιγήρε λίγο

για να δ'ης!

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ, (σκούβοντας).—

Φρίξη! Τό κεφάλι του βοηθού μου

γίγνε κομμάτια καθώς χτύπησε στην

επιφάνεια του νερού!

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΟΥ-

ΜΕΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ.— Εινε ή έκδική

του βοηθό σου και του ύπνοβάλα την ι-

δέα ότι βρίσκεται στην κορυφή του

πύργου του 'Αϊφελ. 'Ετσι νόμισε πως

έφτασε πάνω σε στερεό έδαφος και

έκανε το κεφάλι του κομμάτια στην έ-

πιφάνεια του νερού!

Ο ΒΟΗΘΟΣ.— Γι' αυτό, διδάσκα-

λε, τοποθετήσατε χίλια ξυπνητήρια ά-

πάνω σ' αυτή τη στέγη;

ΛΟΥΦΟΚ—ΧΟΛΜΣ.— Για να ξυ-

πνήσω τους ύπνοβατες-λωποδύτες. Τά

χίλια μου ξυπνητήρια θα χτυπήσουν

μον και διανοούμενος ληστής ύπνωϊ-

ζει τον βοηθό μου και τον αναγκάζει

να πάει μέσ' στο κενό...

Ο ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΔΙΑΝΟΟΥ-

ΜΕΝΟΣ ΛΗΣΤΗΣ, (θριαμβευτικά).—

Κύτταξε, Λούφοκ—Χόλμς! Σιγήρε λίγο

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

— Αν και η μόδα επιτρέπει εφέτος, για το άπόγευμα, τόσο τα επανωφόρια τρουά-κάρ, όσο και τα μακρυνά, ή κομψές εν τούτοις Παρισινές, προς το παρόν τουλάχιστον, προτιμούν τα μακρυνά.

— Το ύψος κάθε επανωφορίου διαφέρει αναλόγως της ώρας που θα το φορέσουμε.

— Έτσι, το ντυνόν, και γενικώς όλα τα χονδρά ύφασματά, καθώς και τα ύφασματά από, είναι κατάλληλα μόνο για το πρωί.

— Τα αγγλικά πάλι ύφασματά, τα ντυνιπλ-φά, που έχουν τετράγωνα σχέδια από τη μία όψη και γραμμές από την άλλη, είναι προωρισμένα για επανωφόρια ταξιδιού.

— Για επανωφόρια, τέλος, που ούτ'άλλο μέσα στην πόλη, δηλαδή για επανωφόρια τα οποία θα φορέσουν τα ερχόμενα πρό πάντων κορίτσια, είναι πολύ κατάλληλο το βελούδο-ντε-λαίν, το χοντρό σέδιον και ή σατίνα.

— Ύφασματά όλα πολύ στερεά και πρακτικά. Τα επανωφόρια αυτά γυρνούν με καστόρ ή λούτο αλβινόν ή ιμιτασίον. "Αν θέλετε όμως, προτιμάτε το μπριζέ-σάντ, το καρακούλ ή το άσπρακάν, τα οποία είναι επίσης πολύ της μόδας. "Αλλ' ή τρεις αυτές γούνες και πρό πάντων το άσπρακάν, είναι γαρνιτούρες πόνθιμες και αυστηρές κάπως. "Αν πάτε άρέστου όμως, μπορείτε να γαρνίσετε μ' αυτές το επανωφόρι σας.

— Θα κάνετε καλά αν προτιμήσετε μια καφέ γούνα για το επανωφόρι σας παρά μια μαύρη, γιατί το καφέ χρώμα πηγαίνει καλύτερα στο πρόσωπο, επειδή έχει πιο γλυκειά απόχρωση από το μαύρο. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να φορέσετε και καπαλλάκι καφέ. Το μαύρο είναι πολύ της μόδας, αλλά δεν πηγαίνει εύκολα σε όλα τα πρόσωπα. Τόσο στις άσπρες, όσο και στις μελαγχρινές κυρίες, πηγαίνει καλύτερα το καφέ χρώμα.

— Καλά θα κάνετε να μη φορώσετε με πολλές γούνες το επανωφόρι σας. Άρκεσθίτε συνήθως σ' ένα μετρίως ύψηλο γούνινο γιανκά, καλά ντυμπλισμένο, ή όπως πηγαίνει θαυμάσια στο πρόσωπο.

— Ο μεγάλος γιανκάς σχεδίου «Μεδίζων», ή οποίος είναι τόσο ύψηλος, ώστε να περιβάλλη και το κεφάλι, δεν πηγαίνει παρά μόνο σε κυρίες με ύψηλό ανάστημα και ύψηλο λαυρό. Η μικροκαμωμένες και κοντές κυρίες ής ακουόνται σε ένα γιανκά «ρούλε» ήσι υπερβολικά ύψηλο.

— Επίσης ή πολύ παχιές κυρίες ής άποφύονται τις πολλές και όγκώδεις γούνες στα επανωφόρια τους.

— Άπογευματινά επανωφόρια επισκεύως γίνονται από ντρά πολύ καλής ποιότητας, ντυμπλισμένο από μέσα με γούνα λαγού ή με βάττα.

— Τα άπογευματινά επανωφόρια είναι σκούρα, μαύρα ή καφέ, τα δε πρόωπα γαρίφα, καφέ, μπέζ πράσινα, κοκκινωπά κλπ.

— Τ' επανωφόρι από ντρά θα μπο-

ΤΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΜΑΣ

- 1) Φορεματάκι από λεπτό λαινάς ανοιχτόχρωμο, με άμπιεσμέν και μισογούντα από λαινάς σκούρο.
- 2) Κοντό επανωφόρι από γκριζο ντρά με γούνα άσημώχρωμη.
- 3) Καζάνα από ύφασμα παγιετέ και φούστα βελούδινη, και
- 4) Φόρεμα από λαινάς άσπρο με βούλες μαύρες, και με ένκρουστασιόν από μαύρο λαινάς.

ρείτε να το φορέσετε και την άνοιξη και το καλοκαίρι, φτάνει να το άφαιρέσετε τη χειμωνιάτικη ντυμπλόν.

— Τα βραδυνά επανωφόρια θα είναι βελούδινα, μαύρα ή ήτι άλλο χρώμα προτιμάτε. "Αλλά για βραδυνά επανωφόρια καλύτερα θα κάνετε αν διαλέξετε ένα βελούδο με μακρυνά κλωστή, γιατί αυτό είναι το πιο στερεό απ' όλα και δεν χαλάει σχεδόν ποτέ.

— Θαυμάσιο για το βράδυ είναι επανωφόρι από βελούδο μαύρο ή πράσινο ή κόκκινο ή καφέ ή μπέζ, γαρνισμένο με γιανκά από έρμιν ή άλεπού, γνήσια ή ιμιτασίον. Τα επανωφόρια από λαμέ είναι επίσης όρνια, αλλά δεν είναι πολύ πρακτικά. Μόνο για κυρία ή οποία βγαίνει συχνά το βράδυ και μπορεί να έχη δύο τουλάχιστον επανωφόρια, επιτρέπεται να έχη και επανωφόρι λαμέ. "Αλλωστε μ' ή νομίζετε ότι το λαμέ, μολονότι είναι πολύ φανταχτερό, είναι και πρακτικό. Είναι σκληρό και κρύο στην επαφή και πρέπει να είναι ντυμπλισμένο με βελούδο ή με γούνα.

— "Αν για το άπόγευμα ή Παρισινές προτιμούν τα μακρυνά επανωφόρια, για το βράδυ διαλέγουν επανωφόρια κοντά έσπρος και μακρυνά πίσω.

— Μπορείτε επίσης να κάνετε το βραδυνό σας επανωφόρι όλόσωμο, αλλά να το άφαιτε άκριτά πλατό κάτω, ώστε να μπορείτε να το διασπασ-

νετε άνετως, εφελκίζοντάς το επάνω στους γοφούς και άφένοντας το ύφασμα να σχηματίσ ηλαφρό «πλουζάν» στην τάνια, πίσω και εμπρός.

— Τα βραδυνά και άπογευματινά επανωφόρια γαρνίζονται και στα μανίκια με γούνα, ή οποία φτάνει συχνά ύψηλότερα και από τους άγκωνες. Κάποτε τα μανίκια των επανωφορίων αυτών είναι και έντελώς άγανιρίστα ή γαρνίζονται μόνο με μια στενή λωρίδα γούνας, σαν βραχιόλι, όλκοντα στον άγκώνα.

— Το ντρά είναι πολύ της μόδας εφέτος τόσο για επανωφόρια, όσο και για φορέματα άπογευματινά. Τα φορέματα από μαύρο ντρά γαρνίζονται με γιανκά και μανσέτες από γκιπούρ.

— Κάθε έποχη είναι της μόδας και ένα άλλο χρώμα. Εφέτος δεν είναι της μόδας ένα μόνο ξεχωριστό χρώμα, αλλά συνδυασμοί χρωμάτων, όπως π. γ. το μπλε και το μαύρο, το καφέ και το μπέζ, το μαύρο και άσπρο, το μπλε-μαζέν και το μπλε-σιέλ, κλπ. (Ο συνδυασμός πρό πάντων το μπλε και μαύρου είναι πολύ πολύ σιχ).

— Εφέτος θα ίδουμε πολλές μακρές και πλατείες σούστες γαρνισμένες με παννό εφελκισμένα με σούστες.

— Θα ίδουμε άλλα και φούστες γαρνισμένες στη μέση ή προς τα κάτω με ένα βολάν.

— Η φούστες αυτές συνοδεύουν πρό πάντων τις ρωστικές καζάκες με

τις ζώνες, ή όποιες θα φορεθούν άκριτά εφέτος.

— Πολύ σιχ συνδυασμός είναι καζάκα λαμέ και φούστα βελούδινη ή από σατέν, μαύρη. Η ζώνη στις εφετεινές καζάκες θα φοριέται άκριθώς στην τάνια.

— Η εφετεινές καζάκες θα γίνονται εφελκιστές και θα είναι συχνά ένωμένες με τη φούστα.

— Μπορείτε να μεταβάλετε σε μοντέρνα μια περισυγή σας φούστα, αν της προσθέσετε κάτω ένα βολάν. Η μπορείτε να τη μακρύνετε προσθέτοντας επάνω ένα άμπιεσμέν, εφελκιστό στούρ γοφούς. Το άμπιεσμέν αυτό μπορεί να είναι και από διαφορετικό ύφασμα, καθώς εφέτος είναι της μόδας ή άνάμιζις δύο χρωμάτων και δυή ύφασμάτων, ή υφασμάτων του αυτού χρώματος, αλλά διαφορετικών άποχρώσεων.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΣΚΟΥ'Ι ΜΠ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

Κάθε γυναίκα έχει πάντοτε μεγάλο σουζέ όταν χειρίζεται όδοντοκρεμα

ΣΚΟΥ'Ι ΜΠ

ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΑΡΩΜΑ ΙΔΕΩΔΗ

ΕΠΙ ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ, ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ ΚΑΙ ΡΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΠΟΝΩΝ

βοηθούν τα "Εμπλάστρα Μάρκας Λέοντος ταχύτερον και ασφαλέστερον παρά τα καταπότια, δισκία και διάφορα φάρμακα. Η χρήςις των εμπλάστρων τούτων είναι άπλουστάτη και εύχάριστος. Έξασκούν ένα ήπιον και συνεχή έρεθισμόν επί του δέρματος και κανονίζουν εύρετικώς την κυκλοφορίαν του αίματος. Άμέσως μετά την επίθεσιν του εμπλάστρου Μάρκας Λέοντος γίνεται αισθητόν έν εύχάριστον αίσθημα θερμότητος, τα υπερερεθισμένα νεύρα καθουχάζουν, οι πόνοι ύποχωρούν, αι δηλητηριώδεις ουσίαι άπομακρύνονται, και ούτω επανέρχεται ή χαρά της ζωής.

ΕΜΠΛΑΣΤΡΑ ΜΑΡΚΑΣ "ΛΕΟΝΤΟΣ"

CAJASANK

ΕΑΝ ΥΠΟΦΕΡΕΤΕ ΑΠΟ ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΝ ΚΑΙ ΕΠΙΘΥΜΕΙΤΕ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΤΗΤΕ ΤΟΠΙΚΩΣ προμηθευθήτε το άποτελεσματικώτατον νέον Γερμανικόν καλλυντικόν CAJASANK, διά του οποίου δύνασθε ν' απαλλαγίτε από το περιττόν λίπος ολουθώποτε μέρους του σώματος σας, άνευ διαίτης και γυμναστικής, αλλά δι' άπλης έξωτερικής επαλείψεως. Το CAJASANK είναι άρωματικό-τάτη κρέμα έντός σωληναρίων, έδραβεύθη δε διά Χρυσού Μεταλλίου εις την έφετεινήν έκθεσιν του CRYSTAL PALACE Λονδίνου. Από τα θαυμάσια άποτελέσματα του CAJASANK θα μείνετε κυριολεκτικώς κατενθουσιασμένοι.

Άποκλειστική λιανική και χονδρική πώλησις παρά τ'φ Γεν. Άντιπρ. ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΚ—Νισύρου—4 (Μικρόν Ζάπτερον) Άθήναι. Αι παραγγελίαι των έπαρχιών έκτελούνται τάχιστα. Άντιπρόσωποι Έπαρχιών: Βόλου: Κ. Σ. ΜΑΡΔΕΑΝΗΣ και ΣΙΑ, Ίάσωνος 190. Νομ. 6 Ν. Άρκαδίας και Λακωνίας: Γ. Ι. ΣΟΛΩΜΟΣ, Σπάρτη.

APPABΩΝΕΣ

Σφυρήλατοι έτοιμοι και επί παραγγελία τελευταίας μόδας, στενές και κομπε (Καρατιών 18 ήγγυημένοι, δράμα 3 το ζεύγος και με το όνερματεπώνυμον έντός) ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΑΣ ΘΑ ΤΑΣ ΕΥΡΗΤΕ ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ 420 ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΑΔΑΜΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ, ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ, ΩΡΟΛΟΓΟΠΙΣΕΙΟΝ ΣΤΕΛΙΟΥ & ΖΕΡΒΑ ΟΔΟΣ ΑΠΕΛΛΟΥ 3 (πάρεδος πλατείας Δημ. Θεάτρου) Άθήναι

Άπεκόψατε και φυλάξατε το παρόν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κατάστημα Σιδηρικών λέγω άναχωρήσεως. Πληροφορίες εις τα Γραφεία μας.

Maison de Bas

ΑΠΟ ΚΑΘΑΡΟ ΜΕΤΑΞΙ

» ΜΠΕΜΠΕΡ

» ARTIFICIEL

» ΦΙΛ Δ' ΕΚΟΣ κλπ.

ELBEO

GASTON VERDIER

σε χρωματισμούς τελευταίους και άμεταβλήτους.

ΔΙ' ΕΣΠΕΡΙΔΑΣ, ΠΕΡΙΠΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4 (ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ)

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ΤΗΝ ΠΟΙΟΤΗΤΑ

Και όλα αγαπούν το συμπυκνωμένο γλυκό "Ολλανδικό γάλα «ΓΚΛΟΡΙΑ», που περιέχει άρίστην ποσότητα ζαχαρώσεως. Ουδέποτε θα το βαρεθούν.

ΓΚΛΟΡΙΑ

Για τους υπερίπιδες είναι έξοικον. Για τα μεγαλύτερα παιδιά άρωματικό-τάτον και θρεπτικόν. Το πίνουν μέσα στο νερό — το άνακατεύουν με τη σοκολάτα των — το τρώνε άπως είναι, άλημμένο σε φρεσ ψωμί. Και οεις το παίρνουν με το καφέ σας — κάμειτε γλυκίσματα. Πάντοτε σ' ή χρειάζεται το γάλα «ΓΚΛΟΡΙΑ». Μη ξεχνάτε το κουτί με νυανόλευκο έτικέττα, με το κεφάλι της άγέλαδας και το κόκκινο λουλούδι.

Ηγγυημένον από τον Άμερικαν. Συνασπισμόν Γαλακτοχών Προϊόντων Νέας Υόρκης.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ

SCABIO

Τὸ ὄνειρό σας, ὅπως τὸ ὄνειρο κάθε χρηστοῦ πολίτου, εἶναι νὰ βρῆτε τὴν ἄντα πρὸς εἰς πρόσω, μέσα στὴ γαλήνιο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ σας, μὲλις γλυτώσετε ἀπὸ τὴ σκληρὴ καθημερινὴ βιοπέδη.

Αὐτὸ τὸ ὄνειρο μπορείτε νὰ τὸ πραγματοποιήσετε ἐν ἐγκαταστάσει στὸ σπίτι σας ἐνὰ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

ὑπὸ τὴν ἐξευγενιστικὴν ἐπίδρασιν τῆς τελείας μουσικῆς πρὸς ἃ ἀναδίδεται ἀπὸ τὸ γραμμόφωνον Στάρρ, μὲ τοὺς σημερινούς ἀπαρριπillos ἡλεκτρικοὺς δίσκους, ἃ ζῆτε εὐτυχισμένους εἰρηνικὰς στιγμὰς, μαχόμενους τὸν θόρυβον καὶ τὴν ἀγωνία τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἀλλὰ τὸ πῶς σκευάσει ἀπὸ ἑλὰ εἶναι τὸ ἐξῆς : Ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὁράτου τούτου ὄνειρου σας ἔδν ἃ φέρῃ καμμίαν ἀνυπαλίαν στὰ οικονομικά σας, γιατί μπορείτε μὲ πολλὸ λογικὸς πρὸς, καὶ μὲ πολλὸ μικρὸς δόσεις κατὰ μῆνα, νὰ ἀποκτήσετε ἐνὰ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ ἀπὸ τὴν

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Ἀθήναι : Στὰδ Ἀρκαδίου 12

Πειραιὸς : Ὁδὸς Φίλωνος 48

Πάτρα : Ὁδὸς Πύργου Φερραίου 86

Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς εἰς ἑλὰς τῆς πόλεως τῆς Ἑλλάδος.

Θεσσαλονίκη : Ὁδὸς Βενιζέλου 22

Βόλος : Ὁδὸς Ἑρμῆ 111